Sfântul cuvios Irodion, protosinghelul Mănăstirii Lainici († 1900)

(3 mai)

S-a născut în 1821 la Bucureşti primind numele la botez de Ioan. Pe la vârsta de 20 de ani intră ca vieţuitor la Mănăstirea Cernica, atras fiind de viaţa isihastă ce se trăia aici, sub oblăduirea stareţului Calinic. În 1846 este tuns în monahism, primind numele de Irodion. În septembrie 1850 stareţul său Calinic este hirotonit episcop la Râmnicu Vâlcea unde şi-a luat cu el mai mulţi ucenici pentru a-i fi spre ajutor în refacerea episcopiei amintite ce era într-o vizibilă decădere. Printre ucenicii luaţi este şi monahul Irodion pe care-l va detaşa pe la sfârşitul anului 1851 la Schitul Lainici de pe Valea Jiului şi pe care-l va hirotoni în diacon şi apoi în preot în anul 1853, numindu-l ecleziarh. Iar în 1854 îl numeşte stareţ la schitul Lainici. Între 1854-1900 stareţul Irodion a păstorit 41 de ani acest schit cu mici intermitenţe. A

fost cel mai longeviv stareţ al schitului Lainici din toate timpurile. După moartea duhovnicului său, Sfântul Calinic, episcopul, îşi ia ca duhovnic pe ucenicul său Irodion, stareţul de la Lainici. Astfel ucenicul îi devine duhovnic avei. Nu după mult timp, cucerindu-se de evlavia sa, Sfântul Calinic îl va numi „Luceafărul de la Lainici”. Simţea o mare uşurare, avea o aleasă încredere şi deosebită apreciere la adresa stareţului Irodion. Cuviosul Irodion, ca toţi marii sfinţi, a avut foarte multe ispite din partea confraţilor săi, dar el, formându-se în duhul isihast cernican, le biruia cu smerenie şi cu răbdare. Cu cât înainta în virtute, cu atât i se înmulţeau ispitele, călindu-se în ele precum aurul în foc. Acesta fiind paradoxul sfinţeniei - suferinţa. Foarte repede îşi duce faima atât în Oltenia cât şi dincolo de Carpaţi, în Transi-lvania Imperiului Austro-Ungar. Devenise făcător de minuni din viaţă. Avea puterea de a alunga duhurile necurate din oameni, îi radiografia la prima vedere, spunându-le păcatele lor şi cele ale înaintaşilor lor. Pe 3 mai 1900 cuviosul Irodion se mută la Domnul. La 10 aprilie 2009 au fost aflate moaştele sale, care se păstrează spre închinare în Mănăstirea Lainici.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
Luna mai, ziua a treia - Pomenirea cuviosului părintelui nostru Irodion de la Lainici (Minei) 7
Acatistul Sfântului cuvios Irodion de la Mănăstirea Lainici 28
Paraclisul Sfântului cuviosului părintelui nostru Irodion de la Lainici 39
Paraclisul Sfântului cuvios Irodion de la Lainici 53
Stareţul Irodion Ionescu de la Lainici - Viaţa şi nevoinţele 67
Sfântul Irodion de la Lainici - drumul spre sfinţenie 74
Sfinţi români - Cuviosul arhimandrit Irodion Ionescu, duhovnicul Sfântului Calinic - Schitul Lainici, Gorj 76
Sinaxar - Sfântul cuvios Irodion de la Mănăstirea Lainici - 3 mai.....79
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Cinstirea Sfintei icoane a Maicii Domnului Siriaca de la Mănăstirea Ghighiu; Sfântul cuvios Irodion de la Lainici 80
Calendar Ortodox - Izvorul Tămăduirii; Cinstirea Icoanei Maicii Domnului Siriaca de la Mănăstirea Ghighiu; Sfântul cuvios Irodion de la Lainici 82
Arhimandrit Ioanichie Bălan - Patericul românesc - Amintiri ale arhimandritului Gherontie Ghenoiu despre înaintaşii săi cu viaţă sfântă.....85
Sfântul cuvios Irodion de la Lainici - Sfinte moaşte.....87
Aflarea moaştelor Sfântului Irodion de la Mănăstirea Lainici 92
Canonizarea Sfântului cuvios Irodion de la Lainici 96

Diac. Ioniţă Apostolache - Un nou rugător pentru noi, cuviosul Irodion - Mâine va fi proclamat sfânt părintele care i-a fost duhovnic Sfântului ierarh Calinic de la Cernica 97
Cuviosul părinte protosinghel Irodion Ionescu - "Luceafărul de la Lainici" ... 112
Diac. Ioniţă Apostolache - Canonizarea Sfântului cuvios Irodion şi sfinţirea bisericii mari a Mănăstirii Lainici 135
Sfântul cuvios Irodion – Editoriale 137
Dialog între egumenul Mânăstirii Lainici, părintele arhimandrit Ioachim Pârvulescu şi George Crasnean, despre aflarea moaştelor Sfântului cuvios Irodion Ionescu 138
Silviu Dascălu - Din minunile cuviosului Irodion de la Lainici - Mireasma faptelor sale bune a ieşit la suprafaţă bucurându-i pe credincioşi 163
Lumea monahilor - Irodion de la Lainici: Noi descoperiri biografice 167
Lumea Monahilor - Descoperirea moaştelor Sfântului cuvios Irodion, duhovnicul Sfântului Calinic 177
Diac. Ioniţă Apostolache - Cuviosul Irodion de la Lainici, duhovnic şi stareţ iubit de ucenic - „Luceafărul de la Lainici", duhovnicul Sfântului Calinic de la Cernica 184
Diac. Ioniţă Apostolache - Modele şi idoli - Viaţa Sfântului Irodion 188
Diac. Ioniţă Apostolache - Dialog cu imnograful Silviu Marin - „Sfântul Irodion m-a ales pe mine nevrednicul să-i alcătuiesc slujba" 193
Pr. Ioniţă Apostolache - Prinos de rugăciune şi recunoştinţă pentru Sfântul Irodion 199
Orthodoxwiki - Irodion de la Lainici 204
Sfântul cuvios Irodion de la Mănăstirea Lainici, România (3 mai) 207
Candela isihiei din Defileul Jiului 209
"Luceafărul de la Lainici" 216
Mănăstirea Lainici 218
Mănăstirea Lainici 219
Adrian Nicolae Petcu - Schitul Lainici din ţinutul Gorjului la 1900 238
Mănăstirea Lainici (Gorj) - lăcaşul unde Sfântul Irodion şi icoana "Grabnic Ascultătoarea" fac minuni 240
Mănăstirea Lainici din defileul Jiului 248
Viaţa Sfântului Irodion de la Lainici în imagini - fresce din pridvorul Bisericii mari a Mănăstirii Lainici 259
(Foto) Pe urmele Sfântului Irodion, la Mănăstirea Lainici 275
Icoane 302

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

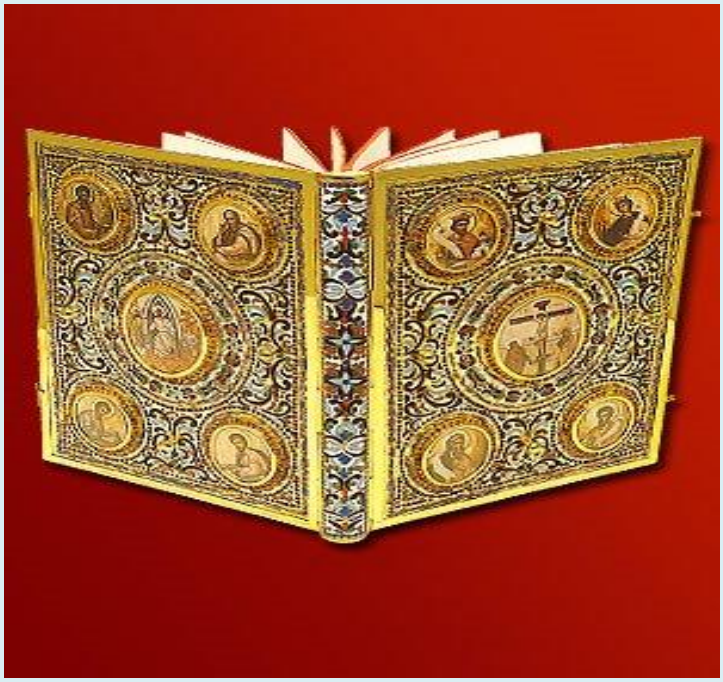

Ev. Matei 4, 25; 5, 1-12

25.Şi mulţimi multe mergeau după El, din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea şi de dincolo de Iordan.

1.Văzând mulţimile, Iisus S-a suit în munte şi aşezându-se, ucenicii Lui au venit la El.
2.Şi deschizându-şi gura, îi învăţa zicând:
3.Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăţia Cerurilor.
4.Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.
5.Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul.
6.Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.
7.Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui.
8.Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.
9.Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.
10.Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că a lor este Împărăţia Cerurilor.
11.Fericiţi veţi fi voi când vă vor ocărî şi vă vor prigoni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minţind din pricina Mea.
12.Bucuraţi-vă şi vă veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri.

Apostol

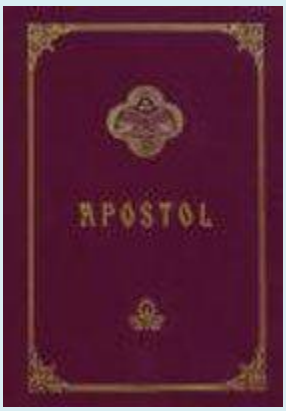

Epistola către Evrei a Sfântului apostol Pavel

Ap. Evrei 12, 1-10

1. De aceea şi noi, având împrejurul nostru atâta nor de mărturii, să lepădăm orice povară şi păcatul ce grabnic ne împresoară şi să alergăm cu stăruinţă în lupta care ne stă înainte.
2.Cu ochii aţintiţi asupra lui Iisus, începătorul şi plinitorul credinţei, Care, pentru bucuria pusă înainte-I, a suferit crucea, n-a ţinut seama de ocara ei şi a şezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu.
3. Luaţi aminte, dar, la Cel ce a răbdat de la păcătoşi, asupra Sa, o atât de mare împotrivire, ca să nu vă lăsaţi osteniţi, slăbind în sufletele voastre.

4. În lupta voastră cu păcatul, nu v-aţi împotrivit încă până la sânge.
5.Şi aţi uitat îndemnul care vă grăieşte ca unor fii: "Fiul meu, nu dispreţui certarea Domnului, nici nu te descuraja, când eşti mustrat de El.
6.Căci pe cine îl iubeşte Domnul îl ceartă şi biciuieşte pe tot fiul pe care îl primeşte".
7.Răbdaţi spre înţelepţire, Dumnezeu se poartă cu voi ca faţă de fii. Căci care este fiul pe care tatăl său nu-l pedepseşte?
8.Iar dacă sunteţi fără de certare, de care toţi au parte, atunci sunteţi fii nelegitimi şi nu fii adevăraţi.
9. Apoi dacă am avut pe părinţii noştri după trup, care să ne certe şi ne sfiam de ei, oare nu ne vom supune cu atât mai vârtos Tatălui duhurilor, ca să avem viaţă?
10.Pentru că ei, precum găseau cu cale, ne pedepseau pentru puţine zile, iar Acesta, spre folosul nostru, ca să ne împărtăşim de sfinţenia Lui.

Luna mai, ziua a treia - Pomenirea cuviosului părintelui nostru Irodion de la Lainici (Minei)

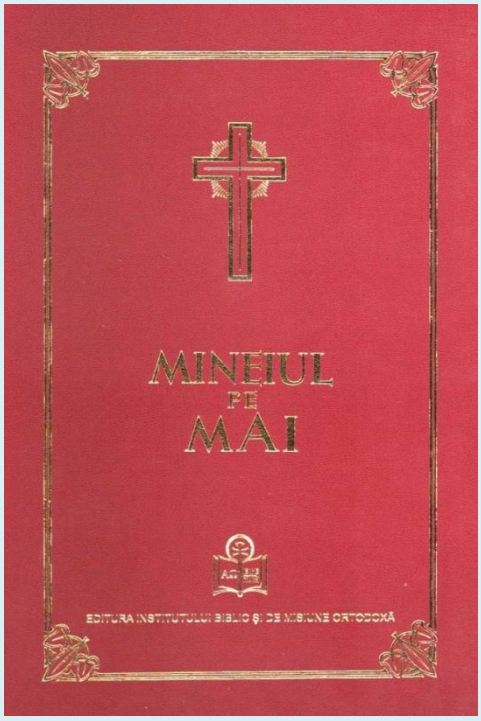

Să se ştie: Că de va fi hram, se face priveghere; iar în toate celelalte biserici, se cântă Polieleu.

La Vecernie

După obişnuitul Psalm, se cântă: Fericit bărbatul..., starea întâi. La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 8: 3 ale praznicului şi 5 ale sfântului.

Stihirile cuviosului, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Sfinte prea cuvioase Irodioane, cu vrednicie stai împreună cu Sfântul ierarh Calinic, în Biserica slavei, şi mijlocitor adevărat în ceruri aflându-te, ocrotire aflăm noi toţi de la tine; căci la măsura Părinţilor de demult ai ajuns, preafericite (de două ori).

În chip tainic, proorocul cu privegheri şi cu post, dumnezeiasca Lege pe pământ a primit-o; dar tu de al înainte-vederii dar te-ai învrednicit, pe toate privindu-le în Duhul cel Preasfânt; şi pustniceşte în Lainici ai petrecut, de Hristos împărtăşindu-te (de două ori).

Născut fiind după chipul tainic al Ziditorului, purtătorule al harului, şi dobândind în viaţă a sfinţeniei slavă, eşti viu şi după moarte; că pe toate văzându-le, luminat-ai, părinte, pe cei trupeşti.

Slavă..., glasul al 2-lea

Părinte cuvioase, Irodioane, luminatu-te-a pe tine cu darul cunoştinţei Stăpâna lumii, prea curata Născătoarea de Dumnezeu; pentru aceasta, te rugăm vindecă neputinţele credincioşilor, care cu dragoste cinstesc şi se închină prea sfintelor tale moaşte; că tu, sfinte, îndrăznire având către Hristos Dumnezeu, te rogi să se mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a praznicului

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei.

Paremiile

De la înţelepciunea lui Solomon, citire:

(V, 15-23; VI, 1-3)

Iar cei drepţi vor fi vii în veacul veacului şi răsplata lor este de la Domnul şi Cel Atotputernic are grijă de ei. Drept aceea, vor primi din mâna Domnului împărăţia frumuseţii şi cununa cea strălucitoare, căci El îi va ocroti cu dreapta Sa şi cu braţul Său; asemenea unui scut îi va acoperi. El va face arme din mânia Sa şi cu ele va întări făptura mâinilor Sale ca să răsplătească vrăjmaşilor. Din dreptate El îşi va face platoşă şi din judecata cea nefăţarnică îşi va face coif. Din sfinţenia Sa va face pavăză nebiruită; iar din cumplita Sa mânie va face sabie ascuţită, şi lumea va porni război împreună cu El împotriva celor fără de minte. Săgeţile fulgerului Său

vor porni bine îndreptate şi vor lovi în ţintă, zburând din arcul puternic încordat al norilor. Mânia Lui, ca o praştie, va azvârli noian de grindină; apele mării se vor întărâta asupra lor şi râurile îi vor îneca vijelios. Duhul puterii dumnezeieşti se va ridica împotriva lor şi ca viscolul îi va vântura. Astfel fărădelegea va aduce pustiire pe pământ şi răutatea va răsturna scaunele celor puternici. Ascultaţi deci, regilor, şi înţelegeţi, luaţi învăţătură, voi, care judecaţi marginile pământului. Băgaţi în urechi, voi, cei ce stăpâniţi peste mulţimi şi care vă mândriţi cu mulţimea popoarelor voastre. Pricepeţi că stăpânirea vi s-a dat de la Domnul şi puterea de la Cel Preaînalt.

De la înţelepciunea lui Solomon, citire:

(III, 1-9)

Sufletele drepţilor sunt în mâna lui Dumnezeu şi chinul nu se va atinge de ele. În ochii celor fără de minte, drepţii sunt morţi cu desăvârşire şi ieşirea lor din lume li se pare mare nenorocire. Şi plecarea lor dintre noi, un prăpăd, dar ei sunt în pace. Chiar dacă, în faţa oamenilor, ei au îndurat suferinţe, nădejdea lor este plină de nemurire. Şi fiind pedepsiţi cu puţin, mare răsplată vor primi, căci Dumnezeu i-a pus la încercare şi i-a găsit vrednici de El. Ca pe aur în topitoare, aşa i-a lămurit, şi ca pe o jertfă de ardere întreagă i-a primit. Străluci-vor în ziua răsplătirii şi ca nişte scântei care se lasă pe mirişte, aşa vor fi. Judeca-vor neamurile şi stăpâni vor fi peste popoare şi Domnul va împărăţi întru ei, în veci. Ei vor înţelege adevărul, ca unii care şi-au pus încrederea în Domnul; cei credincioşi vor petrece cu El în iubire, căci harul şi îndurarea sunt partea aleşilor Lui.

De la înţelepciunea lui Solomon, citire:

(IV, 7-15)

Dreptul de va ajunge să se sfârşească întru odihnă va fi. Pentru că bătrâneţile sunt cinstite nu cele de mulţi ani, nici cele ce se măsoară cu numărul anilor. Şi cărunteţele sunt înţelepciunea oamenilor şi vârsta bătrâneţilor viaţa cea nepângărită. Bineplăcut lui Dumnezeu făcându-se, l-a iubit, şi trăind între păcătoşi, a fost mutat. Răpitu-s-a, ca să nu strice răutatea mintea lui sau viclenia să înşele sufletul Iui; că mâhnirea răutăţii întunecă cele bune şi neînfrânarea poftei schimbă gândul cel fără de răutate. Desăvârşindu-se în scurt timp, a plinit ani îndelungaţi; că plăcut era Domnului sufletul lui. Pentru aceasta S-a grăbit a-l scoate pe dânsul din mijlocul răutăţii. Iar noroadele au văzut şi nu au cunoscut, nici nu au pus la cuget unele ca acestea; căci har şi milă este întru prea cuvioşii Lui şi cercetare întru aleşii Lui.

La Litie

Stihira hramului şi ale sfântului, glasul 1:

Zburând împrejurul crugurilor cereşti, prin viaţa îndumnezeită, o, părinte Irodioane, ai intrat în nor, prin care cu adevărat nu prin chipuri umbroase, ci prin har te-ai arătat lui Dumnezeu, cuvioase, primind în sine strălucirile.

Pe pământ petrecând încă, fericite, vedeai tainic cetele cereşti, păzind pe călugării cei de sub tine; pentru aceea cu mult mai vârtos acum, mutându-te în ceruri, cu veselie dănţuieşti împreună cu acelea pururea, cuvioase Irodioane.

Slavă..., glasul al 5-lea

Cuvioase părinte Irodioane, ascultând glasul Evangheliei Domnului, lumea ai părăsit, bogăţia şi slava întru nimic socotindu-le, pentru aceasta tuturor ai strigat: Iubiţi pe Dumnezeu şi veţi afla dar veşnic; nimic să nu cinstiţi mai mult decât dragostea Lui, ca să aflaţi odihnă împreună cu toţi Sfinţii, când va veni întru slava Sa; cu ale căror rugăciuni, Hristoase, păzeşte şi mântuieşte sufletele noastre.

Şi acum..., a praznicului

La Stihoavnă

Stihirile cuviosului, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Sfinte Irodioane, din ceruri ne pogoară dumnezeiasca lumină, că tu eşti ocrotitorul Olteniei, părinte înţelepte.

Stih: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui (Ps. 115, 6).

Pe trâmbiţa Duhului, pe stareţul cel mare de Ia Lainici cu închinare slăvindu-l, aducem jertfă de laudă lui Dumnezeu.

Stih: Fericit bărbatul care se teme de Domnul; întru poruncile Lui va voi foarte (Ps. 111, 1).

Vasului celui sfinţit şi sfeşnicului Luminii, lui Irodion slăvitul, smerită cântare la ceruri îi ridicăm.

Slavă..., glasul al 5-lea

Toţi să prea slăvim pe Sfântul Irodion, pe ocrotitorul nostru cel bun şi slava monahilor; pe comoara cea din Scriptură tainic ascunsă, organul cel sfinţit şi sălaş al Preasfintei Treimi; că a sihăstrit urmându-i Preacuratei ca un fiu, iar ca un tată milostiv şi blând pe toţi i-a iubit, în chip tainic. Şi acum noi credincioşii, fără tăcere slavă înălţăm Atotţiitorului; că acesta Iui Hristos se roagă, să păzească şi să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a praznicului

La binecuvântarea pâinilor: Troparul cuviosului (de două ori) şi Născătoare de Dumnezeu... (o dată).

Troparul cuviosului, glasul al 5-lea: Pe luceafărul cel din Oltenia, cu închinare de taină ca pe un părinte ales să-l slăvim, acum noi credincioşii; că înainte-văzător fiind Sfântul Irodion, de boli pe toţi vindecându-i, duhovnic dumnezeiesc s-a arătat în viaţa sa.

Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te! Ceea ce eşti plină de har, Marie, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău, că ai născut pre Mântuitorul sufletelor noastre.

Şi citire a cuvântului.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul praznicului (de două ori),

Slavă..., al cuviosului, Şi acum..., al praznicului

După întâia Catismă, **Sedealna**, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Duhovnic iscusit ai ajuns, cuvioase părinte, viaţa cea mai bună dorind din pruncie; şi Sfântului ierarh Calinic următor te-ai făcut; mijloceşte-ne, fericite, să aflăm milă şi har de la Domnul în ziua judecăţii (de două ori).

Slavă..., Şi acum..., a praznicului

După a doua Catismă, **Sedealna**, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Asemenea cuvioşilor părinţi ai trăit, cuvioase Irodioane, pe toate Mântuitorului Hristos dăruindu-le; că lumina Duhului ai primit, fericite; şi acum în cer te desfătezi, prea slăvite, înţeleptule de Dumnezeu insuflate (de două ori).

Slavă..., Şi acum..., a praznicului

Polieleul şi Mărimurile, glasul 1:

Stihiră: Mărimu-te pe tine cuvioase părinte Irodioane, şi cinstim sfântă pomenirea ta, povăţuitorule al monahilor şi împreună vorbitorule cu îngerii.

Altă **stihiră**: Veniţi toate cetele călugărilor să lăudăm pe cuviosul părintele nostru Irodion, zicând: Pe lauda Lainiciului.

Stih 1: Aşteptând am aşteptat pe Domnul şi El a căutat spre mine şi a auzit rugăciunea mea (Ps. 39, 1).
Stih 2: Genunchii mei au slăbit de post şi trupul meu s-a istovit din lipsa untdelemnului (Ps. 108, 23).
Stih 3: Pentru cuvintele buzelor Tale eu am păzit căi aspre (Ps. 16, 4).
Stih 4: Schimbat-ai plângerea mea întru bucurie, rupt-ai sacul meu şi m-ai încins cu veselie (Ps. 29, 11).
Stih 5: Să ştiţi că minunat a făcut Domnul pe cel cuvios al Său (Ps. 4, 3).
Stih 6: Cântaţi Domnului cei cuvioşi ai Lui şi lăudaţi pomenirea sfinţeniei Lui (Ps. 29, 4).

Slavă..., glasul 1

Slavă Ţie, Treime Sfântă: Părinte, Cuvinte şi Duhule Sfinte, zicând: Slavă Ţie, Dumnezeule.

Şi acum..., acelaşi glas

Bucură-te, ceea ce eşti cu dar dăruită, Marie, Domnul este cu tine, zicând: Şi prin tine cu noi.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ţie, Dumnezeule (de trei ori).

După Polieleu, **Sedealna**, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

În Lainici ai ajuns, fericite părinte, pe mâini ridicând a Stăpânului Cruce, la care închinându-te ai primit proorociile; mijloceşte-ne, cuvioase, ca să aflăm milă şi har de la Domnul în ziua sfârşitului nostru (de două ori).

Slavă..., Şi acum..., a praznicului

Apoi Antifonul întâi al glasului al 4-lea:

Prochimen , glasul al 4-lea: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui (Ps. 115, 6).

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie ? (Ps. 115, 3)

Toată suflarea...

Evanghelia de la Matei

Evanghelia de la Matei (XVIII, 1-5 şi XI, 25-30): În ceasul acela, s-au apropiat ucenicii de Iisus...

Matei XVIII, 1-5 şi XI, 25-30

1. În ceasul acela, s-au apropiat ucenicii de Iisus şi I-au zis: Cine, oare, este mai mare în Împărăţia Cerurilor?

2. Şi chemând la Sine un prunc, l-a pus în mijlocul lor,
3. Şi a zis: Adevărat zic vouă: De nu vă veţi întoarce şi nu veţi fi precum pruncii, nu veţi intra în Împărăţia Cerurilor.
4. Deci cine se va smeri pe sine ca pruncul acesta, acela este cel mai mare în Împărăţia Cerurilor.
5. Şi cine va primi un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine Mă primeşte.
25. În vremea aceea, răspunzând, Iisus a zis: Te slăvesc pe Tine, Părinte, Doamne al cerului şi al pământului, căci ai ascuns acestea de cei înţelepţi şi pricepuţi şi le-ai descoperit pruncilor.
26. Da, Părinte, căci aşa a fost bunăvoirea înaintea Ta.
27. Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni, decât numai Fiul şi cel căruia va voi Fiul să-i descopere.
28. Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi.
29. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre.
30. Căci jugul Meu e bun şi povara Mea este uşoară.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.

16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă..., glasul al 2-lea

Pentru rugăciunile cuviosului Tău, Irodion, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegile noastre (Ps. 50, 1-2).***

Stihiră, glasul al 6-lea: Cuvioase părinte Irodioane, în tot pământul a ieşit vestirea faptelor şi a învăţăturilor tale, pentru care în ceruri ai aflat răsplătire; taberele diavoleşti le-ai pierdut, cetele îngereşti ai ajuns, a căror viaţă fară prihană ai urmat; îndrăznire având către Hristos Dumnezeu, cere pace sufletele noastre.

Canoanele - se pune Canonul praznicului, cu Irmosul pe 8 şi al cuviosului, pe 4.

Canonul cuviosului

Cântarea I

Irmos: Dreapta ta cea purtătoare de biruinţă, cu dumnezeiască cuviinţă, întru tărie s-a prea mărit. Că aceasta nemuritoare, ca o puternică a toate, pe potrivnici a zdrobit, israelitenilor prin adânc cale nouă făcându-le.

Moise în chip tainic a primit dumnezeiasca poruncă a Legii Vechi, iar tu, Sfinte Irodioane, petrecând pustniceşte şi vieţuind în duhul de taină al Cuvioşilor, dumnezeiască petrecere ai aflat.

Mana pogorându-se din cer pe Israel l-a hrănit, prisosindu-i, iar tu retrăgându-te în singurătăţi, te-ai nevoit neîncetat rugându-te; şi, împărtăşindu-te tainic, viu ai rămas de-a pururea.

Slavă...

Soarele pe cer oprind oarecând Iisus al lui Navi, a câştigat biruinţă vremelnică, iar tu Sfinte, în post şi în rugăciuni te-ai ostenit, şi priveghind adeseori, Domnul cel Preaînalt, S-a sălăşluit întru tine.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu

Mai presus de fire S-a întrupat din tine Maică Fecioară, Cel fără de ani, Fiul şi Cuvântul cel din veci Născut, care zidind din nou făptura Sa, cu învierea cea de a treia zi, l-a ridicat pe om la ceruri.

Catavasiile praznicului.

Cântarea a 3-a

Irmos: Însuţi Cel ce ştii neputinţa firii omeneşti şi după milostivire Te-ai închipuit într-însa, încinge-mă cu putere de sus, ca să strig Ţie: Sfântă este Biserica cea însufleţită a Slavei Tale celei nepovestite, Iubitorule de oameni.

În teascul inimii ai stors cu osteneli ciorchinele credinţei, cel hrănit cu faptele Evangheliei Domnului; iar duhovnicescul potir al sufletului l-ai umplut de fapte bune, cuvioase, veselind Biserica; drept aceea, şi noi te slăvim pururea.

Proorocul Moise cu Domnul a grăit deşi era gângav, iar pe tine, cuvioase părinte, smerit şi curat la suflet ştiindu-te, te-a luminat prea curata Fecioară; şi dreptar prea blând ai fost, şi pildă tuturor, întărind adunarea ortodocşilor.

Slavă...

În suflet ai luat de la Hristos Dumnezeu a Duhului comoară, că te-ai vădit a fi casă Domnului, cu privegheri şi postiri curăţindu-te; şi ca un pom al Raiului te-ai făcut, părinte, ajungând la odihna cea veşnică.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu

Cuvântul Părintelui ceresc fiind, şi frământătura noastră luându-o, din Maică prea curată S-a născut; şi în mormânt pogorându-se, Cel fără de păcat, prin jertfa Sa a şters păcatele noastre.

Sedealna cuviosului, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Asemeni sihaştrilor ai trăit, cuvioase, jertfindu-ţi viaţa lui Dumnezeu; că darurile Duhului ai primit, fericite; şi acum în cer te desfătezi, prea slăvite, înţeleptule de Dumnezeu purtătorule.

Slavă..., Şi acum..., a praznicului

Cântarea a 4-a

Irmos: Munte umbrit cu harul cel dumnezeiesc, privindu-te Avacum, cu ochii cei de departe văzători, mai înainte a vestit pe Sfântul lui Israel, ce vrea să iasă din tine, spre mântuirea şi înnoirea noastră.

Chip al înfrânării arătându-te, bunule părinte, ai stins cu roua nevoinţelor focul patimilor; iar cu raza credinţei şi a iubirii, fiu al luminii te-a făcut, dumnezeiescule stâlp al monahilor.

Grija cea lumească lepădând, cuvioase, şi îmbrăcându-te cu haina cea de har a lui Hristos, lăcaş al Stăpânului te-ai arătat de Dumnezeu purtătorule, povăţuind adunarea sihaştrilor.

Slavă...

Proorocul David de la oi la împărăţie a fost chemat, precum s-a scris mai înainte în Scripturi, iar tu păstor duhovnicesc ai fost rânduit de Sfântul ierarh Calinic, ca să călăuzeşti adunarea Bisericii.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu

Apele cele amare, proorocul Elisei curăţindu-le, de setea ce înfricoşată pe cetăţenii Ierihonului degrabă i-a scăpat; iar Fiul Tatălui născându-Se cu trup din tine Preacurată, ne-a sfinţit, spălând întinăciunea păcatelor noastre.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cel ce ai luminat cu luminarea venirii Tale, Hristoase şi ai făcut să strălucească cu Crucea Ta marginile lumii, luminează cu lumina cunoştinţei Dumnezeirii Tale inimile tuturor celor ce Te laudă cu dreaptă credinţă.

De iubirea lui Hristos te-ai rănit şi în munte ai mers, cuvioase Irodioane, şi acolo înălţându-ţi mintea la tronul Stăpânului, te-ai făcut jertfelnic prea sfinţit, curăţindute cu rugăciunea, de Dumnezeu văzătorule.

Lăcaş luminat al Preasfintei Treimi te-ai arătat sfinte, omorând cugetarea cea lumească cu cugetarea la patimile Mântuitorului Hristos, iar prin post şi prin rugăciune neîncetată, te-ai sfinţit prea blândule părinte, bucurându-te neîncetat.

Slavă...

Moise, mâinile întinzându-şi la cer a învins pe vrăjmaşul Amalec, iar tu, părinte Irodioane, neîncetat închinându-te Domnului ţi-ai sfinţit viaţa pentru Hristos, luând Crucea pe umeri, de Dumnezeu purtătorule.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu

Preacurată Maica lui Dumnezeu, pe Stăpânul cel ce S-a întrupat din tine şi de sânurile Părintelui nu S-a despărţit, roagă-L neîncetat să mântuiască de toată primejdia pe cei ce i-a zidit.

Cântarea a 6-a

Irmos: Înconjuratu-ne-a pe noi adâncul cel de dedesubt şi nu avem scăpare; socotitu-ne-am ca oile de junghiere; mântuieşte pe poporul Tău, Dumnezeul nostru, că Tu eşti celor neputincioşi tărie şi îndreptare.

Suitu-te-ai în muntele virtuţilor, părinte cuvioase Irodioane, şi primind de la Mântuitorul Hristos nepătimirea, vas ales al Sfântului Duh ai fost arătat, iubindu-te pe tine Domnul pentru smerenia ta.

Cu daruri dumnezeieşti fiind împodobit, părinte, în lumina cea neînserată ochii sufleteşti ţi-ai curăţit, prin care vezi acum prea strălucita desfătare a Cuvioşilor.

Slavă...

Urmând predaniilor Sfinţilor părinţi, ai dobândit smerita cugetare, cuvioase Irodioane. Şi, agonisind noian de virtuţi, te-ai învrednicit de îngerescul chip, pe care în binecuvântata Mănăstire Cernica l-ai primit.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu

A luat sfârşit prin tine, Maica Domnului, greşeala strămoşilor; că întreaga răutate s-a nimicit, Fiul Tău răstignindu-Se cu Trupul; şi înviind a treia zi din mormânt, pe toţi i-a mântuit.

Condacul cuviosului, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoarei Doamne, pentru biruinţă, mulţumiri, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozește-ne din toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te, mireasă pururea Fecioară!

Cel ce ai fost vrednic cinstitor al prea curatei Maici a lui Dumnezeu, şi încredinţându-te ei ca un fiu, ai ajuns în lăcaşurile Domnului jertfelnic sfânt al Dumnezeirii; că aprins fiind de focul Duhului Sfânt, ai întărit în rugăciune pe ucenicii tăi, cu care te bucuri în veci, părinte Irodioane.

Icos: Cum te vom numi pre tine Sfinte Irodioane ? Cer, că ai purtat în suflet icoana întrupării? Rai, că te-ai arătat pom cu luminoasă roadă? Vas prea curat al Dumnezeirii, că ne-ai dat cinstitele tale moaşte? Fiu al Tatălui ceresc, că te-ai făcut împlinitor al poruncilor Lui? Pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre ca neîncetat să-ţi cântăm:
Bucură-te, ucenic iubit al Sfântului ierarh Calinic;
Bucură-te, că la Cernica te-ai nevoit şi de Duhul Sfânt ai fost povăţuit;
Bucură-te, nevoitorule în Mănăstirea Lainici;
Bucură-te, cerb al munţilor virtuţii adăpat din Dumnezeu;
Bucură-te, părinte bun şi iubitor, care petreci în lumina cea neapropiată;
Bucură-te, că prin dragostea de Dumnezeu alungi întunericul;
Bucură-te, pietricică albă scumpă ce porţi nume de taină;
Bucură-te, chip de pustnic cuvios îmbrăcat în dalbă haină;

Bucură-te, taina chipului de înger ce în om se cuprinde;
Bucură-te, sfânt părinte care porţi pecetea cuvioaselor nevoinţe;
Bucură-te, biruinţă neîncetată ce înfrângi nenumărate ispite;
Bucură-te, mărturisire a Treimii dată-n duh de rugăciune;
Bucură-te, nume dulce de părinte, Irodioane fericite!

Sinaxar

În această lună, în ziua a treia, pomenirea cuviosului părintelui nostru Irodion de la Lainici

Acest cuvios Irodion este unul dintre marii părinţi duhovniceşti ai monahismului românesc, care au strălucit în mănăstirile din Oltenia. Sfinţenia sa a strălucit vreme de jumătate de veac în Mănăstirea Lainici, fiind un călugăr iubitor al înfrânării şi al rugăciunii neîncetate.

Fericitul s-a născut la Bucureşti, în anul 1821, şi a intrat de mic în obştea Mănăstirii Cernica. Aici, în scurt timp a deprins meşteşugul luptei duhovniceşti, încât întrecea pe mulţi cu rugăciunea, smerenia, cinstea şi ascultarea.

Însuşi Sfântul ierarh Calinic, stareţul său, văzându-i râvna călugărească l-a primit în rândul monahilor, dându-i numele de Irodion. De atunci, fericitul a înmulţit şi mai mult ostenelile şi nevoinţele, postind îndelung şi împlinindu-şi canonul şi pravila cu multă osârdie. Nu lipsea de la slujbele bisericeşti, iar ziua lucra împreună cu părinţii la ascultările cele mai grele.

Mai târziu, Sfântul Calinic, devenit episcop al Râmnicului, cunoscându-i îndeaproape petrecerea, l-a adus de la Cernica la schitul Lainici, de pe Valea Jiului. Aici l-a hirotonit diacon şi preot, iar apoi l-a numit egumen al acestui schit. Datorită virtuţilor sale alese de părinte duhovnicesc, Sfântul Calinic l-a ridicat la rangul cel mai înalt al călugăriei, acela de arhimandrit, alegându-l totodată şi duhovnic al său.

Ca preot şi duhovnic, fericitul Irodion s-a nevoit atât de mult, încât chipul nevoinţelor sale nimeni nu-l poate spune, că se ostenea mai mult decât toţi şi se silea să fie plăcut tuturor cu cuvântul şi cu fapta. Dar, cu cât se silea pentru a spori viaţa duhovnicească la schit, cu atât mai mult era cuprins de dorinţa liniştirii şi a rugăciunii neîncetate. Astfel că, în repetate rânduri s-a retras din ascultarea de povăţuitor al părinţilor şi fraţilor, pentru a fi cât mai aproape de Dumnezeu.

De cele mai multe ori, cuviosul era numit stareţ al obştii ca să înlăture instabilităţiile care se arătau în sânul monahilor de la Lainici. Astfel, părinţii şi fraţii au cerut Sfântului ierarh Calinic, ca să le trimită din nou ca stareţ pe cuviosul Irodion. Iar ca să arate că vor fi ascultători cuviosului, părinţii l-au încredinţat pe Sfântul ierarh Calinic, că nu vor ieşi din cuvântul stareţului până la sfârşitul vieţii lor. În acest fel, cuviosul Irodion ajunge din nou la conducerea obştii de la Lainici, unde toţi îl cinsteau şi îl iubeau ca pe un adevărat tată şi părinte duhovnicesc.

La cererea părinţilor de a pune stareţ pe părintele Irodion, s-a adăugat şi rugămintea ctitorilor mănăstirii, care i-au scris Sfântului ierarh Calinic, ca să-l pună stareţ pe cuviosul Irodion, căci are duhul înţelepciunii şi al smereniei. Astfel, plăcutul lui Dumnezeu, Irodion, ajunge în urma acestor insistente cereri pentru a treia oară stareţ. Odată numit stareţ, cuviosul Irodion s-a străduit şi mai mult, lucrând cu râvnă la buna chivernisire a mănăstirii.

Şi pentru că monahii de la schitul Locurele nu terminaseră de zidit biserica, stareţul s-a silit să sfârşească lucrare şi după scurt timp, i-a cerut Sfântului ierarh Calinic să sfinţească biserica cea nouă.

Cuviosul Irodion şi-a îndreptat atenţia şi asupra sporirii numărului monahilor de la Lainici. Pentru aceasta, i-a cerut Sfântului ierarh Calinic să-i aprobe tunderea în monahism a mai multor fraţi, pe care i-a povăţuit la viaţa pustnicească şi la rugăciunea neîncetată. În toate faptele, osteneala sfântului s-a arătat pentru toţi pilduitoare. Deci, sporind cu cinstea şi cu vrednicia, Sfântul Calinic l-a chemat la Craiova şi i-a încredinţat ascultarea de ecleziarh. Însă, dragostea pentru pustie şi pentru obştea lui, l-au făcut pe cuviosul să ceară să revină la schitul său, la scurt timp. Astfel Sfântul Irodion, s-a retras la schit, spre a-i izbăvi iarăşi de necazuri şi de neorânduială.

De acum înainte, cuviosul avea să readucă întregii obşti încrederea în Dumnezeu şi dorinţa după viaţa cea duhovnicească, să le insufle părinţilor şi fraţilor ascultarea şi smerenia şi să le întărească voinţa de a birui ispitele vieţii.

Ca şi Sfântul ierarh Calinic de la Cernica, cuviosul Irodion socotea că supunerea smerită este cea mai mare virtute pentru monahi şi temelia vieţii călugăreşti. Dar aceasta se dobândeşte, zicea el, prin rugăciune, smerenie şi neîncetată ascultare.

Prin aceste pilde duhovniceşti şi învăţături folositoare de suflet, vieţuitorii mănăstirii şi binecredincioşii creştini luau mare folos duhovnicesc de la cuviosul, sfinţenia şi poveţele lui fiind împărtăşite tuturor cu mare dragoste, ca o binecu-

vântare de la Dumnezeu. Însă pe cei răzvrătiţi şi neascultători îi scotea afară din obşte, după porunca Sfântului apostol Pavel, ca să nu vatăme pe alţii. Astfel că, faima mănăstirii a crescut odată cu lucrările duhovniceşti ale cuviosului Irodion.

Mănăstirea era şi un adăpost pentru călătorii care treceau din Transilvania în Oltenia şi invers, care găseau aici, pe lângă ospitalitate, şi cuvântul părintesc al Stareţului.

Cuviosului Irodion ridica din teamă şi frică, din mâhnire şi îndoială, din nelinişte şi ispită, sufletele credincioşilor, tămăduind pe cei bolnavi şi scoţând duhurile cele necurate cu rugăciunile sale.

Sfârşitul pământesc l-a aflat pe cuviosul Irodion tot în osteneli, iar în primăvara anului 1900, la 3 mai, a trecut la cele veşnice. Trupul său a fost aşezat într-un mormânt săpat de-a dreapta altarului bisericii Mănăstirii Lainici, rămânând aici până în ajunul sărbătorii Sfântului ierarh Calinic de Ia Cernica, din 10 aprilie, anul 2009, când prin bunăvoinţa cuviosului Irodion, cinstitele sale moaşte au fost ridicate din mormânt şi aşezate, cu rugăciune şi priveghere, de mitropolitul locului şi de părinţii mănăstirii, în biserica cea mare, spre închinare tuturor călugărilor şi credincioşilor.

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cuptor înţelegător te cunoaştem credincioşii; că precum a mântuit pe cei trei tineri Cel Preaînalt şi pe mine tot omul, în pântecele tău m-a înnoit Dumnezeul părinţilor, Cel Lăudat şi Preaslăvit.

Vrednic eşti cuvioase, de ospăţul Mirelui, căci cu veşmânt împodobit, de Hristos ai fost îmbrăcat şi în slava Împăratului Ceresc cu îngerii te veseleşti, de Dumnezeu purtătorule.

Bucură-te, îţi cântăm noi credincioşii, cei care cu evlavie cinstim mutarea ta la ceruri, unde saltă şi se bucură cetele sihaştrilor; că ţie Domnul ţi-a dat cunună neveştejită; pentru aceasta îl binecuvântăm întru toţi vecii.

Slavă...

Stâlp luminos şi cămară a Domnului te-ai arătat cu adevărat, fericite. Căci cu dumnezeieşti virtuţi ai fost încununat şi om ceresc te-ai arătat, de Dumnezeu văzătorule, binecuvântându-L pe Domnul întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu

Nu avem alt ajutor afară de tine, nu avem altă nădejde în ispitele ce ne împresoară, prea curată Maica lui Dumnezeu. Acoperă-ne pe noi cu cinstitul tău acoperământ, Preasfântă Fecioară de Dumnezeu Născătoare.

Cântarea a 8-a

Irmos: În cuptor tinerii lui Israel, ca într-o topitoare, cu podoaba dreptei credinţe mai curat decât aurul au strălucit, grăind: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pom cu bună roadă te-ai arătat, Sfinte Irodioane, pe potrivnicul surpând cu Crucea lui Hristos; drept aceea, Duhul Sfânt luminându-ţi viaţa, părinte, cânţi Domnului împreună cu îngerii: Aliluia !

Ucenic al Sfântului ierarh Calinic de la Cernica şi vas ales al Stăpânului Hristos eşti, cuvioase părinte; drept aceea, ocroteşte lavra ta de la Lainici, binecuvântându-L pe Domnul totdeauna.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

În Lavra Cernica a Sfântului Calinic şi a cuviosului stareţ Gheorghe, părinte cuvioase, ai fost primit, şi ca un vlăstar sădit de Hristos Dumnezeu te-ai arătat, vestind prin viaţa ta, bucurie părinţilor pustiei, care prea înalţă pe Domnul totdeauna.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu

Mai înainte, tinerii în cuptor te-au închipuit pe tine Fecioară dumnezeiască, iar în rug, Moise închinându-ţi-se te-a preînchipuit; iar Isaia văzându-L pe Pruncul-Născut, îl prea înalţă întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Chipul naşterii tale celei curate, l-a arătat rugul cel ce ardea nears. Şi acum te rugăm ca să stingi cuptorul ispitelor, cel sălbăticit asupra noastră, ca să te mărim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, fără încetare.

Astăzi toată adunarea Cuvioşilor, luând har de sus de la Stăpânul, cu cântări duhovniceşti laudă pe slăvitul Irodion şi cântă lui Dumnezeu: Pe Domnul toate lucrurile lăudaţi-L şi prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Ca dintr-un izvor s-a revărsat întru tine darul înţelepciunii lui Hristos Dumnezeu. Drept aceea, slujirii oamenilor viaţa ţi-ai închinat-o, revărsându-le în inimi din roua Duhului şi povăţuindu-i să fie împlinitori ai faptelor bune.

Slavă...

Rugăciuni către Maica Domnului ai săvârşit, ţinând la piept Crucea Domnului, şi sufletul la cer ţi-a fost purtat de îngeri cu evlavie, părinte Irodioane, iar nestricatul şi sfântul tău trup l-ai lăsat în dar, nouă credincioşilor care te lăudăm.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu

Dezlegat-ai omenirea de legătura osândirii cea de demult, de Dumnezeu Născătoare. Pentru aceasta, mă rog ţie: Strică legătura răutăţii inimii mele, prea curată, le-gându-mă de dumnezeiasca dragoste a Ziditorului.

Luminânda cuviosului, glasul al 2-lea:

Podobie: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învaţă, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul veacului.

Nou Samuel te-ai arătat, cuvioase părinte, sfinţindu-te Domnului în nevoinţe călugăreşti; căci rod al pomului vieţii te-ai învrednicit a fi, şi toiag şi sprijin tuturor te-ai adeverit, şi în Duhul Sfânt ai ajuns la Hristos, pe care roagă-L să mântuiască sufletele noastre (de două ori).

Slavă..., Şi acum..., a praznicului

La Laude

Se pun stihirile pe 6: 3 ale praznicului şi 3 ale cuviosului.

Stihirile cuviosului, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te, cămara...

Vrednic eşti a sta înaintea Tronului ceresc, cuvioase părinte, că n-ai dat somn ochilor tăi, nici genelor tale dormitare, până ce sufletul şi trupul de patimi ţi-ai curăţit şi pe tine însuţi locaş Duhului te-ai gătit; deci, arătându-te slujitor Treimii Celei de o fiinţă, înţelepte Irodioane, roagă-te pentru sufletele noastre.

Bucură-te, părinte, cel ce ca un luceafăr ai luminat pe sihaştri şi cu faptele cele bune ai strălucit pe pământ, împreună cu îngerii petrecând şi vorbind; lăcaş luminat ai fost al Preasfintei Treimi, iar acum ca un părinte milostiv şi iubitor de fii, ne izbăveşti din toate nevoile. Pentru aceasta, închinându-ne cinstitelor tale moaşte, har şi vindecare dobândim, Irodioane părintele nostru; ocroteşte-ne pe noi cu rugăciunile tale.

Bucură-te, fericite vieţuitor şi surpător al vicleniei. Bucură-te, fierbinte rugător şi iscusit nevoitor, izvor de bucurie şi locuitor ceresc, povăţuitorule de Dumnezeu luminate şi aleasă podoabă a călugărilor, odraslă a Ţării Româneşti şi mlădiţă duhovnicească a Olteniei; părinte Irodioane, roagă pe Dumnezeu, să dăruiască iertare de păcate celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă..., glasul al 8-lea

Mulţimile călugărilor pe tine, îndreptătorule, te cinstesc, Irodioane, părintele nostru; că prin tine au învăţat cu adevărat a umbla pe calea cea dreaptă; fericit eşti că lui Hristos ai urmat şi ai biruit puterea vrăjmaşului; cel ce eşti cu îngerii împreună vorbitor, cu drepţii şi cuvioşii împreună locuitor; cu aceia roagă-te Domnului să miluiască sufletele noastre.

Şi acum..., a praznicului

Doxologia mare, ecteniile şi otpustul.

Ceasul întâi şi otpustul deplin.

La Liturghie

La Fericiri, se pune din Canonul praznicului, Cântarea cea de rând, pe 4, şi din Canonul cuviosului, Cântarea a 6-a, pc 4. Prochimenul cuviosului, glasul al 7-lea: Cinstită este înaintea Domnului moartea cuviosului Lui (Ps. 115, 6).

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie? (Ps. 115, 3)

Epistola către Efeseni (Efeseni V, 8-20)

Apostolul din Epistola către Efeseni (Efeseni V, 8-20): Fraţilor, altădată eraţi întuneric, iar acum sunteţi lumină... (caută luni în Săptămâna întâi după Rusalii).

8. Altădată eraţi întuneric, iar acum sunteţi lumină întru Domnul; umblaţi ca fii ai luminii!
9. Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate şi adevăr.
10. Încercând ce este bineplăcut Domnului.
11. Şi nu fiţi părtaşi la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci mai degrabă, osândiţi-le pe faţă.
12. Căci cele ce se fac întru ascuns de ei, ruşine este a le şi grăi.
13. Iar tot ce este pe faţă, se descoperă prin lumină,
14. Căci tot ceea ce este descoperit, lumină este. Pentru aceea zice: "Deşteaptă-te cel ce dormi şi te scoală din morţi şi te va lumina Hristos".
15. Deci luaţi seama cu grijă, cum umblaţi, nu ca nişte neînţelepţi, ci ca cei înţelepţi,
16. Răscumpărând vremea, căci zilele rele sunt.
17. Drept aceea, nu fiţi fără de minte, ci înţelegeţi care este voia Domnului.
18. Şi nu vă îmbătaţi de vin, în care este pierzare, ci vă umpleţi de Duhul.
19. Vorbiţi între voi în psalmi şi în laude şi în cântări duhovniceşti, lăudând şi cântând Domnului, în inimile voastre,
20. Mulţumind totdeauna pentru toate întru numele Domnului nostru Iisus Hristos, lui Dumnezeu (şi) Tatăl.

Aliluia, glasul al 6-lea: Fericit bărbatul care se teme de Domnul; întru poruncile Lui va voi foarte (Ps. Ill, 1).

Stih: Puternică va fi pe pământ seminţia lui; neamul drepţilor se va binecuvânta (Ps. 111, 2).

Evanghelia de la Luca (VI, 17-23)

Evanghelia de la Luca (VI, 17-23): În vremea aceea a stat Iisus în loc şes... (caută Ia 6 decembrie).

17.Şi coborând împreună cu ei, a stat în loc şes, El şi mulţime multă de ucenici ai Săi şi mulţime mare de popor din toată Iudeea, din Ierusalim şi de pe ţărmul Tirului şi al Sidonului, care veniseră ca să-L asculte şi să se vindece de bolile lor.
18. Şi cei chinuiţi de duhuri necurate se vindecau.
19. Şi toată mulţimea căuta să se atingă de El că putere ieşea din El şi-i vindeca pe toţi.
20. Şi El, ridicându-Şi ochii spre ucenicii Săi, zicea: Fericiţi voi cei săraci, că a voastră este împărăţia lui Dumnezeu.
21. Fericiţi voi care flămânziţi acum, că vă veţi sătura. Fericiţi cei ce plângeţi acum, că veţi râde.
22. Fericiţi veţi fi când oamenii vă vor urî pe voi şi vă vor izgoni dintre ei, şi vă vor batjocori şi vor lepăda numele voastre ca rău din pricina Fiului Omului.
23. Bucuraţi-vă în ziua aceea şi vă veseliţi, că, iată, plata voastră multă este în cer; pentru că tot aşa făceau proorocilor părinţii lor.

Chinonicul: Întru pomenire veşnică va fi dreptul (Ps. IV, 6).

Slujba Sfântului a fost alcătuită de prof. Marin Silviu, diortosită de ÎPS Acad. Dr. Irineu Popa și aprobată de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române

Sursa:
http://www.sfintiromani.ro/ro/pagina/476/mai_irodion_lainici_slujba.html

http://hristos-imparatul-slavei.blogspot.com/2011/05/slujba-acatistul-si-viata-cu-nevointele.html

Slujba audio a Sfântului cuvios Irodion de la Lainici († 3 mai):
https://theologhia.wordpress.com/2011/05/03/slujba-audio-a-sf-cuv-irodion-de-la-lainici-%E2%80%A0-3-mai/

Acatistul Sfântului cuvios Irodion de la Mănăstirea Lainici

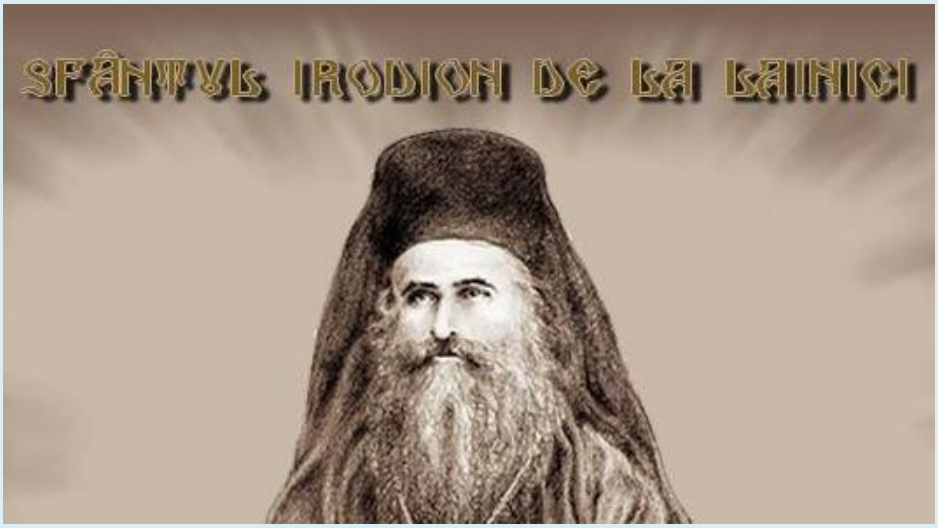

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.

Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Pe luceafărul din Lainici, pe Irodion cel cu numele de apostol, toţi să-l lăudăm că acesta ajungând iscusit duhovnic, al Olteniei păstor s-a arătat strălucit, iar în munte a înmulţit pe ucenicii săi, care-i strigă: ***Bucură-te, Sfinte părinte Irodioane, de Dumnezeu înţelepţite!***

Icosul 1

Marele ierarh Calinic de la Cernica părinte duhovnic te-a ales pe tine, cuvioase Irodioane şi povăţuitor al călugărilor te-a aşezat că în tinereţea ta a văzut desă-vârşirea vieţii tale cuvioase, pentru care îţi strigăm unele ca acestea:
Bucură-te, luceafărule din Lainici;
Bucură-te, păstorule cel bun;
Bucură-te, că te-ai împărtăşit din potirul veşniciei;
Bucură-te, inimă de părinte şi născător de fii ai luminii;
Bucură-te, fiu al plaiului oltean, primit ca frate la Cernica;
Bucură-te, că în mânăstirea Lainici mare stareţ ai ajuns;
Bucură-te, că mulţi ucenici ai născut aici în Duhul Sfânt;
Bucură-te, vas al darului înainte vederii;
Bucură-te, purtătorule al crucii cu îndelungă răbdare;
Bucură-te, sprijin al celor neputincioşi;
Bucură-te, dezlegare prin har a zidirii înrobite;
Bucură-te, cuvânt cu dumnezeiască rodire;
Bucură-te, Sfinte părinte Irodioane, de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 2-lea

Adeseori venea la tine, Sfântul Calinic, să primească sfat şi dezlegare, cu toate că erai mai tânăr decât el, dar sporirea ta duhovnicească, cu preţ de jertfă câştigată, făcea mai mult decât anii cei îndelungaţi pentru aceasta cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Ajungând ierarh în Oltenia, de Dumnezeu purtătorul ierarh Calinic te-a chemat, părinte Irodioane, să slujeşti ca stareţ şi te-a numit „luceafăr al Lainiciului” pentru aceasta, împreună cu el îţi cântăm:

Bucură-te, desăvârşire în chipul îngeresc;
Bucură-te, smerenie de om ceresc;
Bucură-te, luminător al credincioşilor cel cu nume de apostol;
Bucură-te, prieten al Mirelui îmbrăcat în haina veacului viitor;
Bucură-te, următor al părinţilor pustiului;
Bucură-te, podoabă a ieromonahilor cu sfinţenie lucrată;
Bucură-te, pământ ce rodeşti însutit sămânţa Cuvântului;
Bucură-te, rod al Pomului Vieţii;
Bucură-te, înţelegere de taină a tainelor Scripturii;
Bucură-te, preoţie cuvioasă şi slujire îngerească;
Bucură-te, jertfă roditoare de înviere;
Bucură-te, făclia cea luminoasă a sufletelor noastre;
Bucură-te, Sfinte părinte Irodioane, de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 3-lea

Fiind primit, cuvioase Irodioane, în obştea mânăstirii Cernica, stareţul tău Sfântul Calinic s-a minunat de viaţa ta îmbunătăţită, căci în osteneli călugăreşti haină de nuntă neîntinată ţi-ai alcătuit şi la Sfânta Liturghie cu cetele îngereşti neîncetat cântai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Ca la un izvor de apă alergând fraţii în mânăstirea ta, obşte mare s-a întocmit cuvioase, iar tu, sfinte, privind la ei mulţumeai lui Dumnezeu, zicând: „Iată eu şi pruncii daţi mie de Dumnezeu” drept aceea, împreună cu ei strigăm unele ca acestea:

Bucură-te, trâmbiţa Duhului Sfânt;
Bucură-te, candelă aprinsă din lumina cea neînserată;
Bucură-te, vas ales al Preasfintei Treimi ce porţi Cuvântul cel necuprins;
Bucură-te, vieţuire îngerească într-un duh cu Sfântul ierarh Calinic;
Bucură-te, chip îndumnezeit de fiu al lui Dumnezeu;
Bucură-te, că în rugăciune ai văzut lumea în dumnezeiasca lumină;
Bucură-te, veşmânt al înfrânării pătruns de razele Schimbării la Faţă;
Bucură-te, liturghisire a prefacerii de taină;
Bucură-te, canon al sihaştrilor, împreună vieţuitor cu îngerii;
Bucură-te, paraclis al mângâierii de Sus;
Bucură-te, stăruitor în închinarea duhovnicească;

Bucură-te, zidirea înnoitoare a sufletelor noastre;
Bucură-te, Sfinte părinte Irodioane, de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 4-lea

Având darul înaintevederii, n-ai primit, sfinte cuvioase, laptele femeii ce dădea celui rău făptura lui Dumnezeu, pentru că darul de jertfă numai cu dragoste şi rugăciune curată se cuvine să-l aducem lui Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Părinte al călugărilor, îndemn şi lumină te arăţi credincioşilor, cuvioase şi tuturor celor care vin la tine cu credinţă. Pentru aceasta, închinându-ne icoanei şi sfintelor tale moaşte primim luminare minţii şi inimii, pentru care strigăm aşa:
Bucură-te, iubitorule al liniştirii duhovniceşti;
Bucură-te, rugătorule neîncetat către Dumnezeu;
Bucură-te, făclia Duhului Sfânt care luminezi pe cei binecredincioşi;
Bucură-te, învăţătorule în tainele Scripturii;
Bucură-te, glăsuitorule al Cuvântului lui Dumnezeu;
Bucură-te, mărgăritarul din ţarină aşezat în Împărăţia Cerurilor;
Bucură-te, temelie nesurpată de valurile lumii;
Bucură-te, pace dumnezeiască în vremi de tulburare;
Bucură-te, proorocie luminată ce îndemni şi zideşti;
Bucură-te, lumină a monahilor evlavioşi;
Bucură-te, bucuria Sfântului Calinic de la Cernica;
Bucură-te, cel sfinţit de harul Duhului Sfânt;
Bucură-te, Sfinte părinte Irodioane, de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 5-lea

Săracilor te-ai făcut pâine hrănitoare, prea cuvioase, orfanilor tată, celor rătăciţi călăuzire, sărmanilor mângâiere, bolnavilor alinare şi tuturor părinte de Dumnezeu purtător, fericite, pentru aceasta acum împreună cu cetele cereşti cânţi neîncetat Preasfintei Treimi: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Smerit păstor şi dulce povăţuitor te-ai arătat în Biserica slavei lui Dumnezeu, sfinte cuvioase, fiind ridicat stareţ al monahilor prin chemare de sus şi aşezat în scaunul întâistătătorilor lavrei tale, de către Sfântul ierarh Calinic. Pentru aceasta toţi cunoscând viaţa ta asemenea îngerilor se bucurau cântând unele ca acestea:
Bucură-te, lauda mânăstirii Lainici;
Bucură-te, slava Olteniei;
Bucură-te, trup făcut altar de jertfă Domnului;

Bucură-te, iubitorule de Dumnezeu şi de oameni;
Bucură-te, iconom al tainelor dumnezeieşti;
Bucură-te, fiu al lui Dumnezeu şi părinte al oamenilor;
Bucură-te, doctor iscusit al bolilor sufleteşti şi trupeşti;
Bucură-te, ocrotitorul neputincioşilor şi săracilor alinare;
Bucură-te, pom cu luminoasă roadă de mântuire;
Bucură-te, om ceresc şi înger pământesc;
Bucură-te, cale nerătăcită spre bucurie veşnică;
Bucură-te, că rugăciunea ta scară de la pământ la cer s-a făcut;
Bucură-te, Sfinte părinte Irodioane, de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 6-lea

Mare apărător al celor asupriţi de duhurile necurate te-ai făcut Sfinte Irodioane, căci prin rugăciunile tale pe diavoli numai cu cuvântul îi alungai şi pe cei cuprinşi de mrejele lor cu binecuvântarea îi dezlegai pentru aceasta şi noi cunoscând puterea rugăciunilor tale cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Binecuvântare şi sfat primind de la tine Sfântul ierarh Calinic şi în drumul spre scaunul episcopal de la Râmnic a văzut mai înainte mutarea stareţului Nicandru. Pentru aceasta, deşi mâhnindu-se pentru această despărţire, se bucura că te avea pe tine blând ajutător, drept aceea şi noi îţi cântăm împreună cu el unele ca acestea:
Bucură-te, întărirea ierarhilor;
Bucură-te, dezlegătorule al păcătoşilor;
Bucură-te, mlădiţă a Împărăţiei Cerurilor;
Bucură-te, aleasă alcătuire de pământ şi lumină;
Bucură-te, bărbatul doririlor dumnezeieşti;
Bucură-te, pustnic sfânt ce atragi pe oameni la iubirea lui Hristos;
Bucură-te, că permanent ai unit rugăciunea cu răsuflarea;
Bucură-te, întâmpinare de părinte a fiului risipitor;
Bucură-te, inimă în rugăciune, în care se odihneşte Dumnezeu;
Bucură-te, că sufletul şi inima ţi-au fost cuprinse de lumina negrăită;
Bucură-te, că prin cruce ai odrăslit floarea nestricăciunii;
Bucură-te, fiu iubit al Maicii lui Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte părinte Irodioane, de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 7-lea

De Dumnezeu Născătoarea te-a luminat şi te-a călăuzit în toată viaţa ta, cuvioase părinte, că tu pe toate sub acoperământul ei le aduceai şi la măsura Părinţilor de demult ajungând, cântai împreună cu sfinţii lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

În Biserica din ceruri slujind acum Sfinte Irodioane, părinte şi cu vrednicie locuind împreună cu Sfântul Calinic în lumina neînserată, te rugăm cu căldură mijloceşte la Tatăl cel ceresc pentru sufletele noastre, să aflăm milă şi har în vremea judecăţii, ca să-ţi cântăm unele ca acestea:

Bucură-te, ridicarea celor căzuţi;
Bucură-te, întărirea celor slabi în credinţă;
Bucură-te, stâlp de foc şi nor luminos pe calea mântuirii;
Bucură-te, armă asupra duhurilor rele în viaţa sihăstrească;
Bucură-te, luminarea celor întunecaţi de patimi;
Bucură-te, curăţirea celor afundaţi în păcate;
Bucură-te, purtătorule al darurilor tainice;
Bucură-te, că reverşi daruri dumnezeieşti peste zidire;
Bucură-te, liman de mântuire al credincioşilor;
Bucură-te, măslin roditor care miluieşti pe cei ce te cheamă în ajutor;
Bucură-te, rai al virtuţilor şi călăuză spre Împărăţia Cerurilor;
Bucură-te, cale nerătăcită a celor ce se nevoiesc cu smerenie;
Bucură-te, Sfinte părinte Irodioane, de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 8-lea

În chip de taină proorocul David, dumnezeiască lege cu privegheri şi post a primit-o, iar tu, cuvioase Irodioane, cu trupul şi sângele Mântuitorului Hristos împărtăşindu-te, darul proorocesc al Duhului l-ai primit, pentru aceasta cântai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Viaţa cea îmbunătăţită vieţuind din pruncie, sfinte cuvioase, duhovnic iscusit te-ai arătat şi cu credinţă şi evlavie Sfântului Calinic ai urmat. Drept aceea, fii nouă ajutător şi mijlocitor către Domnul, ca să aflăm de la El milă şi har şi cu veselie să-ţi cântăm:

Bucură-te, duhovnic binecuvântat sub candelă aprinsă;
Bucură-te, părinte al celor ce caută înfierea dumnezeiască;
Bucură-te, vedere cu duhul a tainelor Împărăţiei;
Bucură-te, conştiinţă a descoperirilor minunate;
Bucură-te, închinare neîncetată, poartă către cer;
Bucură-te, făclie purtătoare de lumină a Bisericii;
Bucură-te, ajutător al preoţilor lui Hristos;
Bucură-te, ocrotitor al monahilor şi monahiilor în ispite şi prigoane;
Bucură-te, făclie aprinsă pentru cei credincioşi;
Bucură-te, că în smerenie ai ajuns la asemănarea Mântuitorului Hristos;

Bucură-te, că în alergarea ta ai ajuns la răsplata chemării de Sus;
Bucură-te, jertfă primită şi bineplăcută lui Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte părinte Irodioane, de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 9-lea

Vrednic fiind, părinte, să stai înaintea Tronul Dumnezeirii, te rugăm revarsă har din cer peste noi, ca prin cuvântul tău Însuşi Dumnezeu să vorbească şi cu bucurie să strigăm: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Ca o stea ai luminat pe sihaştri şi cu faptele credinţei ai strălucit pe pământ, petrecând împreună cu îngerii, părinte şi pentru credinţa Evangheliei pe toţi într-un duh i-ai adunat, sfătuindu-i să vieţuiască în chip vrednic, cuvioase pentru aceasta îţi cântăm:
Bucură-te, floarea ostenelilor sihăstreşti;
Bucură-te, îmbărbătare spre nevoinţă a mirenilor;
Bucură-te, priveghere în rugăciune cu cetele călugărilor;
Bucură-te, mulţumire adusă în numele Domnului cu soborul preoţilor;
Bucură-te, cunoaştere a iubirii lui Dumnezeu cea mai presus de cunoştinţă;
Bucură-te, ascultare de ucenic înaintea arhiereilor;
Bucură-te, că ţi-ai răstignit trupul împreună cu patimile şi poftele;
Bucură-te, că te-ai asemănat în Duhul cu marii Părinţi ai Bisericii;
Bucură-te, că împreună cu ei ai dobândit răsplata vieţii cereşti;
Bucură-te, fiu şi moştenitor al împărăţiei lui Dumnezeu;
Bucură-te, părinte, prin care Hristos ia chip în cei chemaţi de El;
Bucură-te, primire prin credinţă a făgăduinţei Duhului Sfânt;
Bucură-te, Sfinte părinte Irodioane, de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 10-lea

Prin post şi rugăciune ai alungat, părinte, lucrarea vrăjmaşă din sufletul şi trupul tău, luând de la Dumnezeu cuvânt cu putere multă drept aceea, mulţimile de oameni, primind vindecare de la harul tău, cu mulţumire strigau: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Înger în trup arătându-te, ai primit să trăieşti ca sihastru în Mânăstirea Lainici, fericite părinte şi cu puterea credinţei biruind patimile, mulţime de credincioşi ai adunat în jurul tău, care slăveau pe Dumnezeu, cântând:
Bucură-te, cuvântătorule cu puterea Duhului Sfânt;
Bucură-te, mângâiere a dragostei şi păcii celei de Sus;
Bucură-te, că îmbrăţişezi pe toţi cu îmbrăţişare sfântă;

Bucură-te, gând roditor spre ascultarea lui Hristos;
Bucură-te, că te-ai îmbogăţit cu sărăcia Fiului lui Dumnezeu înomenit;
Bucură-te, pocăinţă spre mântuire, fără părere de rău;
Bucură-te, făptură nouă în Domnul;
Bucură-te, curăţie a dragostei duhovniceşti;
Bucură-te, purtătorule în trup a răstignirii lui Hristos;
Bucură-te, trup în care s-a arătat viaţa Mântuitorului Hristos;
Bucură-te, suflet stăpânit de dragostea Preasfintei Treimi;
Bucură-te, că te-ai înnoit duhovniceşte, urcând din treaptă în treaptă;
Bucură-te, Sfinte părinte Irodioane, de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 11-lea

Simţindu-ţi sfârşitul aproape, fraţii s-au strâns să asculte îndemnul tău cel din urmă. Deci văzând în duh cele de pe urmă ale lor le-ai zis: „să stăm bine, să stăm cu frică şi să luăm aminte la sfânta jertfă, pe care în pace să o aducem, cântând: ***Aliluia!***”

Icosul al 11-lea

Fericite Irodioane, sufletul tău suindu-se la cer împreună cu îngerii, trupul însă ni l-ai lăsat comoară nestricată în veac, pentru tămăduirea sufletelor şi trupurilor noastre drept aceea toţi credincioşii îţi cântă:
Bucură-te, văzătorule al tainelor lui Dumnezeu;
Bucură-te, mângâiere a monahilor şi a creştinilor;
Bucură-te, tăiere împrejur a inimii, în duh;
Bucură-te, roadă spre sfinţire;
Bucură-te, slujire întru înnoirea Duhului;
Bucură-te, împreună pătimire cu Hristos;
Bucură-te, prea mărire împreună cu El;
Bucură-te, altar al numelui lui Iisus;
Bucură-te, biruitorule împotriva răului cu faptele bune;
Bucură-te, că te-ai liniştit în împlinirea voii dumnezeieşti;
Bucură-te, cuvântătorule în cuvinte învăţate de la Duhul Sfânt;
Bucură-te, împreună lucrător cu Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte părinte Irodioane, de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 12-lea

Maicii Domnului rugându-te, ai ţinut la piept Crucea Mântuitorului Hristos şi duhul ţi-ai dat în mâinile Stăpânului, iar nouă ne-ai lăsat trupul tău plin de sfinţenie care tămăduieşte bolile şi dezleagă legăturile nedezlegate, spre împărtăşirea celor ce cântă: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Astăzi toată obştea sihaştrilor la harul de sus se adună şi la Ospăţul Stăpânului pe Sfântul Irodion prăznuiesc, mărind cinstită adormirea sa şi cu veselie cântând:

Bucură-te, intrare întru bucuria Domnului;
Bucură-te, lăcaş al Preasfintei Treimi;
Bucură-te, trup îmbrăcat în nemurire;
Bucură-te, prefacere din slavă în slavă;
Bucură-te, iubire desăvârşită care alungi frica;
Bucură-te, părtaş al dumnezeieştii firi;
Bucură-te, împărtăşire din sfinţenia Mântuitorului Hristos;
Bucură-te, păzire fără de prihană întru venirea Domnului;
Bucură-te, milostivire spre lumea deznădăjduită;
Bucură-te, nume scris în Cartea Vieţii;
Bucură-te, fericită odihnire în duh de isihie;
Bucură-te, chip făcut icoană, de pururea închinare;
Bucură-te, Sfinte părinte Irodioane, de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

O, cuvioase părinte Irodioane, mare slujitor al harului lui Dumnezeu, primeşte de la noi această puţină rugăciune şi o du la tronul Preasfintei Treimi, ca izbăvindu-ne din toate necazurile şi suferinţele să-ţi cântăm: ***Aliluia!***

Apoi se zic iarăşi:

Icosul 1

Marele ierarh Calinic de la Cernica părinte duhovnic te-a ales pe tine, cuvioase Irodioane şi povăţuitor al călugărilor te-a aşezat că în tinereţea ta a văzut desăvârşirea vieţii tale cuvioase, pentru care îţi strigăm unele ca acestea:

Bucură-te, luceafărule din Lainici;
Bucură-te, păstorule cel bun;
Bucură-te, că te-ai împărtăşit din potirul veşniciei;
Bucură-te, inimă de părinte şi născător de fii ai luminii;
Bucură-te, fiu al plaiului oltean, primit ca frate la Cernica;
Bucură-te, că în mânăstirea Lainici mare stareţ ai ajuns;
Bucură-te, că mulţi ucenici ai născut aici în Duhul Sfânt;
Bucură-te, vas al darului înainte vederii;
Bucură-te, purtătorule al crucii cu îndelungă răbdare;
Bucură-te, sprijin al celor neputincioşi;
Bucură-te, dezlegare prin har a zidirii înrobite;
Bucură-te, cuvânt cu dumnezeiască rodire;

Bucură-te, Sfinte părinte Irodioane, de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul 1

Pe luceafărul din Lainici, pe Irodion cel cu numele de apostol, toţi să-l lăudăm că acesta ajungând iscusit duhovnic, al Olteniei păstor s-a arătat strălucit, iar în munte a înmulţit pe ucenicii săi, care-i strigă: ***Bucură-te, Sfinte părinte Irodioane, de Dumnezeu înţelepţite!***

Sursa:
https://doxologia.ro/ceaslov/acatiste/acatistul-sfantului-cuvios-irodion-de-la-lainici

https://ziarullumina.ro/theologica/rugaciuni/acatistul-sfantului-cuvios-irodion-de-la-lainici-3-mai-153811.html

Paraclisul Sfântului cuviosului părintelui nostru Irodion de la Lainici

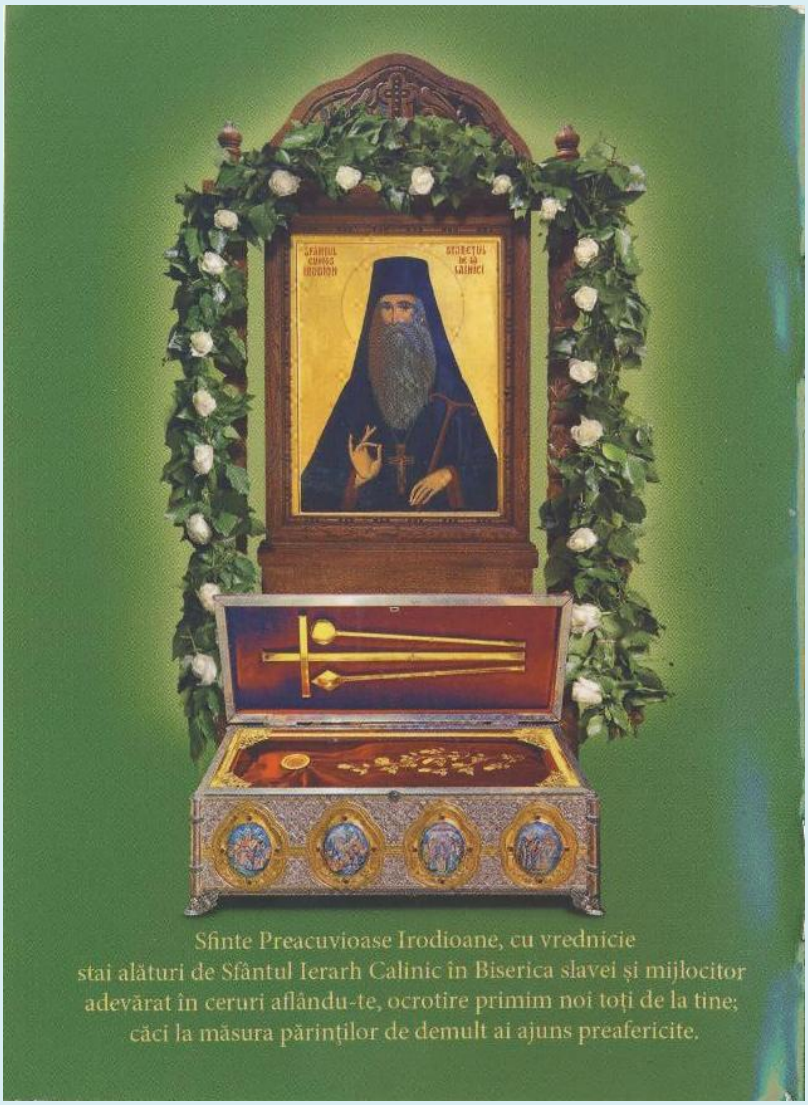

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]
Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te

sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Doamne miluieşte (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi: **Psalmul 142**

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Apoi se cântă **stihurile** acestea (glas 4):

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă, bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului.

Stih 1: Mărturisiţi-vă Domnului şi chemaţi numele cel sfânt al Lui.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă, bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului.

Stih 2: Toate neamurile m-au înconjurat şi întru numele Domnului i-am înfrânt pe ei.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă, bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului.

Stih 3: De la Domnul s-a făcut aceasta şi este minunat întru ochii noştri.

Tropar: Părinte duhovnicesc al Sfântului ierarh Calinic, povăţuitor al călugărilor şi luceafăr al Olteniei te-ai arătat Sfinte cuvioase părinte Irodioane, ajutătorul celor din nevoi. Pentru aceasta, cu îngerii în ceruri te veseleşti cu care roagă-l pe milostivul Dumnezeu să ne dăruiască pace şi mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe luceafărul nostru cel din Oltenia şi pe vasul de cinste al înainte-i vederi să-l cinstim toţi credincioşii şi să-i strigăm: nu înceta a te ruga pentru pacea cea de sus, părinte Irodioane de patima sufletească şi trupească vindecându-ne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Zăcând acum în dureri şi chinuri mari, nu aflu trupului meu tămăduire, ci rugând chem îndurările tale, de Dumnezeu Născătoare, Stăpâna mea ridică-mă cu mâna ta din căderea mea în patul durerilor.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.

14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul

Cântarea I

Irmos: Apa trecându-o ca pe uscat şi de răutatea egiptenilor izbăvit, israeliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

De multe ispite fiind cuprinşi, spre racla ta, sfinte, alergăm ca la un izvor; cu apa vieţii ne adapă, de supărări şi nevoi izbăvindu-ne.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Amarele chinuri şi tulburări cu repeziciune rănesc mintea şi trupul meu; îmbracă-mă, sfinte cuvioase, cu isihia cea dată de Duhul Sfânt.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe tine, ca unul ce te-ai născut negrăit în Duhul, te rog, scapă-mă din nevoi; că acum venind eu către tine îmi deschid sufletul, mintea şi gândul meu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cu trupul şi sufletul meu bolind, mă învredniceşte cercetării dumnezeieşti şi purtării tale celei de grijă, ca una singură Maică a Domnului.

Cântarea a-III-a

Irmos: Cel ce ai făcut toate...

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Folositor vieţii şi păzitor trupului şi scăpare te pun, părinte; călăuzeşte-mă către al tău adăpost, cela ce eşti întărirea şi ocrotitorul monahilor, pururea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Risipeşte-mi mâhnirea ce mi-a cuprins sufletul şi viforul scârbelor mele stinge-1, Păstorule, cu isihia de sus cea în dar dată de tine, cela ce eşti piatră credinţei, nădejdea mea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

În cumplită durere bolind cu greu, pururea, rogu-mă, Fecioară curată; dă-mi ajutorul tău, că eu pe tine te ştiu comoară de vindecare, neîmpuţinată şi necheltuită-n veac.

Apoi **stihurile** acestea:

Izbăveşte din nevoi pe robii tăi, de Dumnezeu purtătorule, că toţi, cuvioase, la tine alergăm să luăm tămăduire, prea cinstite.

Caută cu milostivire, cuvioase Irodioane, părinte, spre necazul meu cel cumplit al trupului şi vindecă durerea sufletului meu.

Cântarea a-IV-a

Irmos: Auzit-am Doamne Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Tulburarea şi viforul chinurilor mele şi al ispitelor le îmblânzeşte, păstorule, cela ce eşti sfetnicul creştinilor.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Chemând eu îndurarea ta, dă-o mie, cela ce te-ai făcut nouă dumnezeiască icoană, ce cu închinare se cinsteşte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ocrotirea sărmanilor şi coif de nădejde noi câştigându-te, părinte Irodioane, din nevoi cumplite izbăveşte-ne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Zac în patul durerilor şi al neputinţelor mele, pururea, ci o, Mireasă a Tatălui, cu milostivirea ta întâmpină-mă.

Cântarea a-V-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt, pacea Ta dă-ne-o nouă, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Scapă din necaz şi de vifore viaţa mea, Irodioane, chipul blândeţilor, ca unul ce ai născut ucenici în Duhul Sfânt.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Bucură acum întru tot trista mea inimă, cu veselie sufletul meu umplând, ca unul ce eşti rugătorul de foc al inimii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Bezna cea de iad a păcatelor alung-o cu strălucirea razei dumnezeieşti, cela ce eşti purtător al Luminii veşnice.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Vindecă degrab, Preacurată, neputinţa mea şi cercetării tale mă fă părtaş, rugând pe Cel Milostiv pentru sănătatea mea.

Cântarea a-VI-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele, că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Pe Cela ce a scăpat viaţa mea cea ţinută întru pieirea morţii, moarte luând de a Sa bunăvoie, Irodioane părinte, cu dragoste, pe Dânsul roagă-L şi acum, mântuindu-mă de răul vrăjmaşilor.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Agonisindu-te bun păstor de suflete şi al vieţii mele, părinte Sfinte; care goneşti tulburările toate şi prigonirile dracilor pururea, mă rog, chemându-te acum, de năvala lor cea rea izbăveşte-mă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Având-te noi scăpare pururea, ca o peşteră tăinuită-n Lainici, scapi din necaz şi dezlegi legătura, bucurând grabnic pe toţi cu lumina ta, ci o, părinte şi acum de dureri şi nevoi izbăveşte-ne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Zăcând acum în dureri şi chinuri mari nu aflu trupului meu tămăduire, ci rugând chem îndurările tale, de Dumnezeu Născătoare, Stăpâna mea, ridică-mă cu mâna ta din căderea mea în patul durerilor.

Prochimenul, glas 4: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuviosului Său.

Stih: Răsădit în casa Domnului, în curţile Dumnezeului nostru va înflori.

Evanghelia de la Matei

Matei 18,1-6 şi Matei 11, 25-30 - caută la Sfântul Trifon 1 februarie:

Matei 18,1-6

1. În ceasul acela, s-au apropiat ucenicii de Iisus şi I-au zis: Cine, oare, este mai mare în Împărăţia Cerurilor?

2. Şi chemând la Sine un prunc, l-a pus în mijlocul lor,

3. Şi a zis: Adevărat zic vouă: De nu vă veţi întoarce şi nu veţi fi precum pruncii, nu veţi intra în Împărăţia Cerurilor.
4. Deci cine se va smeri pe sine ca pruncul acesta, acela este cel mai mare în Împărăţia Cerurilor.
5. Şi cine va primi un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine Mă primeşte.
6. Iar cine va sminti pe unul dintr-aceştia mici care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se atârne de gât o piatră de moară şi să fie afundat în adâncul mării.
[...]

Matei 11, 25-30
25. În vremea aceea, răspunzând, Iisus a zis: Te slăvesc pe Tine, Părinte, Doamne al cerului şi al pământului, căci ai ascuns acestea de cei înţelepţi şi pricepuţi şi le-ai descoperit pruncilor.
26. Da, Părinte, căci aşa a fost bunăvoirea înaintea Ta.
27. Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni, decât numai Fiul şi cel căruia va voi Fiul să-i descopere.
28. Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi.
29. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre.
30. Căci jugul Meu e bun şi povara Mea este uşoară.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru rugăciunile cuviosului tău Irodion, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stihira: Glas VI (a lui Suceveanu) (vezi Slava de la Laude a Sfântului Sava): Cuvioase Irodioane, în tot pământul a ieşit vestirea faptelor tale; pentru aceasta în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale; taberele drăceşti ai pierdut, cetele îngereşti le-ai ajuns, a căror viaţă fără prihană ai urmat. Îndrăznire având către Hristos Dumnezeu, cere pace sufletelor noastre.

Cântarea aVII-a

Irmos: Tinerii ce au ajuns din Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii, para focului au călcat cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Pe luceafărul nostru şi comoara ascunsă în Lainici toţi să-l rugăm: din somnul cel de moarte al patimilor noastre ne trezeşte de-a pururea, binecuvântând pe Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Pe Stăpânul a toate, cuvioase părinte, pe care tu l-ai slujit, să-L rogi neîncetat mântuire să dea sufletelor celor ce cântă Lui: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De trupeşti neputinţe şi de multe păcate fiind, cu sufletul plin, alerg eu cu credinţă la racla ta, părinte, şi fierbinte rugându-mă, binecuvântez pe Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Izvor de curăţire şi comoară bogată de mântuire te ştim pe tine, Fecioară prea curată şi uşa pocăinţei celor ce cântăm pururea: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea aVIII-a

Irmos: Pe Împăratul ceresc, pe care laudă toate oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Nu trece, sfinte, pe cei ce-ţi cer ajutorul, şi rugându-te acum îţi cântăm cu dumnezeiască cuviinţă, fericite.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Tămăduieşte sufletul meu ce boleşte de dureri şi chinuri cumplite, ca să te măresc cu credinţă, fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tămăduire bogată verşi, cuvioase, nouă, celor ce-ţi cântăm, părinte, cu dumnezeiască cuviinţă, fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tu, Preacurată, goneşti pornirea ispitei şi lovirea amarei primejdii, ci pentru aceasta te laud totdeauna.

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cântarea a IX-a

Irmos:

Izbăviţi prin tine fiind, părinte, acum te vestim tuturor, Irodioane, lăcaşul slavei celei veşnice.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Bucură, părinte, trista mea inimă, ca unul ce ai pierdut prin închinare putreziciunea păcatelor.

Stih: ***Sfinte prea cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Cu lumină sfântă goneşte negura din ale mele simţiri, dumnezeiescule stareţ, steaua părinţilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mie celui bolnav pentru mulţimea păcatelor, dă-mi ajutor, ca un luceafăr dumnezeiesc al Stăpânului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Lacrimile mele să nu le treci cu vederea, Ceea ce ai născut pe Hristos, cel ce ne-a dat bucurie prin Înviere.

Apoi: ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.***

Şi îndată cântăm aceste **tropare**: (acelaşi glas):

Luceafăr al Lainicului te ştiu pe tine, cuvioase Irodion, luminează-mi mintea şi rărunchii, ca izbăvit fiind, slavă să-ţi dau în veci.

Cinstitele moaşte ne-au răsărit, dulce primăvară, încălzind cu puterea lor sufletele cele îngheţate de spurcăciunea cea rea a păcatului.

Lăcaşul acesta dumnezeiesc este peste veacuri adăpost înţelegător, pentru toţi scăpare în primejdii, moaştelor tale, părinte, închinându-ne.

Bucură-te, Sfinte Irodion, cruce a iubirii de popor şi de Dumnezeu, chip făcut icoană de inchinare, care ne scoli din adâncul păcatelor.

Lumină cerească ne-a izvorât, care risipeşte întinarea din suflete; cel ce eşti a Jiului comoară, Irodioane părinte, ajută-ne.

Izvor nesecat şi dumnezeiesc te cunoaştem, Sfinte cuvioase Irodion! Spală întinarea firii noastre şi ne ridică din groapa păcatului!

Bucură-te, chip al prefacerii tainice şi sfinte, cuvioase Irodion! Saltă, „închinare neîncetată", poartă spre cer şi odihnă a tuturor!

Şi apoi cele două **tropare** ale Maicii Domnului:

Din tine, Născătoare de Dumnezeu, Dumnezeu-Cuvântul întrupându-Se negrăit, covârşeşti, Fecioară, Oştirea cea cerească; ţie, dar, îţi aducem cântare de laudă.

Cetele puterilor netrupeşti, cu Botezătorul, cu apostolii lui Hristos, cu Sfântul cuvios Irodion de la Lainici şi cu Născătoarea de Dumnezeu Maria, faceţi rugăciune ca să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Troparul glasul al 5-lea: Pe Cuvântul Cel împreună fără de început cu Tatăl şi cu Duhul, carele S-a născut din Fecioară spre mântuirea noastră, să-L lăudăm, credincioşii, şi să I ne închinăm; că bine a voit a Se sui cu trupul pe Cruce şi moarte a răbda şi a scula pe cei morţi, întru slăvită Învierea Sa.

Pe Luceafărul nostru cel din Oltenia şi pe vasul de cinste al înaintei vederi să-l cinstim toţi credincioşii şi să-i strigăm: Nu înceta a te ruga pentru pacea de Sus, părinte Irodioane; de patima sufletească şi trupească vindecându-ne.

Troparul glasul II: Racla ta izvorăşte din destul râu de vindecări minunate, în Sfânta Biserică, cuvioase Irodion, gonind pe diavoli, valurile patimilor spulberându-le; iar pe noi, credincioşii din Lainici, care-ţi prăznuim pomenirea, ocroteşte-ne cu harul tău.

[Apoi Ectenia întreită şi otpustul.]

De nu este preot, se încheie astfel: Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfântului prea cuviosului părinte Irodion şi ale tuturor Sfinţilor tăi miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

(Extras din cartea: Sfântul Irodion "Luceafărul de la Lainici"- Viaţa, acatistul şi paraclisul)

Paraclisul Sfântului cuvios Irodion de la Lainici

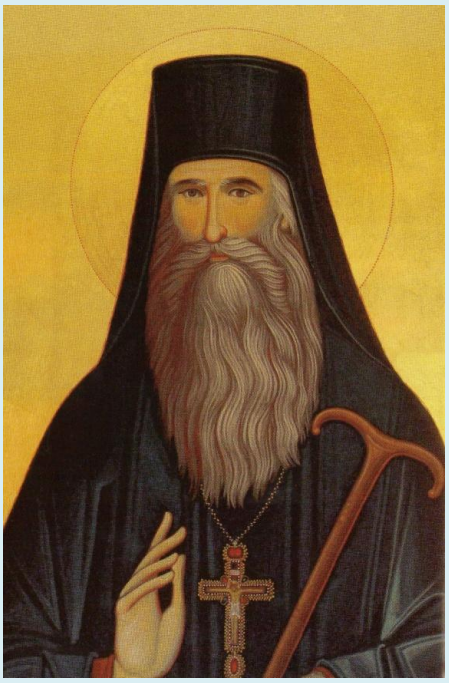

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;

Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi: **Psalmul 142**
1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.

8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Troparul: Pe luceafărul nostru cel din Oltenia, cu închinare de taină ca pe un părinte ales să-l slăvim, acum noi ucenicii lui; că înainte-văzător s-a făcut Sfântul Irodion, de boli pe toţi vindecându-i şi duhovnic dumnezeiesc s-a arătat în viaţa sa.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu vom tăcea nicicând, de Dumnezeu Născătoare, a spune pururea puterea ta noi, nevrednicii, că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi scăpat pe noi de atâtea primejdii sau cine ne-ar fi păzit pe noi până acum slobozi? Noi de la tine, Stăpână, nu ne vom depărta, că tu mântuieşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Psalmul 50
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.

11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul cuviosului Irodion

Cântarea I

Irmos: Apa trecându-o ca pe uscat şi de răutatea egiptenilor izbăvit, israeliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfinte cuvioase părinte Irodion, luceafărul rugăciunii, cel împodobit cu minunatele daruri ale Duhului, nu înceta a lumina pe toţi cu strălucirile minunilor tale, ca unul ce acum te veseleşti în lumina Soarelui dreptăţii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cuvioase părinte, ca un cerb ai alergat la izvorul vieţuirii îngereşti şi spre mănăstirea Cernica paşii sufletului şi ai trupului ţi-ai purtat, voind a te veseli de petrecerea întru lăcaşurile cereşti, pe care ajută-ne şi pe noi a le moşteni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca o făclie a Treimii ai stat în mijlocul rugătorilor şi inimile tuturor le-ai luminat, însă nu înceta a te ruga să se risipească şi întunericul minţii noastre cu raza rugăciunii tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Maica Vieţii, în corabia mântuirii mă povăţuieşte pe mine, cel ce pururea sunt tulburat de valurile ispitelor, ca să mă învrednicesc a ajunge şi la limanul mântuirii.

Cântarea a III-a

Irmos: Tu eşti tăria celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti lumina celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Duhovnic prea înţelept ai fost Sfântului ierarh Calinic, care cu smerenie se pleca înaintea ta, a celui ce ai plecat milostivirea lui Dumnezeu ca pe toţi să-i ajute pentru rugăciunile tale.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tulburarea sufletului meu alung-o cuvioase, cu ale tale sfinte rugăciuni şi dă-mi mie a mă odihni de toată gândurile răutăţii întru lumina laudelor îngereşti aduse ţie cu credinţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu doctoria rugăciunii tale ai vindecat multele boli ale sufletului şi ale trupului, însă nu încetezi a revărsa tămăduiri şi celor ce acum aleargă cu nădejde la mijlocirea ta, cuvioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

De valurile multor păcate fiind împresurat, cer ajutorul Tău cel grabnic, ca să nu fiu eu înghiţit de furia valurilor răutăţii.

Apoi aceste **stihiri**:

Cu veselie cetele îngereşti s-au grăbit să te primească în lăcaşurile slavei pe tine, cel ce cu strălucirea smereniei tale ai orbit ochii duhurilor răutăţii şi pe toţi ai scos din prăpastia deznădăjduirii.

Maica Luminii, scoate-mă pe mine din groapa păcatului şi în toată vremea dă-mi a-Ţi aduce Ţie jertfe de rugăciuni ca să mă curăţeşti de toate fărădelegile mele.

Sedealna, glas 2:

Podobie: Ceea ce eşti rugătoare caldă şi zid nebiruit, izvor de milă şi lumii scăpare, cu de-adinsul strigăm către tine, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână: Vino degrab şi ne izbăveşte pe noi din nevoi, ceea ce eşti singură grabnic folositoare.

Calea muceniciei celei duhovniceşti ai săvârşit, răstignindu-ţi trupul împreună cu patimile pe crucea ascultării de Dumnezeu, iar acum te desfătezi de lărgimea Raiului, cerând să se izbăvească şi sufletele noastre din strâmtorarea necazurilor.

Cântarea a IV-a

Irmos: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc al întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum socotindu-l a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ia aminte la suspinurile inimii mele, fericite, cel ce cu suspinurile rugăciunii lui Iisus ai făcut însutit roditoare spicele virtuţilor sădite în tine şi slobozeşte-mă din robia patimilor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un vas de aur plin de roua rugăciunii picură-mi mie dulceaţa darului ceresc, ca să-mi îndulcească mie cumplita amărăciune venită din necazuri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Rugăciunea cea neîncetată ţi-a fost călăuză pe calea mântuirii şi de mari daruri te-ai învrednicit prin aceasta şi acum mijlocindu-ne nouă iertare şi mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Din temniţa întristării mă slobozeşte Maică, pe mine cel ce prin neascultare m-am depărtat de Izvorul vieţii şi de lărgimea cugetării smerite.

Cântarea a V-a

Irmos: Negura sufletului meu, Mântuitorule, risipeşte-o cu lumina poruncilor Tale şi mă luminează ca un singur Împărat al păcii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind luminat de razele frumuseţii Duhului, ca un înger ai strălucit în pământul nevoinţelor, iar acum dintru înălţime trimite-ne nouă acoperământul rugăciunii tale.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Carte prea sfinţită a rugăciunii te-ai arătat şi în cărţile sufletelor citind, pe toţi ai îndreptat pe calea pocăinţei şi le-ai deschis cartea iertării lui Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mănăstirea Lainici saltă şi se bucură avându-te pe tine rugător neostenit înaintea jertfelnicului ceresc, iar noi cu nădejde vărsăm înaintea ta toate durerile noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Maica Vieţii, pe mine, cel ce dorm întru întunericul păcatului trezeşte-mă la lumina pocăinţei, ca să nu moştenesc eu întunericul cel nesfârşit.

Cântarea a VI-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele, că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Duhurile răutăţii ai alungat de la cei cumplit chinuiţi de ele, iar acum patimile cele spurcate alungă-le din sufletele celor ce cu nădejde aleargă la puternică rugăciunea ta.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Obiceiul cel rău al femeii l-ai îndreptat şi pe mulţi la pocăinţă i-ai adus, având de la Hristos dar însutit spre a lucra mântuirea tuturor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca unul ce prin înfrânare ai călcat toate vicleşugurile potrivnicului şi sub aripile rugăciunii tale păzeşte pe cei ce te cinstesc pe tine, ca să-ţi împletim cununi de cântări în toată vremea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Poarta pocăinţei deschide-mi mai înainte de a fi închis în temniţa necazurilor şi cumplit chinuit de multe gânduri întunecate.

Apoi aceste **stihiri**:

Ca un luceafăr stai în mijlocul cetei Sfinţilor şi cu razele minunilor tale slobozeşte-ne pe toţi din întunericul cel greu al necazurilor cu singură mijlocirea ta.

Preacurată, care, prin cuvânt, negrăit ai născut pe Cuvântul în zilele cele mai de apoi, roagă-te Lui, ca una ce ai îndrăznire de Maică.

Condac, glas 2:

Podobie: Cu sângiurile tale...

Cel ce ai fost vrednic cinstitor al prea curatei Maici a Domnului, încredinţându-te ei ca un fiu, ai ajuns în lăcaşurile Domnului jertfelnic sfânt al Dumnezeirii; că aprins fiind de focul Duhului Sfânt, ai întărit în rugăciune pe ucenicii tăi, cu care te bucuri în veci părinte Irodioane!

Prochimenul, glas 4: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Său.

Stih: Fericit bărbatul cel ce se teme de Domnul...

Evanghelia după Matei

Ev. Matei 11, 27-30

Zis-a Domnul ucenicilor Săi:
27.Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni, decât numai Fiul şi cel căruia va voi Fiul să-i descopere.
28. Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi.
29. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre.
30. Căci jugul Meu e bun şi povara Mea este uşoară.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru rugăciunile prea cuviosului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Apoi **stihira** glas 6 (forma glasului 2),

Podobie: Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Stih: ***Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Din prăpastia întristării scoate-mă pe mine, cel ce am alunecat în păcat şi ca o candelă nestinsă a rugăciunii străluceşte şi cămara sufletului meu cu razele pocăinţei.

[*Diaconul (iar în lipsa lui, preotul) rosteşte rugăciunea: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta, cercetează lumea Ta cu milă şi cu îndurări, înalţă fruntea creştinilor ortodocşi şi trimite peste noi milele Tale cele bogate; pentru rugăciunile prea curatei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu ocrotirile cinstitelor, cereştilor netrupeşti Puteri; pentru rugăciunile cinstitului, măritului prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; ale Sfinţilor, măriţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli; ale tuturor sfinţilor sfinţiţilor ierarhi; ale sfinţilor, măriţilor şi bunilor biruitori mucenici; ale prea cuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri, ale Sfinţilor (N), a căror pomenire o săvârşim, ale Sfântului ierarh Spiridon, ale Sfinţilor şi drepţilor dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana şi pentru ale tuturor sfinţilor; rugămu-ne, Mult-milostive Doamne, auzi-ne pe noi păcătoşii, care ne rugăm Ţie, şi ne miluieşte pe noi.]*

[Strana: Doamne, miluieşte (de 12 ori).]

Cântarea a VII-a

Irmos: Chipului celui de aur neînchinându-se tinerii lui Avraam s-au lămurit ca aurul în topitoare, că în cuptorul cel de foc, ca într-o cămară luminată, dănţuiau, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Părinte cuvioase, cu plugul rugăciunii tale ai arat inimile cele înţelenite în patimi şi ai semănat virtuţile cele mântuitoare, ca să te învredniceşti a culege rod însutit de daruri.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cuvioase părinte Irodioane, tu pentru Hristos ai luat jugul nevoinţei şi ai alinat sufletele cele rănite de păcat, înfăţişându-le Mântuitorului spre tămăduire.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Carte sfinţită a pocăinţei fiind, în cărţile sufletelor ai scris cuvânt de mântuire, iar la judecată soleşte-mi iertare mie, celui biruit de multele ispite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veseleşte-te, Maică a Vieţii căci din pântecele tău S-a cules Spicul mântuirii, Cel ce face bine roditoare lanurile sufletelor însetate de mântuire.

Cântarea a VIII-a

Irmos: În văpaie de foc stau Ţie înainte heruvimii şi serafimii, Doamne şi toată zidirea cântare frumoasă cântă Ţie: Lăudaţi-L, binecuvântaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Izbăveşte-mă de asupririle celui rău, cuvioase părinte, cu mângâierea rugăciunii tale, ca unul ce eşti o candelă nestinsă ce veghezi sufletele şi le slobozeşti din întunericul răutăţilor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu stelele cuvintelor tale ai împodobit cerul inimilor şi l-ai gătit spre primirea Soarelui dreptăţii, Cel ce cheamă pe toţi la lumina zilei celei nesfârşite.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Cu înţelepciune ai cârmuit mănăstirea Lainici, îndreptând obştea către limanurile cele roditoare ale desăvârşirii, iar acum vindecă părinte, nerodirea inimii mele, împodobindu-o cu gânduri smerite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pe noi, cei ce cădem înaintea Ta întru rugăciune, ne izbăveşte de cursele celui rău, dând umilinţă inimii şi mare milă.

Cântarea a IX-a

Irmos: Eva adică, prin păcatul neascultării, blestem înăuntru a adus, iar tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit pentru aceasta toţi Te slăvim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Grădină a Raiului arătându-te prin ostenelile rugăciunii neîncetate, împodobeşte şi mintea mea cu florile gândurilor smerite, mai înainte de a fi înghiţit de adâncul întristării.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Toată suflarea românească îţi aduce laude, ţie, luceafărului celui minunat al rugăciunii, ca să dăruieşti tuturor raze de mângâiere în ceasul ispitelor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prin starea ta de faţă înaintea Treimii, nu uita să pomeneşti pe cei ce te cinstesc pe tine, ca să ne slobozim noi de tirania patimilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Durerile inimii mele le risipeşte cu dulceaţa rugăciunii tale, Ceea ce eşti mângâierea cea dorită a celor din nevoi.

Apoi: ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.***

Apoi aceste stihiri, glas 8, **podobie:** "Ceea ce eşti mai cinstită...".

Bucură-te, lumina Cuvioşilor şi pecetea înţelepciunii drepţilor, făclia rugăciunii neîncetate şi luceafărul mănăstirii Lainici, cununa preoţilor şi icoana desăvârşirii monahilor, nu înceta a aduce jertfe de rugăciuni pentru cei ce te cinstesc pe tine.

Cu razele rugăciunilor tale ai risipit întunericul necunoştinţei din inimi şi te-ai arătat ca un luceafăr celor ce dormeau în noaptea păcatului, povăţuindu-i către staulul credinţei.

Ca unul ce cu înfrânarea ta ai cutremurat cetele demonilor şi cu focul rugăciunii ai ars toate urzelile ispitelor, nu înceta a mijloci iertare şi izbăvire din focul cel veşnic celor ce aleargă la milostivirea ta.

Ca un vas de aur al darurilor Duhului ai adăpat pe toţi cei însetaţi de mântuire şi i-ai gătit ca pe nişte nuntaşi pentru a intra în cămara Mirelui Hristos în haine curate ale pocăinţei.

Veseleşte-te şi saltă ceată a cuvioşilor, având în mijlocul tău strălucind ca un soare pe cuviosul Irodion, care cu razele minunilor a veselit tot pământul românesc, risipind întunericul mâhnirii.

Din prăpastia păcatului scoate pe cei ce au alunecat acolo prin pizma vrăjmaşului şi pe cărările pocăinţei îndreptează paşii gândurilor noastre, ca să nu fim răpiţi de lupii cei înţelegători ai patimilor.

Cetele puterilor netrupeşti, cu Botezătorul, cu apostolii lui Hristos, cu Sfântul cuvios Irodion de la Lainici şi cu Născătoarea de Dumnezeu Maria, faceţi rugăciune ca să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta,

facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi după ecfonis cântăm **Troparul**, glas 4:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim, când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase Dumnezeul nostru. Pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor creştini, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Pe frumuseţea rugătorilor şi oglinda îngerilor, pe stâlpul de foc al înţelepciunii şi lumina Cuvioşilor, pe Sfântul Irodion, luceafărul cel văzut al monahilor, să-l lăudăm după dreptate, ca să ne învrednicim de rugăciunea lui părintească.

Apoi cântăm această **stihiră,** glas 2:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Vreme în care ne închinăm icoanei sfântului:

Tainele cele mai ascunse ale voinţei dumnezeieşti cu ochii minţii le vedeai de departe şi prin descoperirea acestora pe mulţi îi luminai, întărindu-i în credinţă, însă acum nu înceta a ne fi şi nouă apărător puternic în ceasul ispitelor.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Sursa:
https://www.crestinortodox.ro/comunitate/group_discussion_view.php?group_id=857&grouptopic_id=7783

Stareţul Irodion Ionescu de la Lainici - Viaţa şi nevoinţele

S-a născut în 1821 la Bucureşti primind numele la botez de Ioan. Pe la vârsta de 20 de ani intră ca vieţuitor la Mănăstirea Cernica, atras fiind de viaţa isihastă ce se trăia aici, sub oblăduirea stareţului Calinic. În 1846 este tuns în monahism, primind numele de Irodion.

Odată tuns în monahism, tânărul monah Irodion conştientizează marea vocaţie la care a fost chemat adăugând nevoinţă peste nevoinţă. ***Era foarte iubitor de fraţi, nu discredita pe nimeni niciodată, se ferea de orice vorbire de rău, postea foarte mult, dormea doar 3-4 ceasuri pe noapte şi făcea sute de metanii pe zi.*** Prin aceste nevoinţe devine foarte iubit de toată obştea, impunând mult respect şi apreciere chiar şi faţă de stareţul său.

În septembrie 1850 stareţul său Calinic este hirotonit episcop la Râmnicu Vâlcea unde şi-a luat cu el mai mulţi ucenici pentru a-i fi spre ajutor în refacerea episcopiei amintite ce era într-o vizibilă decădere.

Printre ucenicii luaţi este şi monahul Irodion pe care-l va detaşa pe la sfârşitul anului 1851 la Schitul Lainici de pe Valea Jiului şi pe care-l va hirotoni în diacon şi apoi în preot în anul 1853, numindu-l ecleziarh. Iar în 1854 îl numeşte stareţ la schitul Lainici.

Între 1854-1900 stareţul Irodion a păstorit 41 de ani acest schit cu mici intermitenţe. A fost cel mai longeviv stareţ al schitului Lainici din toate timpurile.

După moartea duhovnicului său, Sfântul Calinic, episcopul, îşi ia ca duhovnic pe ucenicul său Irodion, stareţul de la Lainici. Astfel ucenicul îi devine duhovnic avei. Nu după mult timp, cucerindu-se de evlavia sa, Sfântul Calinic îl va numi „Luceafărul de la Lainici”. Simţea o mare uşurare, avea o aleasă încredere şi deosebită apreciere la adresa stareţului Irodion.

Venea foarte des la Lainici Sfântul Calinic la povaţă şi spovadă. Se cunoaşte faptul că spre sfarşitul vieţii avea la sufletul său acea triadă de mănăstiri - Cernica, Frăsinei şi Lainici, la care ţinea foarte mult şi pe care le susţinea în rugăciunile sale.

Cuviosul Irodion, ca toţi marii sfinţi, a avut foarte multe ispite din partea confraţilor săi, dar el, formându-se în duhul isihast cernican, le biruia cu smerenie şi cu răbdare. Cu cât înainta în virtute, cu atât i se înmulţeau ispitele, călindu-se în ele precum aurul în foc. Acesta fiind paradoxul sfinţeniei - suferinţa.

Foarte repede îşi duce faima atât în Oltenia cât şi dincolo de Carpaţi, în Transilvania Imperiului Austro-Ungar. ***Devenise făcător de minuni din viaţă. Avea puterea de a alunga duhurile necurate din oameni, îi radiografia la prima vedere, spunându-le păcatele lor şi cele ale înaintaşilor lor.***

***

La un moment dat îi aduce îi aduce în dar, o femeie ce locuia în aceşti munţi, un vas cu lapte. Cuviosul îi refuză categoric vasul cu lapte spunându-i că nu-l primeşte deoarece nu-i de la capra ei.

Ba nu, părinte, de la capra mea este. L-am muls acum, este proaspăt.

Nu, femeie, nu-l primesc pentru că nu mai este cu adevărat de la capra ta. Aseară ai dat-o diavolului şi foarte des ai acest obicei rău. De aceea pentru că ai dat diavolului capra, laptele nu mai este al ei, ci al diavolului. Te rog iartă-mă, dar nu-l primesc!

Vădită femeia fiind de păcat s-a întors acasă cu laptele cerându-şi iertare şi făgăduindu-i că nu va mai drăcui niciodată.

Deci observăm cum stareţul Irodion era văzător cu duhul. ***Foarte multă lume se vindeca şi afla alinare de la el.***

Pe 3 mai 1900 cuviosul Irodion se mută la Domnul.

La 7 ani de la mutarea sa la Domnul, stareţul Teodosie Popescu, la insistenţele ucenicului cuviosului Irodion - ieromonahul Iulian Drăghicioiu, cere episcopului Râmnicului blagoslovenia pentru a-l dezgropa. Aceasta fiind o foarte veche tradiţie monahală, care se păstrează mai ales în Muntele Athos până azi ca la 7 ani de la moartea monahului se dezgroapă şi i se face din nou slujba înmormântării.

Aşa s-a petrecut şi cu trupul cuviosului Irodion. Este dezgropat, însă cu toţii au rămas surprinşi deoarece trupul era întreg şi neputrezit. Au raportat episcopului faptul acesta, la care episcopul ar fi exclamat: „Aista mi-ai fost, Irodioane” (adică chiar aşa sfânt cu adevărat mi-ai fost, Irodioane).

Însă, i-au făcut slujba înmormântării şi l-au pus în mormânt, deoarece Lainiciul nu avea osuar sau gropniţă, cum aveau alte mănăstiri mai mari, pentru a fi puse acolo.

Cuviosul Irodion fiind în viaţă, a profeţit că la câţiva ani de la mutarea sa la Domnul, Lainiciul va fi pustiit. Ceea ce s-a şi întâmplat în primul Război Mondial. „Fiii mei, să ştiţi că puţin după ducerea mea, schitul acesta va rămâne mulţi ani pustiu. Voi, însă, îngropaţi trupul şi nu uitaţi legămintele călugăreşti ce le-aţi dat lui Hristos” (Patericul românesc, pag. 472, Ioanichie Bălan).

În acest război mondial ucenicul cuviosului Irodion, ieromonahul Iulian Drăghicioiu este luat prizonier de către armatele germane, deportat în Germania, unde a şi murit în lagăr ca martir. Fotografia părintelui Iulian ne-a fost dăruită în anul 2008 de către o strănepoată de-a dumnealui, socotind această descoperire ca o mare taină ce se vrea desluşită.

La mormântul părintelui Irodion se făceau minuni, se vindecau demonizaţii şi se alungau duhurile necurate. Veneau oamenii atât din Regat cât şi din Transilvania să-şi aline durerile şi suferinţele la mormântul cuviosului Irodion, unde se şi întâmplau.

În 1929 este numit stareţ la Lainici părintele Visarion Toia împreună cu un grup de 6 monahi de la Frăsinei. Printre monahii veniţi cu părintele Visarion erau Calinic Cărăvan, următorul stareţ isihast 1952-1975, părintele Nicodim Sachelarie, Gherontie Ghenoiu şi alţii.

La mormântul cuviosului Irodion făcându-se multe minuni, vrăjmaşul diavol sub masca evlaviei a îndemnat pe diverse persoane (probabil şi monahale) să dezgroape mormântul şi să sustragă părticele din moaştele cuviosului. De aceea ***părintele Visarion găsind această situaţie ingrată, a dezgropat pentru a doua oară moaştele prin anii 1930 (prima fiind în 1907).*** Am putea numi aceasta ca o a doua aflare a moaştelor cuviosului Irodion. A pus moaştele într-un alt sicriu mai mic şi le-a îngropat la o adâncime de 2,5 metri. La fundul gropii de 2 metri adâncime a săpat altă gropniţă mai mică de 1,2/0,7 metri, a pus sfintele moaşte în acel sicriu mai mic, le-a îngropat, a pus pământ normal peste ele iar la adâncimea normală a unei gropi de 1,8 – 2 metri a presărat alte oseminte de la alt părinte pentru a deruta pe toţi potenţialii viitori căutători de sfinte moaşte. Toate acestea le-a făcut foarte tainic. Nu ştim dacă următorul stareţ Calinic Cărăvan a ştiut această taină. Cert este că celălalt stareţ de după părintele Calinic, părintele Caliopie 1975 - 1985 a făcut săpături ca să dezgroape sfintele moaşte prin 1985. A

săpat la 2 metri adâncimea unei gropi normale, a găsit acele oase puse la derută, a astupat groapa şi a închis subiectul.

După 1990, cei care au rămas au fost învinuiţi, acuzaţi de diferite persoane evlavioase că nu vor să dezgroape sfintele moaşte. Se ştia că s-a încercat de către părintele Caliopie în 1983 dar nu se putea spune deoarece s-ar fi produs confuzie şi necredinţă. S-au răbdat toate acele insulte şi s-a aşteptat momentul.

Mitropoliţii Olteniei de după 1990; Î.P.S. Nestor si Î.P.S. Teofan au dorit să canonizeze pe cuviosul Irodion cercetându-i viaţa plină de sfinţenie, însă probabil nu se împlinise numărul de rugăciuni.

Noul mitropolit al Olteniei Î.P.S. Irineu având evlavie specială la Sfântul Calinic şi implicit la duhovnicul său cuviosul Irodion a purces la demararea procesului de canonizare (cercetare istorică şi dezgroparea mormântului).

În ajunul Sfântului Calinic, pe 10 aprilie 2009, cu post de câteva zile şi cu rugăciune asiduă, însuşi mitropolitul Irineu împreună cu obştea mănăstirii au participat la dezgropare. Ajungând la 2 metri adâncime s-a dat de acele oseminte străine.

A fost un examen foarte greu, îi cuprinsese pe toţi deznădejdea că nu s-a găsit ceea ce se căuta. Î.P.S. mitropolit a poruncit să se sape în continuarea mormântului, cu toate că era iarbă, însă spre surprinderea tuturor s-a dat de un schelet întreg. Iniţial s-a crezut că acesta este dar deznădejde. Era alt vieţuitor, aşa cum scria pe cărămida de sub cap: „Mitrofan schimonahul 1864”.

Î.P.S. mitropolit Irineu a poruncit să se sape în partea opusă la celălalt capăt al mormântului. La 2 metri adâncime s-a dat de alte oseminte mai vechi la care se pare că se mai umblase.

Deznădejde şi dezamăgire i-a cuprins pe toţi. Deja se săpaseră 3 morminte la rând unul în capul celuilalt. Se făcuseră o groapă imensă de 6 metri lungime, 2 metri adâncime şi 1,5 metri lăţime. Toţi se rugau cum puteau şi cum ştiau. Se pare că se năruia orice speranţă. La fundul gropii centrale era pământul mai moale, s-a început evacuarea lui şi spre surprindere, se întrezărea conturul unei alte gropi mai mici. Au inceput să apară semne. S-a găsit la 2,1 metri adâncime un toc de bocanc după care au început să apară cuie ce erau aproape descompuse de rugină.

Primul impact vizual pozitiv a fost în momentul când a apărut prima parte din sfintele moaşte. Aveau o culoare maronie-portocalie. În al doilea rând erau nefireşti de uşoare, ca un pai, ca o hârtie. Iar în al treilea rând au început să emane un miros plăcut.

În cele din urmă s-a găsit şi cărămida cuviosului Irodion ce i-a fost pusă sub cap. Astfel s-a descoperit marea comoară ascunsă intenţionat a doua oară prin anii 1930 la 2,5 metri adâncime. S-a descoperit în parte marea taină a Luceafărului de la Lainici.

După 109 ani Sfântul Irodion se lasă a fi descoperit pentru a treia oară. O putem numi a treia aflare a moaştelor Sfântului Irodion de pe data de 10 aprilie 2009. De data aceasta au fost puse într-o raclă la închinare în biserică spre folosul duhovnicesc al tuturor doritorilor şi al cinstitorilor sfinţilor din ceruri.

Sfântul Calinic l-a numit pe cuviosul Irodion “Luceafărul de la Lainici” deoarece cu adevărat a fost un mare luceafăr, un mare luminător şi rugător. Sfântul Irodion este ultima verigă a lanţului neo isihast românesc din sec. XIX.

Neo isihasmul românesc începe la sfârşitul secolului al XVIII-lea prin Vasile de la Poiana Mărului, Sfântul Paisie Velicikovschi - stareţul de la Neamţ, Sfântul cuvios Gheorghe de la Cernica, Sfântul Grigorie Dascălul, Sfântul Calinic de la Cernica şi continuă cu Sfântul cuvios Irodion, stareţul de la Lainici.

Îi multumim Sfântului prea cuviosului părintelui nostru Irodion pentru că a acceptat a fi dezgropat de nevredniciile noastre şi-l rugăm fierbinte să mijlocească şi pentru noi înaintea PreaSfintei Treimi. Amin!

Sfântul Irodion de la Lainici - drumul spre sfințenie

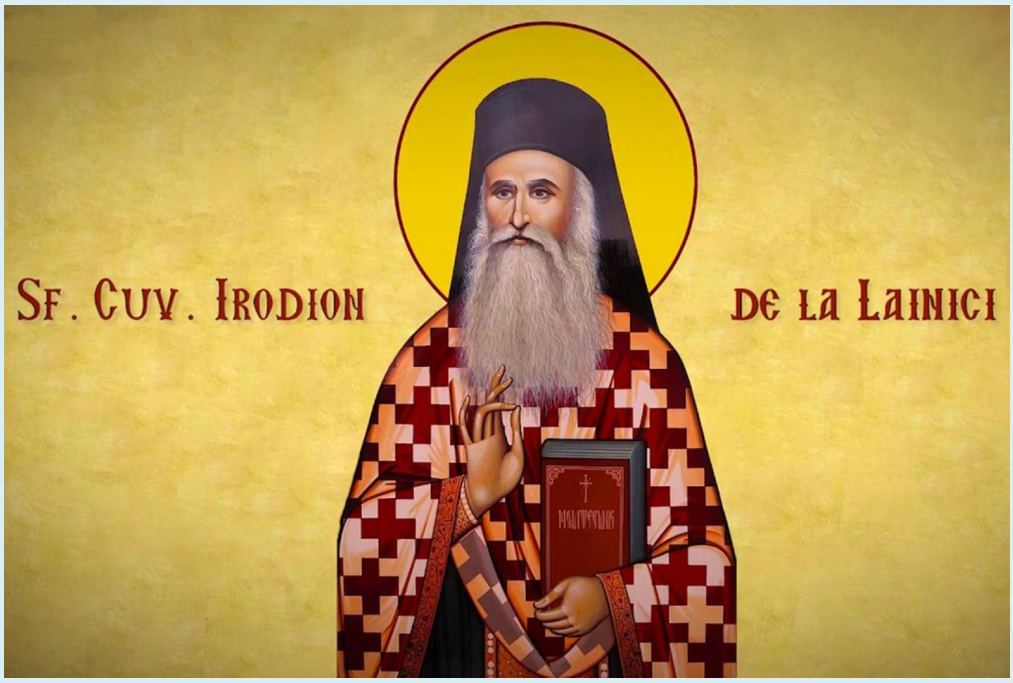

Sfântul Irodion de la Lainici, ca o ultimă verigă a lanțului neo-isihast românesc, a fost făcător de minuni încă din timpul vieții, fiind văzător cu duhul și tămăduind bolile celor care îi cereau ajutorul.

***

Venit pe lume în secolul al XIX-lea, la București, Sfântul Irodion a ales calea călugăriei pe când avea 20 ani, intrând mai întâi în Mănăstirea Cernica, sub ascultarea starețului Calinic. Fugind de orice rău, își iubea nespus frații de obște, petrecea în post și rugăciune, făcând sute de metanii pe zi și dormea doar câteva ore pe noapte.

Fiind hirotonit starețul său episcop la Râmnicu Vâlcea, Sfântul Irodion a fost luat cu el, alături de alți ucenici, așa încât, în cele din urmă, este numit stareț la Schitul Lainici.

Fiind cel mai longeviv stareț al acestui schit, Sfântul Irodion a cârmuit obștea vreme de 41 de ani, în timp devenind chiar duhovnicul fostului său stareț, Sfântul Calinic.

Numit „Luceafărul de la Lainici”, biruia toate ispitele cu spiritul său isihast, devenind făcător de minuni.

Era văzător cu duhul și tămăduia bolile și pentru că la mormântul său se făceau multe minuni, iar parte din sfintele moaște începeau a fi furate, trupul Sfântului Irodion a fost îngropat la mare adâncime, sub alte sicrie, fiind găsit în anul 2009 și așezat într-o raclă spre închinare, în biserică.

Sfinţi români - Cuviosul arhimandrit Irodion Ionescu, duhovnicul Sfântului Calinic - Schitul Lainici, Gorj

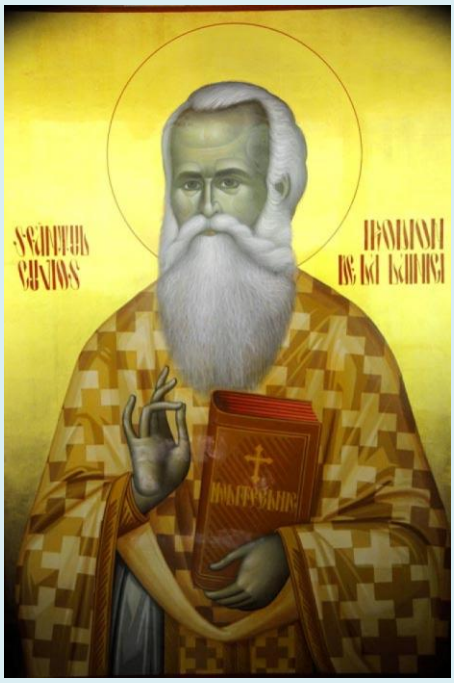

Acest cuvios părinte a fost unul din marii stareţi ai monahismului românesc, care a strălucit în mănăstirile Olteniei, în a doua jumătate a secolului trecut.

Era de loc din judeţul Vâlcea. Intrând de mic în nevoinţă călugărească la Mănăstirea Cernica, în puţină vreme a deprins bine meşteşugul luptei duhovniceşti, încât pe mulţi întrecea cu rugăciunea, cu smerenia şi ascultarea. Apoi a primit marele şi îngerescul chip al schimniciei cu numele de Irodion.

Sfântul ierarh Calinic, pe când păstorea Eparhia Râmnicului, cunoscând petrecerea cuviosului schimonah Irodion, în vara anului 1853 l-a hirotonit diacon şi preot şi l-a numit egumen la Schitul Lainici de pe Valea Jiului. Apoi l-a făcut arhimandrit şi îl avea de sfetnic şi duhovnic. Şi atât de mult îl iubea şi se cucerea de sfinţenia vieţii lui, că adeseori îl vizita la schit, numindu-l „luceafărul de la Lainici!". Numele acesta a rămas în graiul poporului până astăzi.

De la cuviosul Irodion se întorcea Sfântul Calinic peste munţi spre Râmnicu-Vâlcea, în vara anului 1854, când i s-a descoperit de la Dumnezeu moartea arhimandritului Nicandru, stareţul Cernicăi.

Pentru multa lui smerenie, arhimandritul Irodion s-a învrednicit de la Hristos de darul preasfintei rugăciuni şi al izgonirii duhurilor necurate. De aceea, nu puţini bolnavi şi neputincioşi de prin satele Olteniei şi Transilvaniei alergau la el şi se vindecau, încât numele său se făcuse cunoscut peste tot. Acest mare stareţ se învrednicise şi de darul mai înaintevederii. Că multora le spunea gândurile cele de taină şi le vestea cele viitoare.

***

Odată, o femeie i-a adus, după obicei, un vas cu lapte de la capra ei. Iar cuviosul i-a răspuns:
- Nu primesc laptele, că nu este de la capra ta!
- Ba nu, părinte - a zis femeia - de la capra mea este.
- Dar n-ai dat-o ieri diavolului? Cum să primesc, că nu mai este capra ta! Deci, vădită fiind femeia şi-a mărturisit păcatul şi luând binecuvântare, din ziua aceea n-a mai drăcuit.

Aşa a trăit cuviosul arhimandrit Irodion, totdeauna arzând pentru dragostea lui Hristos, ca o făclie în sfeşnic, mângâind, vindecând şi folosind duhovniceşte, atât pe mireni, cât şi pe călugări. Şi a fost duhovnic şi egumen vestit la Schitul Lainici peste 35 de ani, adunând în jurul său cam la 30 de ucenici.

Deci, ajungând în vârstă de peste 90 de ani şi simţindu-şi aproape sfârşitul, a chemat la sine pe toţi şi le-a dat binecuvântarea cea mai de pe urmă, zicând:

- Fiii mei, să ştiţi că puţin după ducerea mea, schitul acesta va rămâne mulţi ani pustiu. Voi, însă, îngropaţi lângă altar trupul meu şi nu uitaţi făgăduinţele călugăreşti ce le-aţi dat lui Hristos!

Apoi s-a mutat la cele veşnice, în primăvara anului 1900, pentru a lua plata ostenelilor sale.

În toamna anului 1916 s-a împlinit prezicerea cuviosului Irodion Ionescu. Că fiind lupte grele pe Valea Jiului, Schitul Lainici a rămas pustiu 13 ani. Chiliile au fost arse, odoarele jefuite, iar biserica transformată în grajd pentru cai. Abia în anul 1929, Schitul Lainici a luat din nou fiinţă prin grija Protosinghelului Visarion Toia.

Noul stareţ, auzind de viaţa şi faptele cuviosului Irodion Ionescu, l-a dezgropat în toamna aceluiaşi an şi trupul său, o! slăvită minune! l-a găsit întreg şi nevătămat ca pe un adevărat sfânt! Deci, luând poruncă de la episcopul Râmnicului, l-a îngropat din nou în mormântul său, unde se află şi astăzi.

Credincioşii de prin sate păstrează cu evlavie în casele lor chipul stareţului Irodion, iar când au unele necazuri, vin la Schitul Lainici, se roagă, îşi ating hainele de mormântul cuviosului, îi sărută crucea şi pleacă mângâiaţi la căminele lor.

Sinaxar - Sfântul cuvios Irodion de la Mănăstirea Lainici - 3 mai

https://www.trinitas.tv/sfantul-cuvios-irodion-de-la-manastirea-lainici/

https://www.trinitas.tv/sfantul-cuvios-irodion-de-la-lainici-3-mai/

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Cinstirea Sfintei icoane a Maicii Domnului Siriaca de la Mănăstirea Ghighiu; Sfântul cuvios Irodion de la Lainici

Sfântul Irodion s-a născut în 1821 la Bucureşti, primind la botez numele Ioan. Auzind de faima Mănăstirii Cernica, s-a dus acolo să-l întâlnească pe Sfântul stareţ Calinic. La vârsta de 22 de ani a intrat în monahism la Mănăstirea Cernica, o adevărată şcoală isihastă.

În 1846 a fost tuns în monahism, primind numele Irodion. În 1850, Sfântul Calinic, la stăruinţa voievodului Barbu Ştirbei, a primit alegerea sa ca episcop al Râmnicului. Printre părinţii care l-au însoţit la Râmnic a fost şi cuviosul Irodion, pe care ierarhul l-a numit în 1851 eclesiarh la Schitul Lainici, an în care l-a făcut şi protosinghel.

La scurt timp după această dată, Sfântul Calinic l-a numit pe protosinghelul Irodion egumen al acestui schit. Chiar dacă a fost izgonit pentru o vreme de unii monahi răzvrătiţi, când s-a întors Sfântul Irodion a îmbunătăţit viaţa monahală din Schitul Lainici, încât acesta avea cea mai numeroasă obşte din Oltenia.

În 1877 a trimis 12 călugări pentru a sluji ca sanitari la îngrijirea răniţilor în Războiul de Independenţă.

În 1900 şi-a dat sufletul în mâinile Domnului.

La 10 aprilie 2009 au fost aflate moaştele sale, care se păstrează spre închinare în Mănăstirea Lainici.

***

Astăzi, în Biserica Ortodoxă Română este cinstită icoana Maicii Domnului Siriaca de la mănăstirea prahoveană Ghighiu. Hotărârea a fost luată de Sfântul Sinod al Bisericii noastre în şedinţa de lucru din 15 februarie 2018.

Icoana Maicii Domnului Siriaca, pictată pe lemn de santal, datează din secolul al 16-lea și a fost adusă la Mănăstirea Ghighiu în 1958 de PS Vasile Samaha de Serghiopolis din Patriarhia Antiohiei şi a Întregului Orient.

De-a lungul timpului, numeroși credincioși care s-au rugat Maicii Domnului aducând cinstire icoanei de la Mănăstirea Ghighiu au mărturisit că au primit ajutor grabnic, vindecări și întărire în credință.

Calendar Ortodox - Izvorul Tămăduirii; Cinstirea Icoanei Maicii Domnului Siriaca de la Mănăstirea Ghighiu; Sfântul cuvios Irodion de la Lainici

Izvorul Tămăduirii

În vinerea din Săptămâna luminată, creştinii ortodocşi sărbătoresc Izvorul Tămăduirii. Această sărbătoare ne aduce aminte de una dintre minunile Maicii Domnului, petrecută cu un orb.

Înainte de a fi împărat, Leon cel mare a găsit într-o pădure un orb, care i-a cerut apa. La îndemnul Maicii Domnului, Leon i-a dat orbului să bea apă dintr-un izvor, iar orbul s-a vindecat de orbirea sa.

Pentru a mulţumi Maicii Domnului, când a ajuns împărat, Leon cel mare a ridicat în apropierea izvorului o biserică unde s-au săvârşit apoi multe minuni. Această Biserică, situată în vechiul cartier Vlaherne, se mai vede şi astăzi în Istanbul.

Sărbătoarea Izvorul Tămăduirii s-a generalizat în Biserica Ortodoxă în timpul secolelor V – VI.

În toate bisericile şi mănăstirile ortodoxe, după oficierea Sfintei Liturghii, se săvârşeşte slujba de sfinţire a apei, după o rânduială adecvată Săptămânii luminate.

Cinstirea icoanei Maicii Domnului Siriaca de la Mănăstirea Ghighiu

Icoana Maicii Domnului - Siriaca, pictată pe lemn de santal, datează din secolul al șaisprezecelea și a fost adusă la Mănăstirea Ghighiu în 1958 de PS Vasile Samaha de Serghiopolis din Patriarhia Antiohiei şi a Întregului Orient.

De-a lungul timpului, numeroși credincioși care s-au rugat Maicii Domnului aducând cinstire icoanei de la Mănăstirea Ghighiu au mărturisit că au primit ajutor grabnic, vindecări și întărire în credință.

Însuși actul oferirii icoanei Mănăstirii Ghighiu a constituit o minune, episcopul Vasile Samaha fiind îndemnat de Maica Domnului, în urma unor descoperiri cerești, să o aducă la această mănăstire. Datând din secolul al XVI-lea, icoana Maicii Domnului Siriaca fusese păstrată anterior, un timp îndelungat, în satul Bhamdoun din Liban, unde împodobea biserica având hramul Sfântul Gheorghe.

Înscrierea cinstirii icoanei Maicii Domnului Siriaca în calendarul Bisericii Ortodoxe Române a fost hotărâtă de Sfântul Sinod în şedinţa din 15 februarie 2018.

Sfântul Irodion

Sfântul Irodion s-a născut în Bucureşti, în anul 1821, şi a primit la botez numele de Ioan. La numai 20 de ani, tânărul cu viaţă de ascet îşi găseşte adevărata menire închinoviindu-se ca frate în lavra Cernicăi.

După ce a trecut prin aproape toate ascultările, datorită aleselor sale calităţi, tânărul Ioan a fost tuns în monahism în data de 3 decembrie 1846.

Cuviosul Irodion s-a făcut remarcat prin viaţa sa aleasă: postea foarte mult, îşi împlinea cu osârdie pravila şi canonul, nu lipsea niciodată de la slujbe, noaptea o petrecea în lacrimile rugăciunii, iar ziua lucra alături de părinţi la ascultările cele mai grele.

La numai câteva zile după călugărie, pe data de 22 decembrie 1846, cuviosul a fost hirotonit preot şi duhovnic pentru întreaga obşte a mănăstirii. Experienţa uceniciei lângă Sfântul Calinic îi conferea un mare echilibru în luarea deciziilor, iar virtuţile pe care le avea îl făcuseră unul dintre cei mai căutaţi duhovnici.

Odată cu învestirea Sfântului Calinic ca episcop de Râmnic în anul 1850, cuviosul Irodion a trebuit să părăsească Cernica pentru a se stabili la Mănăstirea Lainici, devenind duhovnicul sfântului.

Deşi avea o experienţă duhovnicească vastă, cuviosul părinte s-a supus întru totul rânduielii pe care a întâlnit-o aici. Cu acordul unanim al obştii, la data de 15 iunie 1854, cuviosul părinte a fost instalat de Sfântul Calinic în egumenia Mănăstirii Lainici.

Între 1854 şi 1900, Sfântul Irodion a cerut de cinci ori să fie eliberat din ascultarea de stareţ al mănăstirii şi tot de atâtea ori a revenit la solicitarea şi nevoile obştii. Strânsese în jurul lui o obşte generoasă, mai mare decât cele de la Cozia sau Tismana.

Sfântul Irodion ajunsese să fie căutat de mulţi credincioşi, făcând minuni încă din timpul vieţii: alunga duhurile rele, de multe ori le spunea oamenilor păcatele lor şi ale înaintaşilor lor.

Pe 3 mai 1900, Sfântul Irodion a trecut la Domnul. După trecerea sa la Domnul, la mormântul său se petreceau multe minuni.

Sfintele sale moaşte au fost descoperite cu post şi rugăciune, după 109 ani de la trecerea sa la Domnul, sub purtarea de grijă a mitropolitului Olteniei.

În ziua de 1 mai 2011 a avut loc la Mănăstirea Lainici slujba de canonizare a Sfântului Irodion, în prezenţa prea fericitului părinte patriarh Daniel și a membrilor Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

Arhimandrit Ioanichie Bălan - Patericul românesc - Amintiri ale arhimandritului Gherontie Ghenoiu despre înaintaşii săi cu viaţă sfântă

Spunea iarăşi despre înaintaşii săi:
- Mi-amintesc de monahul Pimen, cu care făceam ascultare. El păştea vacile, avea faţa luminată, veselă şi mereu rostea rugăciunea lui Iisus. Părintele Climent, schimnic, era foarte tăcut şi se ruga mult. Monahul Lazăr se ostenea toată ziua la grădină şi îmbărbăta pe fraţi să aibă răbdare şi să se nevoiască în cele duhovniceşti. Monahul Nicanor era brutar şi tipicar. El mânca numai o dată în zi şi citea zilnic din Psaltire, pe care o purta în sân. Din ea nu mai rămăsese decât cotorul, dar o ştia pe de rost. Schimonahul Trifon, un călugăr sporit, păştea caprele mănăstirii pe munte şi purta în mână zi şi noapte metaniile cu care se ruga.

A zis iarăşi despre legământul Sfântului Calinic:
- Pentru că nu intră femei în Mănăstirea Frăsinei, călugării au un mare folos duhovnicesc, căci sunt scutiţi de multe primejdii şi ispite ale desfrânării, căci prin femei se fac multe sminteli prin mănăstiri. Alt folos mare este liniştea duhovnicească ce domneşte în mănăstire, înstrăinarea de lume şi cugetarea la cele dumnezeieşti, mai ales în chilii şi la sfintele slujbe de zi şi noapte.

Iar despre Schitul Lainici spunea:
- Cel mai mare duhovnic şi stareţ al schitului a fost cuviosul Irodion Ionescu, care era şi duhovnicul Sfântului Calinic de la Cernica. El avea o viaţă sfântă şi se numea de credincioşi „luceafărul de la Lainici”. S-a mutat la Hristos în anul 1900 şi a profeţit înainte de moarte că Schitul Lainici va rămâne pustiu mulţi ani. Această profeţie a lui s-a împlinit întocmai.

Apoi a spus:
- După Primul război mondial, credincioşii de pe Valea Jiului au observat oarecare semne dumnezeieşti la mormântul lui. Când l-au dezgropat, l-au aflat întreg, neputred şi cu bună mireasmă. Era prin anul 1935. Dar episcopul Vartolomeu Stănescu de la Râmnicu-Vâlcea nu le-a dat binecuvântare să-i scoată moaştele din mormânt. Şi astăzi, la mormântul lui arde zi şi noapte o candelă, iar credincioşii îi aprind lumânări şi se roagă.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 679-680)

Sfântul cuvios Irodion de la Lainici - Sfinte moaşte

Moaştele Sfântului se află la:

- **Mănăstirea Lainici**, localitatea Bumbeşti-Jiu, Judeţul Gorj, Cod poştal 215100; Tel.: 004/0253.463.333, Fax: 004/0253.463.335; e-mail: manastirealainici@yahoo.com (În atenţia Părintelui Stareţ Ioachim Pârvulescu).

Părticele din Moaştele Sfântului se află la:

- **Mănăstirea Antim - Paraclis Patriarhal**, Strada Mitropolit Antim Ivireanu nr. 29, Sector 5, Bucureşti.

Pe 10 aprilie 2009 în ajunul praznicului Sfântului ierarh Calinic de la Cernica, după 109 ani, s-au găsit moaştele Sfântului Irodion Ionescu, duhovnicul Sfântului Calinic "Luceafărul de la Lainici" şi aflarea sfintelor sale moaşte a fost tot ca o mare inundare de har peste mănăstirea Lainici.

Sfântul cuvios Irodion Ionescu este ultima verigă a lanţului neo-isihasmului românesc din secolul al XIX-lea. S-a născut în ceruri pe data de 3 mai 1900, iar după 7 ani s-a dezgropat şi s-au găsit moaştele întregi după care s-au pus înapoi în mormânt.

De atunci până azi a fost o mare taină care de abia acum s-a dezlegat. Astfel Sfânta Mănăstirea Lainici şi întreaga ţară are un mare ocrotitor şi mijlocitor în ceruri.

SFÂNTUL
CUVIOS
IRODION
STARETUL
DE LA
GAIRICI

IRODION ESTE PRIMIT IN OBSTEA M. CORNICA DE CATRE SF. CAL

SF. IRODION ESTE ASEZAT STARET ALM. LAINICI

SF. IRODION ESTE HIROTONIT PREOT

SF. IRODION RECTITOR ESTE M. LAINICI

Aflarea moaştelor Sfântului Irodion de la Mănăstirea Lainici

Aflarea moaştelor celui numit şi "luceafărul de la Lainici" pe data de 10 aprilie 2009. Actualmente, moaştele frumos mirositoare şi făcătoare de minuni se află în biserica mare a Sfintei Mănăstiri Lainici.

Aflarea moaştelor Sfântului Irodion de la Mănăstirea Lainici, partea I, Universul credinţei, TVR:
https://www.youtube.com/watch?v=3gzU1osC4Vw

partea II
https://www.youtube.com/watch?v=xLmNzX1728w

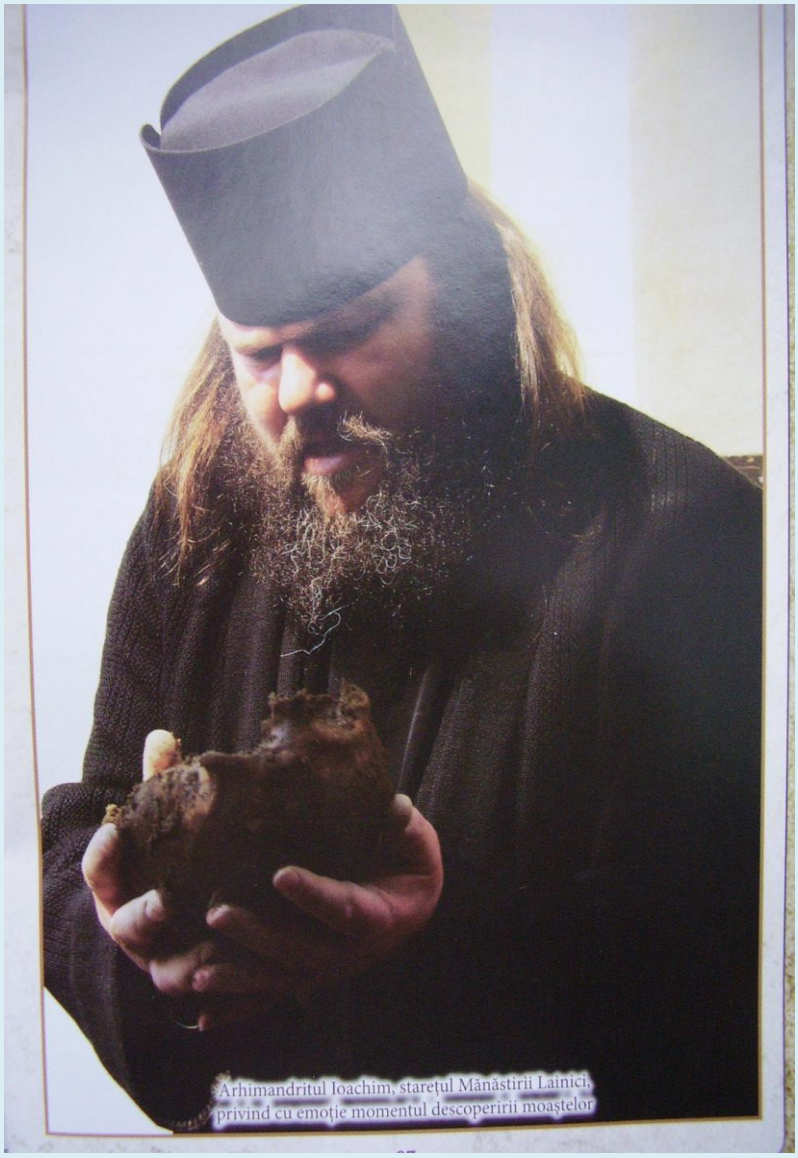

2006

Aflarea moaştelor SFÂNTULUI IRODION

Data de 10 aprilie 2009 va rămâne, cu siguranţă, ca una de mare importanţă în viaţa mânăstirii din defileul Jiului. Cel numit „Luceafărul de la Lainici", socotit a fi cel mai osârduitor egumen al istoriei Mânăstirii Lainici, Irodion Ionescu, a venit la vârsta de 30 de ani, în 1851, adus ca ucenic de starețul Calinic. Va deveni stareț în anul 1854, păstorind 41 de ani, cu cinci mici intermitențe, fiind cel mai longeviv stareț al Lainicilor din toate timpurile.

A fost unul dintre aceia care s-au călit în necazuri şi supărări, socotind toate aceste încercări ca binecuvântări trimise de Dumnezeu.

La 3 mai 1900, la vârsta de 79 de ani, Cuviosul Irodion se mută la Domnul.

Conform unei tradiții monahale athonite, la 7 ani de la moarte, se dezgropa trupul, se spăla cu vin, se făcea slujba înmormântării din nou şi se punea în osuar, acolo unde exista.

La 5 mai 1907, exact la 7 ani de la înmormântarea starețului Irodion, părintele Iulian Drăghicioiu cu multă evlavie, dezgroapă osemintele. Nu există dovezi în detaliu asupra acestui moment, se ştie doar că moaştele erau neputrezite, au fost repuse în groapă (Lainiciul nu avea osuar), povestea lor fiind închisă într-un mare mister.

În perioada interbelică, mai exact în primăvara anului 1929, există o ipoteză că s-ar fi dezgropat moaştele Cuviosului, în vremea stăreției lui Visarion Toia.

În anul 2008, Î.P.S. Irineu, Mitropolitul Olteniei, a demarat procesul canonizării Curiosului Irodion, după o serie de demersuri şi proceduri. Astfel s-a hotărât

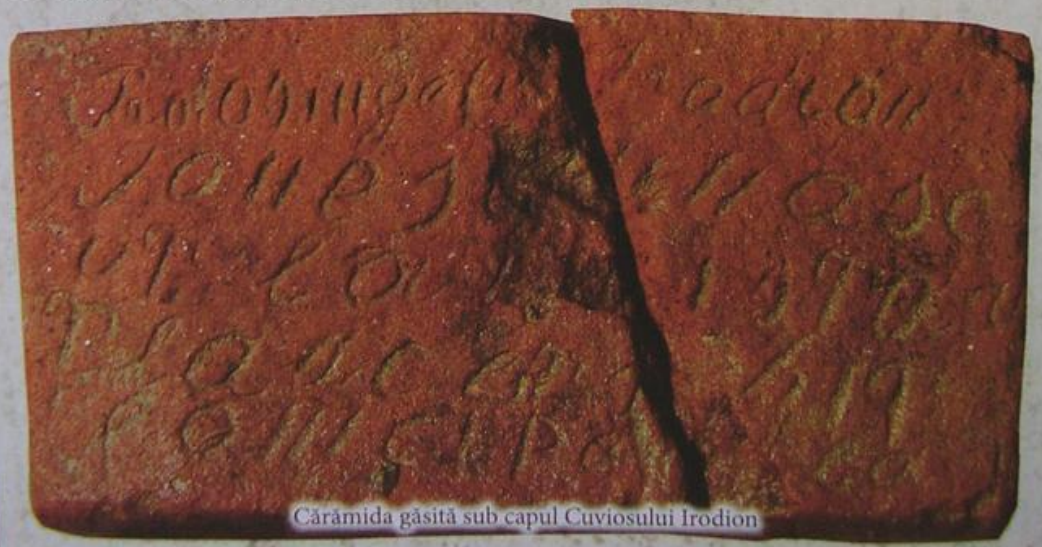

Cărămida găsită sub capul Cuviosului Irodion

dezgroparea moaştelor în Postul Mare şi după câteva amânări, s-a luat decizia pentru data de 11 aprilie 2009, de prăzmuirea sfântului Calinic. După câteva încercări nereuşite (s-au găsit într-un areal mic alte morminte) în cele din urmă minunea s-a produs, rugăciunile au fost ascultate.

„Lacrimile au fost bucuria noastră tainică. După aceea am luat din acea mocirlă

Racla cu moaştele Sfântului Irodion

Mormântul Sfântului Irodion înaintea dezgropării moaștelor

bucată cu bucată din moaștele cuviosului; în final, s-a adeverit această descoperire prin aflarea cărămizii Cuviosului Irodion, pe care scria: Protosinghel Irodion Ionescu 1821-1900. Stareț al Mânăstirii Lainici... şi alte câteva cuvinte greu lizibile. Lemnul din care fusese făcut acel sicriu mic putrezise de tot, n-am mai găsit nici măcar o bucată din el, însă forma lui rămăsese imprimată în lutul gropii. Asemenea şi cuiele care au fost bătute în sicriu ruginiseră până aproape de dezintegrare. Totul era descompus în acea mică groapă, doar sfintele moaşte nu aveau nimic, osemintele fiind întregi.”.

Lespedea de piatră de pe mormântul gol al Sfântului Irodion

Canonizarea Sfântului cuvios Irodion de la Lainici

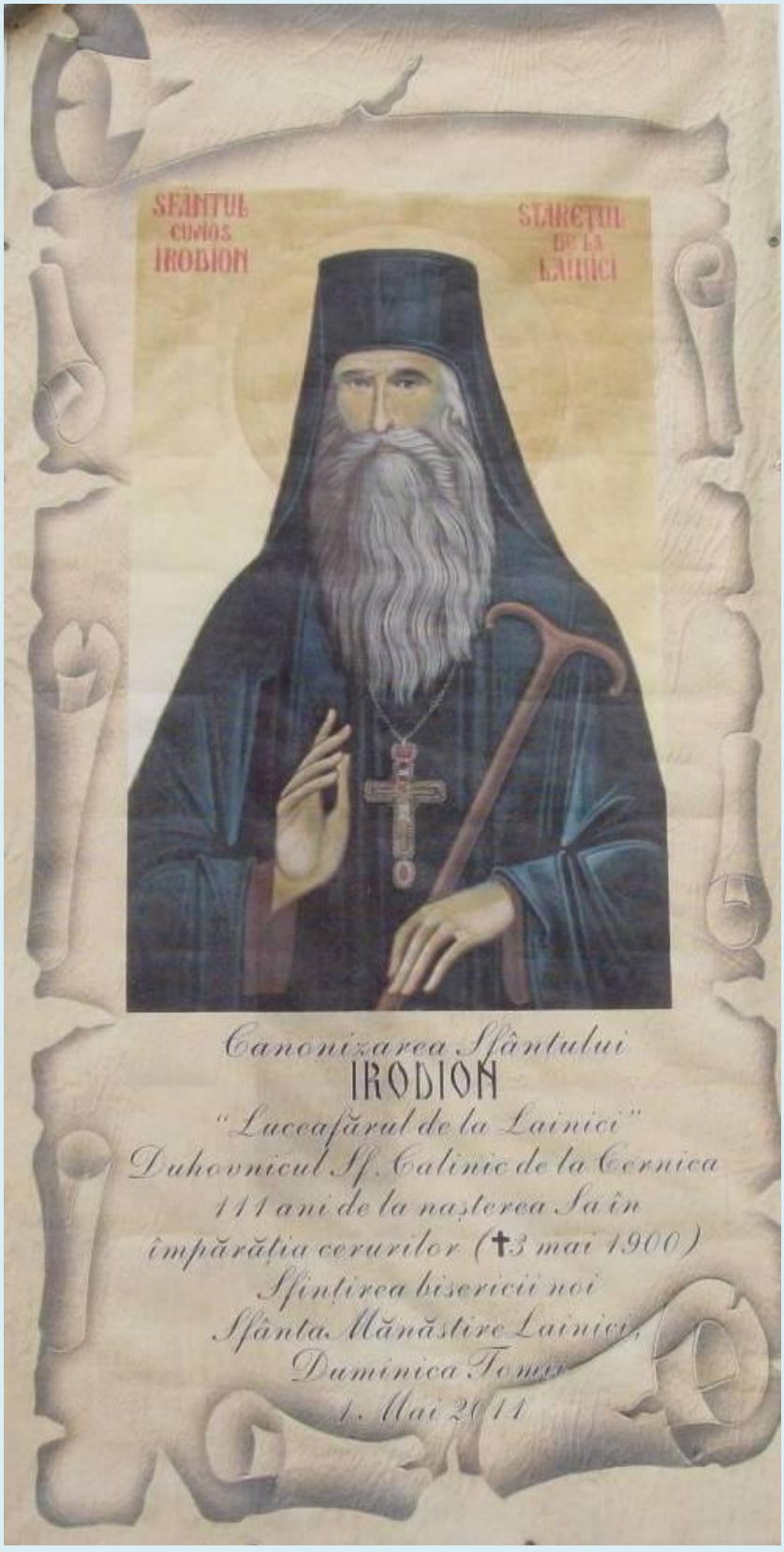

Diac. Ioniţă Apostolache - Un nou rugător pentru noi, cuviosul Irodion - Mâine va fi proclamat sfânt părintele care i-a fost duhovnic Sfântului ierarh Calinic de la Cernica

A profeţit distrugerea mănăstirii (desen realizat de Nane Cresnean)

Mâine, mii de credincioşi vor trece pragul Mănăstirii Lainici pentru a lua parte la ceremonia de proclamare ca sfânt, cu ziua de prăznuire 3 mai, a cuviosului Irodion. Evenimentul va fi marcat de prezenţa Preafericitului părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, care va săvârşi Sfânta Liturghie împreună cu mai mulţi ierarhi, membri ai Sfântului Sinod. Tot mâine va fi sfinţită şi noua biserică a mănăstirii, având hramurile "Izvorul Tămăduirii" şi "Sfântul Cuvios Irodion".

Purcedem spre Lainici, mănăstirea aşezată pe "drumul pietrei" (grc. laios - piatră), la graniţa dintre Oltenia şi Transilvania. Urmând cursul Jiului, printre arbori seculari şi falnici care sfidează timpul existenţei pământeşti, ne adâncim din ce în ce mai mult într-un loc al sfinţeniei, în care "Dumnezeu grăieşte omului cuvinte de dragoste". O cruce ne salută solidar şi vesteşte că nu mai este mult până la mănăstire. Zidurile groase de cetate străjuiesc neclintite, atenţionându-ne că vom păşi într-o altă dimensiune temporală.

Cernica - începutul drumului spre despătimire

Rânduit de Dumnezeu spre luminarea multora, preacuviosul părinte s-a născut în Bucureşti, în anul 1821 şi a primit la botez numele de Ioan. Chemarea Duhului a răsunat cu putere în inima sa încă din fragedă pruncie, iar la 20 de ani, tânărul cu viaţă de ascet îşi găseşte adevărata menire închinoviindu-se ca frate în vestita lavră a Mănăstirii Cernica. Păşeşte îndrăzneţ spre o lume pe care o simte tot mai vie în inima sa. Luptele duhovniceşti devin în scurt timp fapte cotidiene, iar postul şi rugăciunea se transformă în mod de viaţă. După ce a trecut prin aproape toate ascultările şi a arătat de fiecare dată înţelepciune şi cumpătare, fratele Ioan a primit, la 3 decembrie 1846, îngerescul chip al călugăriei, sub numele de Irodion. Aici, în agora sfinţilor, tânărul monah îl descoperă pe Sfântul Calinic, viitorul episcop al Râmnicului, care simţindu-i râvna şi sufletul curat, îl primeşte în ceata ucenicilor săi. Sub înrâurirea acestuia, îngerescul monah este preoţit şi învrednicit de darul duhovniciei peste întreaga obşte. Din acea clipă, Irodion a devenit duhovnicul de la Cernica, un avvă căutat de multe suflete pentru sfatul său plin de înţelepciune şi de puterea Duhului.

Verigă în lanţul isihasmului românesc

În anul 1850, Dumnezeu rânduieşte ca ucenicul şi avva, Sfântul Calinic şi cuviosul Irodion, să păşească împreună pe pământul Olteniei. Din acest moment, rolurile se inversează: avva devine ucenic, iar ucenicul avvă, într-o singură şi sfântă armonie: Lainici.

Prezenţa preacuviosului părinte în mijlocul monahilor de pe malurile Jiului ca duhovnic şi mai apoi ca stareţ (în 1854) vine să completeze tradiţia isihastă din mănăstirile Olteniei.

Sfântul Irodion a fost rânduit de Dumnezeu pentru a păstra aprinsă la Lainici candela monahismului isihast, alături de Sfântul Nicodim de la Tismana, cel care, după tradiţie, a întemeiat aici primul schit şi de Atanasie schimnicul, primul stareţ al mănăstirii, care a înfruntat de unul singur pericolul greco-catolic care se năpustise ca un tăvălug şi spre Oltenia.

Iată ce spune Sfântul Calinic în cartea de instalare a părintelui Irodion ca stareţ la Mănăstirea Lainici: "Dat-am smerenia noastră această carte cuviosului Ieromonah Irodion, pe care, după chibzuirea ce am făcut, l-am orânduit stareţ părinţilor şi fraţilor de la Schitul Lainici, din judeţul Gorj, precum şi chivernisitor acestei şi celorlalte chiverniseli ale acelui schit, în locul cuviosului Ieromonah Chiril, cel ce

şi-a dat demisia…" (Arhiva Episcopiei Râmnicului Noului Severin, Dosar 37, nr. 635 din 15 iunie 1854).

De anul instalării sale ca stareţ la Mănăstirea Lainici se leagă o frumoasă întâmplare istorisită de biograful Sfântului Calinic, arhimandritul Anastasie Baldovin. În timp ce străbătea drumul prin munţi pentru a se întoarce de la Mănăstirea Lainici la episcopie, Sfântul Calinic a fost vestit în duh de cuviosul Irodion despre moartea cucernicului părinte Nicandru, stareţul Lavrei de la Cernica şi ucenicul său iubit.

Altă dată, pe când se afla la episcopie împreună cu ucenicii săi, Sfântul Calinic s-a ridicat de pe scaun şi a binecuvântat cu mâna în văzduh zicând: "Domnul!". Ucenicii au rămas muţi de uimire. Văzându-i nedumeriţi, sfântul le-a răspuns: "Tocmai mi-a cerut binecuvântare stareţul Irodion de la Lainici, ca să facă un lucru".

Părinte iubitor pentru "fiii risipitori"

Dorinţa de a reînvia duhul rugăciunii isihaste în Mănăstirea Lainici i-a adus Sfântului Irodion multă tulburare de la vrăjmaşul diavol. Alesele sale calităţi duhovniceşti au fost adevărate pietre de poticnire pentru cei ce nu trăiau autentic adevăratul duh al vieţii monahale. Nu puteau privi la strălucirea luceafărului şi căutau să o întunece prin vorbe de ocară şi bârfe de tot felul, producând de cele mai multe ori tulburare în obşte. Pentru a nu dezbina turma pe care o iubea atât de mult, evlaviosul părinte a preferat să se retragă din egumenat. Rămaşi singuri în faţa ispitelor, "fiii risipitori" ai Lainicului au căzut la picioarele sfântului pentru a-l îndupleca să revină la cârma corabiei care plutea în derivă. Au întocmit chiar o jalbă către episcopie, pe care au semnat-o cu toţii: "Pe părintele Irodion ca să ne fie păstor vrem, precum şi mai înainte ne-au fost. Şi cu înscris încredinţăm Preasfinţiilor Voastre şi Sfinţiei Sale părintelui Irodion, că nu vom ieşi din cuvântul ce ni se va porunci pentru mântuirea noastră, până la sfârşitul vieţii noastre şi de aceasta ne rugăm să nu ne laşi, ci să ne fii milostiv şi cum Duhul Sfânt te va lumina asupra nevredniciei noastre" (Arhiva Episcopiei Râmnicului Noului Severin, Dosar 37, folio 72, nr. 1122 din 7 august 1859).

În timpul egumenatului său, Schitul Locurele a înflorit duhovniceşte. Monahii ctitori, Luca şi Cleopa, au primit de la cuviosul părinte ajutor pentru tencuirea bisericii. Sfântul lăcaş a fost sfinţit chiar în ziua hramului, 6 august 1860, de către Sfântul Ierarh Calinic. Astăzi, amintirea celor doi asceţi a rămas vie pe aceste meleaguri. Acolo, în tihna freamătului de codru, rugăciunea isihastă, transmisă din

generaţie în generaţie, de la Sfântul Irodion încoace, a constituit dialogul perfect cu Părintele cerului şi pământului. Zidurile bătrânei biserici ridică şi astăzi din negura vremii colbul vechilor amintiri, coborâte parcă dintr-o altă dimensiune.

Părinte înaintevăzător cu duhul

Foarte mulţi credincioşi din întreaga ţară băteau potecile înguste din defileul Jiului pentru a ajunge să vorbească, măcar pentru o clipă, cu preacuviosul părinte Irodion. Era un adevărat pelerinaj: bolnavi, îndrăciţi, oameni cu fel de fel de necazuri şi apăsări veneau la el ca la un sfânt şi nici unul nu pleca acasă nemângâiat. Tradiţia spune că sfântul era văzător cu duhul.

Părintele Ioanichie Bălan, autorul "Patericului românesc", povesteşte minunea pe care sfântul a făcut-o cu o femeie care venise la mănăstire pentru a-i aduce lapte: "V-am adus, părinte, lapte de pomană, de blagoslovenie!", iar cuviosul i-a răspuns: "Nu primesc laptele, că nu este de la capra ta!"; "Ba nu, părinte - a zis femeia, de la capra mea este"; "Dar n-ai dat-o ieri diavolului? Cum să primesc, că nu mai este capra ta!". Atunci, femeia vădită şi-a recunoscut păcatul şi din ziua aceea n-a mai pomenit numele necuratului.

A proorocit pustiirea mănăstirii

În ziua de 3 mai 1900, înainte de a trece la cele veşnice, Sfântul Irodion le-a vestit ucenicilor săi pustiirea mănăstirii: "Fiii mei, să ştiţi că, puţin după ducerea mea, schitul acesta va rămâne mulţi ani pustiu. Voi, însă, îngropaţi lângă altar trupul meu şi nu uitaţi făgăduinţele călugăreşti pe care le-aţi dat lui Hristos!". Proorocia avea să se împlinească odată cu izbucnirea primului Război Mondial. Când au ajuns pe defileul Jiului, în toamna anului 1916, trupele germane au distrus aproape totul: mănăstirea a fost transformată în grajd pentru cai, odoarele s-au furat, iar arhiva a fost mistuită de flăcări. Foarte mulţi dintre călugării rămaşi în viaţă au fost duşi în Germania, unde au sfârşit cu toţii. Timp de 13 ani, la Lainici, candela vieţii monahale s-a stins. Abia în 1929, arhimandritul Visarion Toia a reuşit să readucă la viaţă viaţa monahală de aici.

După ce cuviosul părinte s-a mutat la ceruri, mormântul său a devenit un adevărat izvor al Siloamului pentru credincioşii veniţi din toate părţile ţării. Foarte mulţi demonizaţi erau vindecaţi, iar bolnavii găseau aici tămăduire. Tradiţia spune că unii oameni ar fi răscolit mormântul şi ar fi luat părticele din sfintele sale moaşte. Când s-au împlinit şapte ani de la mutarea la ceruri, părintele Iulian Drăghicioiu, unul dintre ucenicii sfântului, a luat binecuvântare de la episcopie pentru

deshumare. Simţise în duhul prezenţa dascălului său şi era sigur că şade neputrezit la streaşina bisericii. Aici l-a descoperit, întreg şi frumos mirositor, ca un trandafir care se deschide primăvara la razele soarelui. Minunea a fost comunicată mai întâi episcopiei, după care, conform tradiţiei monahale, sfântul a fost aşezat din nou în pântecele pământului. Mărgăritarul a fost coborât înapoi, îngropat mult mai adânc de data aceasta. Abia în anul 1929, moaştele sfântului au fost redescoperite de preacuviosul părinte Visarion Toia, stareţul Mănăstirii Lainici, care le-a aşezat într-un loc de taină. De atunci, nimeni nu a mai reuşit să le găsească. Dumnezeu aşezase mantia vremii peste Luceafărul de la Lainici pentru a-l arăta la vremea rânduită. Amintirea minunilor şi a vieţii duhovniceşti pe care o trăise au rămas singurele repere peste timp în speranţa unei viitoare redescoperiri.

Un nou sfânt în calendarul ortodox

Odată cu instalarea în scaunul de Mitropolit al Olteniei, în mintea Înalt Preasfinţitului Părinte Irineu a stăruit un singur gând: să găsească moaştele cuviosului Irodion şi să-l aşeze în rândul sfinţilor români. La 8 aprilie 2009, chiar în ziua pomenirii Sfântului Irodion, IPS Părinte a cerut binecuvântarea Preafericitului Părinte Daniel pentru a începe căutarea mărgăritarului.

Pe data de 10 aprilie, sfântul s-a lăsat redescoperit. Bucuria descoperirii sale a fost foarte mare, Mitropolitul Olteniei aşezând sfintele moaşte la loc de cinste în biserica cea mare a mănăstirii, într-o frumoasă raclă de argint, spre binecuvântarea şi alinarea credincioşilor.

Mâine, mii de credincioşi vor trece pragul sfintei mănăstiri pentru a lua parte la ceremonia de proclamare a sa ca sfânt, cu ziua de prăznuire 3 mai. Evenimentul va fi marcat de prezenţa Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, care va săvârşi Sfânta Liturghie împreună cu mai mulţi membri ai Sfântului Sinod.

Canonizarea Sfântului cuvios Irodion Ionescu şi sfinţirea Bisericii mari a Mănăstirii Lainici (foto)

IOVIAN
IONESCU
(+3 MAI 1900)
STAREȚUL SFINTEI
MĂNĂSTIRI LAINICI
ÎNTRE 1854-1900
SLUJITOR AL
SFÂNTULUI IERARH
CALINIC DE LA CERNICA
CARE L-A HUMIT
LUCEAFĂRUL
DE LA LAINICI
†2010†

Canonizarea Sfântului
IRODION
Duhovnicul Sf. Calinic de la Cernica

Cuviosul părinte protosinghel Irodion Ionescu - “Luceafărul de la Lainici”

Argumente pentru canonizare

(Notă: Textul de mai jos reprezintă studiul PC Pr. Lect. Univ. Dr. Ion Niţă Rizea publicat in revista Mitropolia Olteniei, anul LXI (721-724), nr. 1-4, Ianuarie-Aprilie, 2009, Ed. Mitropoliei Olteniei, Craiova, 2009, pp. 143-167)

Între marii părinţi duhovniceşti ai monahismului românesc care au strălucit în mănăstirile din Oltenia, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, la loc de frunte se află cuviosul Părinte Protosinghel Irodion Ionescu (1821-1900), stareţ al mănăstirii Lainici (jud. Gorj).

“Călugăr de mare înfrânare şi neîncetată rugăciune”, cuviosul Părinte Irodion, cu personalitatea sa aureolată de sfinţenie, a dominat timp de o jumătate de secol viaţa duhovnicească a mănăstirii Lainici.

S-a născut la Bucureşti, în anul 1821. Părinţii săi, buni creştini, i-au dat la botez numele de Ioan. De tânăr, a intrat în nevoinţa călugărească la mănăstirea Cernica, de lângă Bucureşti, veche ctitorie a vornicului Cernica Ştirbei (1608).

Aici, la Cernica, către sfârşitul secolului al XVIII-lea, stareţul Gheorghe (1730-1806), ucenic al Sfântului cuvios Paisie Velicovschi de la Neamţ, reorganizase, în duh neo-isihast athonito-paisian, obştea mănăstirii, adunând în jurul său mulţime de ucenici râvnitori spre cele sfinte, între aceştia numărând-se şi Sfântul ierarh Calinic (1787-1868). Prin Diata sa din 1785, adevărat „tratat de duhovnicie", stareţul Gheorghe reuşise să creeze la Cernica o identitate duhovnicească şi culturală nouă şi puternică, statornicind rânduiala vieţii de obşte, unde trăirea şi practica vieţii în Hristos erau impregnate de un veritabil duh românesc. Urmaş devotat al stareţului Gheorghe, Sfântul ierarh Calinic, stareţ al mănăstirii din 1818, avea să continue opera de revigorare a vieţii monahale cernicane, „ostenindu-se şi trudindu-se pentru binele obştii" neîncetat, încât în timpul stăreţiei sale (1818-1850) mănăstirea Cernica avea să devină o adevărată oază duhovnicească de rugăciune şi de nevoinţă, unde îşi căutau mântuirea în jur de 350 de călugări şi fraţi, un important centru de cultură şi de spiritualitate ortodoxe, în duhul iubirii frumuseţilor filocalice, care atrăgea din toate părţile ţării nu numai viitori monahi, ci şi credincioşi mireni, dornici de a trăi o viaţă cu adevărat creştinească, apropiată de poruncile Domnului.

Spre „chinovionul" de la Cernica, Bunul Dumnezeu i-a îndreptat paşii şi tânărului Ioan Ionescu, în dorinţa sa de desăvârşire. Impresia puternică pe care viaţa îmbunătăţită de la Cernica o va fi făcut asupra sufletului tânărului Ioan, în vizitele sale întreprinse aici, încă din copilărie, împreună cu mama sa, apoi atmosfera de evlavie din casa părintească, ca şi întâmplările nenorocite abătute asupra capitalei ţării, în primele decenii ale secolului al XlX-lea - ucideri, cutremure de pământ, năvăliri de oşti străine, jafuri şi prădăciuni - toate acestea vor fi contribuit, în mod decisiv, în luarea hotărârii de către Ioan de a intra în viaţa duhovnicească a mănăstirii Cernica, spre a-I sluji lui Dumnezeu în chipul vieţuirii monahiceşti.

Odată intrat în mănăstire, fratele Ioan a deprins în scurt timp meşteşugul luptei duhovniceşti, încât pe mulţi îi întrecea cu rugăciunea, smerenia, cinstea şi ascultarea. A primit marele şi îngerescul chip al schimniciei, cu numele de Irodion, la 3 decembrie 1846, după cum aflăm din Condica de călugăriri a mănăstirii Cernica.

După tunderea sa ca monah la mănăstirea Cernica, cuviosul Irodion a început să-şi sporească şi mai mult ostenelile duhovniceşti, scopul său fiind dezrădăcinarea patimilor şi apropierea tot mai mult de Dumnezeu prin sădirea virtuţilor, aducătoare de har. Se ştie că de pe acum el postea foarte mult, îşi împlinea regulat canonul şi pravila cu multă osârdie, nu lipsea niciodată de la slujbele bisericeşti, iar ziua lucra împreună cu părinţii la ascultările cele mai grele. Toţi vieţuitorii

mănăstirii, bătrâni şi tineri, îl respectau şi îl iubeau, pentru că era smerit, blând şi sârguitor la toate nevoinţele cele grele ale vieţii monahale. Sfântul Calinic, îl preţuia şi se bucura tare mult, văzându-l pe cuviosul Părinte Irodion plin de darul lui Dumnezeu şi înălţat la atâta curăţie a minţii şi a liniştii lăuntrice, încât lumina înaintea tuturor ca o adevărată lumină cerească.

Înaintând atât de repede în viaţa cea duhovnicească, cuviosul Părinte Irodion a fost hirotonit, în scurt timp, diacon şi apoi preot al mănăstirii. Astfel, într-un document recent descoperit în arhiva mănăstirii Cernica aflăm că la data de 22 decembrie 1846 Cuviosul Părinte Irodion era deja hirotonit preot şi semna cu „Irodion Ieromonahu". Se pare că acum a fost hirotesit şi duhovnic al mănăstirii.

În anul 1850, Sfântul Calinic de la Cernica (1787-1868), devenind episcop al Râmnicului-Noul Severin şi cunoscând îndeaproape viaţa şi petrecerea cuviosului Părinte Irodion, l-a adus de la Cernica la schitul Lainici, de pe Valea Jiului, odată cu venirea sa la noua reşedinţă episcopală din „Capitala Craiovei" (25 noiembrie 1850). Credem că venirea cuviosului Părinte Irodion la Lainici s-a întâmplat cel mai probabil în decembrie 1850 sau ianuarie-martie 1851. Dintr-o Delă din 12 aprilie 1851, descoperită, de curând, în Arhiva Episcopiei Râmnicului, aflăm că Părintele Irodion fusese, înainte de această dată, eclesiarh la Lainici şi avea rangul de protosinghel: „Atingătoare de orânduirea cuviosului Ieromonah Gavriil, îngrijitor Schitului Lainici sud Gorj. Şi recomandaţia făcută mai în urmă de epitropul acestui Schitu în favoarea monahului Daniil, precum şi orânduirea de egumen a cuviosului monah Chiril în locul sus arătatului ce şi-a datu demisia. Şi orânduirea cuviosulu ieromonah Luca stareţ la Schitu, precum şi eclisiiarh pe… în locul cuviosului protosinghel Ierodion". Când a primit cuviosul Irodion rangul de protosinghel nu ştim, dar înclinăm să credem că înainte de anul 1850, pe când se afla încă vieţuitor al Cernicăi.

Din textul Delei mai aflăm că venirea la schitul Lainici a cuviosului Părinte Irodion s-a întâmplat în vremea egumenului Daniil.

Ajuns la Lainici, cuviosul Părinte Irodion s-a adaptat repede atmosferei de aici. Frumuseţea deosebită a locului, liniştea şi atmosfera de rugăciune de la Lainici l-au făcut să lase Cernica şi să se lege definitiv cu sufletul de această veche vatră monahală.

Fire blândă şi bună, veşnic senină şi plecată Domnului, cuviosul Părinte Irodion s-a supus, îndată ce a intrat în obştea de la Lainici, la grele nevoinţe şi încercări, spre a se învrednici de primirea darurilor Sfântului Duh.

Cu toate că venea de la Cernica cu o bogată experienţă duhovnicească, care îl legitima spre a fi conducător al obştii monahale de la Lainici şi cunoscând însemnătatea votului ascultării, cuviosul Părinte Irodion s-a supus de bunăvoie ascultării conducerii pe care a găsit-o la Lainici. În smerită evlavie, cu măsură şi răbdare îşi ducea la îndeplinire în fiecare zi pravila şi răspundea cu dragoste părintească şi cu sfatul cel înţelept la orice nevoie venită din partea obştii, căreia acum îi aparţinea. Căci cunoştea foarte bine regulile vieţuirii călugăreşti, dar şi rânduiala slujbelor bisericeşti, dovadă fiind şi ascultarea de eclesiarh al mănăstirii pe care o îndeplinise. Şi cum lumina nu poate fi ascunsă sub obroc, cuviosul Părinte Irodion va fi recunoscut în scurt timp părinte duhovnicesc de către obştea de la Lainici, devenind astfel, „pentru cei nouăsprezece şezători acolo şi fraţi sub ascultarea sfântului schit", adevărată pildă de smerenie, evlavie şi vieţuire în Hristos.

Mai mult, succesiunea rapidă a stareţilor, începând din anul 1851, cu un ritm regulat de un an de zile fiecare, trebuia repede stopată, pentru că ea aducea instabilitate şi dezordine în viaţa obştii de la Lainici. Iar cel care putea să readucă ordinea şi buna rânduială în mănăstire era cuviosul Părinte Irodion. Acest fericit moment avea să se ivească îndată, odată cu demisia stareţului Chiril (1853-1854).

Om al ordinii şi al bunei chiverniseli, aplecat tot timpul spre nevoile sufleteşti ale fraţilor de la schit, cuviosul Părinte Irodion a fost numit de către Sfântul ierarh Calinic, la 15 iunie 1854, egumen al schitului Lainici. Cartea sa de numire este redactată astfel: „Dat-am smerenia noastră această carte Cuviosului eromonah Irodion pe care, după chibzuirea ce am făcut, l-am orânduit stareţu părinţilor şi fraţilor de la schitu Lainici din judeţul Gorju, precum şi chivernisitor cestei şi celorlalte chiverniseli ale acelui schit, în locul cuviosului eromonah Chiril, cel ce şi-au dat dimisia…". Datorită însuşirilor sale alese de părinte duhovnicesc, Sfântul Calinic l-a făcut pe cuviosul Irodion duhovnicul său.

Cu toate că alegerea ca stareţ a cuviosului Părinte Irodion a fost primită cu mare bucurie de obştea de la Lainici – ca şi de cea de la schitul Locurele, situat în apropierea mănăstirii cuviosul Irodion a demisionat, în mod surprinzător, din acest post după un an, în 1855. Motivele demisiei nu ne sunt cunoscute. Cert este că la 30 iunie 1855 s-a trimis Episcopiei Râmnicului-Noul Severin o cerere semnată de toţi monahii şi fraţii schitului Lainici, în care se arăta că, spre părerea lor de rău, stareţul Irodion a demisionat şi că doresc cu toţii să fie numit stareţ iconomul Dorotei, „ca să ne fie povăţuitor duhovnicesc în locul părintelui Irodion". În urma acestei cereri colective, episcopul Calinic l-a numit stareţ pe Dorotei, la 2 iulie 1855.

După un an de la numirea sa ca stareţ, Dorotei a cerut binecuvântarea arhierească „de a rămânea în pace şi linişte despre această însărcinare”. L-a urmat stareţul Marcel, de la Cernica, timp de un an, până când a fost numit stareţ, pentru a doua oară, cuviosul Părinte Irodion, în anul.

Această a doua numire ca stareţ a cuviosului Părinte Irodion, la 1857, apare într-o însemnare făcută într-un Triodion: „Anul 1857, martie 29, am venit cu părintele Irodion stareţu aici pentru slujba părinţilor”. Numirea şi funcţionarea ca stareţ a cuviosului Irodion este confirmată şi de actul de numire a noului stareţ ce i-a urmat, între 1858 şi 1859.

În septembrie 1859, cuviosul Părinte Irodion a fost numit, pentru a treia oară, stareţ la schitul Lainici. Numirea sa avea ca scop, printre altele, curmarea instabilităţii ce se manifestase de câţiva ani la conducerea obştii monahale de la Lainici. Iar singurul în măsură să pună capăt acestei instabilităţi era tot fostul stareţ Irodion.

De aceea, prin Jalba monahilor din schitul Lainici, înregistrată la Episcopia Râmnicului-Noul Severin la 7 august 1859, cu nr. 1122, cu menţiunea Jalba monahilor din schitul Lainici, prin care cer să fie adus un nou stareţ la acest schit cuviosul Irodion, toţi vieţuitorii de la Lainici cereau ca Sfântul Calinic să le trimită stareţ „…pe părintele Irodion ca să ne fie păstor, precum şi mai nainte ne-au fost. Şi cu înscris încredinţăm Preasfinţiilor voastre şi sfinţiei sale părintelui Irodion, că nu vom eşi din cuvântul ce ni se va porunci, pentru mântuirea noastră, până la sfârşitul vieţii noastre şi de aceasta ne rugăm să nu ne laşi, ci să ne fii milostiv şi cum Duhul Sfânt te va lumina asupra nevredniciei noastre. Ai Preasfinţiei Voastre smeriţi şi plecaţi (ss) Callinic monah, Iovinalie monah, Mitrofan monah. Toată obştea părinţilor din schitul Lainici”.

Jalba scoate în evidenţă una dintre cauzele instabilităţii conducerii obştii de la Lainici. Dacă obştea fraţilor era unită şi hotărâtă în a cere numirea şi schimbarea stareţilor, în ascultare ea era dezbinată, de vreme ce stareţii se schimbau în această vreme atât de des. Apoi, jalba scoate în evidenţă personalitatea deosebită a cuviosului Părinte Irodion în conducerea spirituală şi administrativă a obştii de la Lainici. Toţi îl cinsteau şi îl iubeau ca pe un adevărat tată şi părinte duhovnicesc.

La solicitarea monahilor de la Lainici de a pune stareţ pe cuviosul Părinte Irodion se alătură şi urmaşii ctitorilor mănăstirii, care scriu episcopului Calinic: „Subscrişii ne aflăm ramură de titori ai sfântului schit Lainici şi cu apropiere învecinaţi şi vedem o mare nedumerire între părinţii călugări, numai de la un timp de vreme… iar acum părinţii zic că au dorinţa a avea soţietate şi de stareţi pă părintele Erodion

cel ce a mai fost şi fiindu-ne plăcut şi nouă duhul înţelepciunii sale, este cu smerenie rugat şi din parte-ne Preasfinţia Sa Părintele Episcop să binevoiască a ne îndeplini această cerere de obşte, nădăjduind că doar va rămânea împăcaţi…”. Iată cum calităţile cuviosului Părinte Irodion erau de toţi recunoscute. La rândul său, stareţul Luca înaintează şi el o lungă cerere episcopului Calinic, în care îşi spune necazul, greutăţile pe care le întâmpină din partea unor fraţi în administrarea şi buna gospodărire a schitului, şi în final cere: „…cu zmerenie rog înţelepciunea Preasfinţiei Voastre a binevoi să orânduiască stareţi chiar pe părintele Erodion căruia voi fi supus cu metanie. 1859 avgost 27. Luca eromonah”.

În urma acestor insistente cereri, episcopul Calinic l-a numit pentru a treia oară stareţ pe încercatul Părinte Irodion, poruncind vieţuitorilor nu numai să-l cunoască ca stareţ, ci „… dându-i toată cuvenita ascultare, cinste şi supunere la cele ce vă va povăţui“.

Odată numit stareţ, cuviosul Părinte Irodion a desfăşurat în această vreme (până în iunie 1863) o activitate remarcabilă, lucrând cu sârg la buna chivernisire a mănăstirii.

Mai mult, a sprijinit din tot sufletul pe monahii Luca şi Cleopa, care nu terminaseră tencuirea schitului Locurele unde locuiau şi chiar la o lună de la instalarea sa, a cerut episcopului Calinic permisiunea de „a sfinţi biserica cea nouă de la Locurele“. În anul 1860 aceasta a fost, într-adevăr, sfinţită.

Destoinicul stareţ Irodion şi-a îndreptat atenţia şi spre sporirea numărului monahilor de la Lainici, care era în scădere. De aceea, în ianuarie 1860, el a cerut episcopului să-i aprobe tunderea în monahism a patru fraţi. Apoi, la 1 iunie 1861 a dat un înscris, prin care vindea nişte obiecte de cult şi dăruia schitului toţi banii primiţi.

Pentru cinstea şi vrednicia lui, Sfantul Calinic, episcopul Râmnicului-Noul Severin, l-a chemat la Craiova şi i-a încredinţat, după propria-i mărturisire, un post la episcopie. Se pare că i-a rânduit chiar postul de eclesiarh, însă, la scurt timp, cuviosul Părinte Irodion a cerut grabnic permisiunea de a se înapoia la schitul său, motivând că schitul se află „într-o tristă poziţie…în comparaţie cu evlavia ce am avut la dânsul…stăruind a-l îmbunătăţi prin toate mijloacele”. Deşi „prea mulţumit de postul în care mă aflu orânduit”, el a cerut să se înapoieze la schit. Se pare că Sfântul Calinic nu i-a aprobat plecarea şi după un an şi jumătate, cuviosul Părinte Irodion şi-a prezentat demisia din postul de stareţ: „Din împrejurări binecuvântate, neputându-mă întoarce la postul ce mi s-a încredinţat de superior al sfântului schit

Lainici Districtul Gorj, demisionez prin aceasta şi vă rog cu tot respectul a face cele de cuviinţă pentru administrarea acelui schit pe viitor. Al P. Sf. V. Prea plecat şi smerit servitor, Irodion Protosingel". Sfântul Calinic a fost nevoit să-i primească demisia.

Asupra activităţii cuviosului Părinte Irodion la Craiova şi la Râmnic nu avem până în prezent nici o ştire.

Noul stareţ la Lainici, Darion, a rezistat în funcţie doar doi ani (8 iunie 1863 – 25 mai 1865). Cum stăreţia cuviosului Părinte Irodion devenise o necesitate duhovnicească şi administrativă pentru obştea mănăstirii Lainici, a fost numit stareţ acum, pentru a patra oară. Pentru numirea sa ca stareţ nu avem o carte obişnuită de orânduire, dar despre data numirii vorbeşte el însuşi, în două rapoarte pe care le-a înaintat Sfintei Episcopii a Râmnicului-Noul Severin şi în care arată unele nereguli, săvârşite de un econom şi de doi monahi. În primul raport scrie: „De la numirea mea ca stariţu allu Schitului Lainici din jud. Gorjiu, timp trecut de patru ani, am găsit că tot venitul proprietăţii schitului, care valorează annual până la 120 de taleri, s-a strâns regulat de un călugăr anume Marchian cel ce să numeşte că este Iconomu fară a fi orânduit de cineva… Estimp pomenitul călugăr a vândut fără voia mea 4 boi şi 70 de capre însuşind preţul lor pe samă-i". În continuare, Cuviosul Irodion cere în raport să-i fie predate socotelile şi banii schitului.

Urmare acestui raport, Episcopia Râmnicului-Noul Severin a ordonat o anchetă prin protopopul de Târgu Jiu. Acesta a anchetat pe cei trei monahi, Marchian, Pavel şi Nifon, găsindu-i vinovaţi şi le-a cerut acestora să restituie schitului banii luaţi pe nedrept din vânzarea vitelor. Cuviosul Părinte Irodion, profund afectat de faptele acestora şi-a cerut demisia, în noiembrie 1869: „Subscrisul cu ordinul Episcopiei încă din anul 1865 am fost numit stariţu la Sfântul Schitu Lainici unde, după cum cunoaşte Sfânta Episcopie, am întâmpinat destule suferinţe din partea părinţilor vieţuitori acolo şi ca să-mi dobândesc liniştea, voesc a mă retrage la un alt chinoviu, rog cu respect Sfânta Episcopie a-mi primi aceasta drept dimisie din arătatulu postu. Irodion Protosingel". Acesta este cel de-al doilea raport, din care rezultă clar că a fost numit stareţ la 1865, activând patru ani neîntrerupţi.

Tulburările de la schit şi începutul neorânduielilor au avut drept cauză, credem noi şi unele reforme iniţiate în acest deceniu. Este vorba, în primul rând, de secularizarea averilor de la mănăstirile închinate, reformă iniţiată de domnitorul Alexandru Ioan Cuza (1859-1866). Sunt cunoscute jafurile şi pagubele enorme aduse statului de străinii care luau veniturile acestor mănăstiri, închinate la diferite aşezăminte mănăstireşti din: Palestina, Grecia, Egipt, Muntele Athos etc. După

secularizarea averilor mănăstirilor închinate, a urmat secularizarea celor neînchinate. În aceste împrejurări, se situează şi acele neorânduieli apărute la Lainici, când starea de incertitudine care plana asupra fondurilor proprii i-a determinat pe acei monahi să vândă o parte din averea mobilă şi să dea unele procente părinţilor. Cuviosul Părinte Irodion condamnă iniţiativa celor trei şi încălcarea autorităţii stareţului, precum şi incorectitudinea în administrarea averii schitului, pe baza unor funcţii auto-atribuite, cum a procedat Marchian, care s-a auto-intitulat iconom. Cu acesta din urmă a avut neplăceri Părintele Irodion, pentru că s-a retras la rudele lui într-un sat din apropierea Lainicilor, Budieni, luând cu el şi sineturile schitului. Orice s-ar fi putut întâmpla, Părintele Irodion a rămas statornic în onestitatea sa. Sub instigaţia celor traşi la răspundere, monahii de aici s-au plâns şi ei împotriva cuviosului Părinte Irodion, pretinzând că „mai avem la numitul cincizeci şi una de lâni de pe oile noastre, care lâni le-am dus la sfântul schit Surupatele ca să le lucreze maicele, ca să ne facă haine, care nici până acum nu ni s-au mai dat nici un petec”.

Urmarea a fost instalarea la Lainici a unui nou stareţ, în persoana părintelui Iordache Bărbătescu (13 mai 1870). În timpul acestuia însă s-a produs secularizarea averilor mănăstireşti ale mănăstirilor neînchinate, încât şi pentru schitul Lainici a început o perioadă mai tulbure, de privaţiuni şi lipsuri. Schitul, cu obştea sa, a fost lăsat „în voia întâmplării”, iar monahii s-au plâns Sfintei Episcopii că autorităţile statului le-au luat totul. Problema slujbelor şi a vieţii duhovniceşti a trecut pe plan secund, faţă de problema fundamentală: pâinea cea de toate zilele.

Această stare grea a schitului a continuat şi în timpul stareţului Nifon ieroschimonahul (1872-1873), până când a fost rechemat la stăreţie, pentru a cincea oară, cuviosul Părinte Irodion. Călăuzit de acelaşi gând smerit care l-a determinat, cu ani în urmă, să abandoneze posturi mai înalte şi să revină la schitul său, spre a-l izbăvi de necazuri şi a-l vindeca de neorânduială, bunul Părinte Irodion şi-a început îndată activitatea la Lainici. Starea de dezorientare spirituală în care se afla acum schitul trebuia îndată curmată. Mult încercatul Părinte stareţ Irodion trebuia să readucă întregii obşti monahale încrederea în autoritatea sa administrativă şi duhovnicească, să insufle acesteia un nou spirit de vieţuire monahală şi să îi întărească voinţa de a birui toate greutăţile vieţii. Ca şi Sfântul Calinic de la Cernica, cuviosul Părinte Irodion socotea că ascultarea este cea mai mare virtute pentru monahi şi temelia vieţii călugăreşti. Prin rugăciune, smerenie şi neîncetată ascultare, monahul se îndreptă pe sine şi contribuie la sporul duhovnicesc şi buna chivernisire a obştii mănăstirii.

Neîntrerupta prezenţă şi activitate a cuviosului Părinte stareţ Irodion în viaţa schitului Lainici începând din anul 1873 şi până în 1900, când a trecut la cele veşnice, a fost o binecuvântare a lui Dumnezeu. Stăreţia cuviosului Părinte Irodion este atestată în tot această perioadă (1873-1900), însă este vagă. Documentele folosite de noi sunt oarecum indirecte, dat fiind faptul că Arhiva Episcopiei Râmnicului nu este atât de generoasă în furnizare de documente. Totuşi, cercetând minuţios dosarele din Arhiva Episcopiei cu cererile de intrare în monahism la schitul Lainici, putem stabili o continuitate neîntreruptă în stăreţie a cuviosului Părinte Irodion. Este foarte interesant să vedem acum ultima etapă a activităţii cuviosului Părinte stareţ Irodion, care ne dezvăluie încă una din trăsăturile sale de caracter. El lucra în prezent, dar era preocupat în permanenţă de asigurarea viitorului mănăstirii.

În urma reformelor sociale produse în această perioadă, numărul monahilor mănăstirii începuse să scadă. Apoi, Războiul de Independenţă din 1877-1878 avea să lase şi el oarecum în umbră activitatea schitului, deoarece pe primul plan al preocupărilor era acum izbânda împotriva turcilor, dezrobirea naţională.

Cel dintâi document de atestare concretă a activităţii de stareţ a Părintelui Irodion este o însemnare personală de pe cartea Scara Sfântului Ioan Scărarul. Însemnarea începe de pe primele pagini, dar a fost complet ştearsă, fiind udată cu apă şi se observă doar câte o literă. Însă la pagina 8 citim: „Părintele stareţ Irodion Protosingel… în anul 1879 … martie 28″. Este singurul loc unde i se poate găsi scrisul său propriu, evident afară de iscălitura din acte.

Firul neîntrerupt al activităţii sale, în direcţia continuităţii şi întăririi vieţii monahale în schitul Lainici, ni-l dau o serie de cereri pentru tunderea în monahism pe care cuviosul Părinte stareţ Irodion le primea şi le înainta cu rapoarte personale de recomandare Episcopiei Râmnicului-Noul Severin.

Astfel, în anul 1879, cuviosul Irodion recomanda Episcopiei Râmnicului-Noul Severin pentru tunderea în monahism pe Anghel Bărdan, din comuna Rugi, plaiul Vulcanu, jud. Gorj, cu condiţia ca acesta „să facă formele legale din partea comunei respective”, adică să facă dovada că şi-a satisfăcut serviciul militar, că este necăsătorit sau văduv (prin decesul soţiei), şi că nu are nici un fel de datorii faţă de comună sau de familie. Ştim că Anghel Bărdan a fost călugărit, căci îi întâlnim numele mai târziu în alte acte.

În anul 1880, cuviosul Părinte Irodion a format un întreg dosar cu cererea lui Constantin Mândroi, din comuna Scoarţa, plasa Amaradia, jud. Gorj, împreună cu

toată corespondenţa relativă la călugărirea acestuia, începând din 1880-1882. Din dosar aflăm că se acorda un timp de gândire, de o lună, pentru acceptarea cererii de intrare în monahism, apoi cererea era reînnoită de solicitant. Urma o perioadă de doi ani de noviciat, cu destule încercări, când solicitantul avea titlul de frate, după care urma aprobarea definitivă în mănăstire. De multe ori timpul însă se prelungea. Constantin Mândroi a fost călugărit cu numele de Chiril. Dar cea mai lungă perioadă de încercare a trecut-o Nicolae Popescu, din comuna Vălari, plasa Amaradia, jud. Gorj. Circulaţia ordinelor şi adreselor este o adevărată odisee scriptologică, căci au fost efectuate 19 acte cereri, răspunsuri, adrese, aprobări, timp de patru ani. A cerut să fie călugărit la 60 de ani şi i s-a împlinit dorinţa la 64 de ani, fiind tuns în monahism cu numele de Nicodim.

Cuviosul Părinte stareţ Irodion a avut o viaţă morală de tip ascetic, severă, veghind neîncetat asupra nevăzuţilor vrăjmaşi care încercau să-l ispitească, fie prin trup, fie prin gânduri. Cu aceeaşi severitate şi intransigenţă a apărat şi moralitatea obştii încredinţate lui spre păstorire. Silindu-se nu numai cu viaţa sa pilduitoare, ci şi cu alese sfaturi duhovniceşti, el îi îndrepta pe mulţi dintre monahi pe calea cea bună, iar pe cei răzvrătiţi şi neascultători îi scotea afară din obşte, după porunca apostolului Pavel, ca să nu vatăme pe alţii. Astfel, în anul 1887 a cerut să fie înlăturat din cinul monahal călugărul Meletie Cristescu, pentru abateri de ordin moral, iar Episcopia Râmnicului-Noul Severin a aprobat această acţiune. În procesul de primenire a primit alti vieţuitori în mănăstire: pe Staicu Florea, în 1890, după 7 ani de ucenicie, sub numele de Serghie, pe Ion Drăghicioiu, din Bumbeştii de Jiu, în 1895, care era paracliser şi căruia i-a dat numele de Iulian, în fine, pe Ion Gh. Rău, din Copăcioasa-Gorj, pe care l-a călugărit cu numele de Istodor, în 27 aprilie 1898. Prestigiul schitului Lainici a crescut paralel cu lucrările duhovniceşti ale cuviosului Părinte stareţ Irodion. Acesta constituia şi un adăpost pentru călătorii care treceau din Transilvania în Oltenia şi invers, pentru căruţaşi, pentru muncitorii la pădure, care găseau aici o ospitalitate părintească, de tipul agapelor creştine, cu pâine şi vin.

In anul 1899, cuviosul stareţ Irodion a dăruit mănăstirii Lainici un clopot de 318 kg, făcut cu cheltuiala sa şi a altor credincioşi. Inscripţia de pe clopot are următorul text:”Acest clopot este făcut în zilele protosinghelului Irodion Ionescu, stareţul sfântului schit Lainici, cu ajutorul său şi al altor credincioşi şi creştini întru Hristos botezaţi, prin intermediul pr. Pant. P. Sachelarie şi N. Trandafirescu din Tg. Jiu 1899 (Turnătoria Thury Ianoş et fiu, Budapesta). Notă: Şărban Otetelişanu + Safira, Ecat. + Ion Argetoianu, Aniţa + A. Argetoianu”. Formula de pe clopot: „este făcut… cu ajutorul său şi al altor credincioşi creştini întru Hristos botezaţi” este poate cea dintâi formulă ecumenistă dintr-o mănăstire, dictată atât de sufletul

generos al Părintelui stareţ Irodion, cât şi de faptul că mănăstirea Lainici era, în acea vreme, un centru ortodox important, la frontiera dintre Ţara Românească şi Transilvania, care primea creştini de orice confesiune, mai ales pe fraţii ardeleni, exercitând ceea ce astăzi constituie un ecumenism practic, cerut de structurile sociale ale vremii.

Dintre cei de altă credinţă care veneau la Lainici din Transilvania, dar şi din alte părţi ale ţării, unii se întorceau acasă convertiţi la dreapta credinţă. Căci puterea cuvântului, mişcător şi plin de înţelepciune al cuviosului Părinte Irodion, ca şi exemplul vieţii sale duhovniceşti, făceau adevărate minuni în sufletele acestora. De pildă, cunoaştem că, la 16 octombrie 1876, un oarecare Atanasie Balaşin, creştin greco-catolic din Ardeal, a trecut la Ortodoxie, în urma întâlnirii pe care a avut-o cu Părintele Irodion, stâlpul neclintit în apărarea dreptei credinţe de la Lainici.

Cuviosul Părinte Irodion a fost stareţ la Lainici până în primăvara anului 1900, mai precis 3 mai 1900, când a trecut la cele veşnice. A fost înmormântat, cu multă durere, de întreaga obşte a mănăstirii în ziua de 5 mai 1900. A păstorit în total, în cele cinci etape de stăreţie, 37 de ani.

Că Părintele Irodion a trecut la cele veşnice în ziua de 3 mai 1900 reiese din trei documente aflate în Arhivele Statului, Filiala Tg. Jiu (unul) şi în Arhiva Episcopiei Râmnicului (celelalte două).

Astfel, în Arhivele Statului, Filiala Tg. Jiu, se află telegrama protoiereului de Târgu Jiu, Ştefan Nicolăescu, către Episcopia Râmnicului-Noul Severin, prin care face cunoscut Episcopiei încetarea din viaţă a cuviosului Părinte: „Părintele protosinghel Erodion superiorul sf. schit Lainici a încetat din viaţă aseară”.

În cel de-al doilea document, aflat în Arhiva Episcopiei Râmnicului, care este un raport telegrafic, înregistrat cu nr. 391 şi trimis Episcopiei Râmnicului-Noul Severin de către protoiereul de Târgu Jiu, se înştiinţează: „Părintele protosinghel Erodion superiorul sf. schit Lainici a încetat din viaţă aseară. Respectuos supun cunoştinţei Dv. Protoereu Nicolăescu“. Din cuprinsul telegramei înţelegem că aceasta a fost trimisă Episcopiei de la Râmnic în ziua de 4 mai 1900, ea fiind primită în aceeaşi zi la Episcopie şi înregistrată cu nr. 1242. În partea de sus a telegramei este notat: „6.V. 1900. Se va recomanda Ministerului (Cultelor şi Instrucţiunii Publice – compl. n.) provizor Ieromonahul Damaschin (Pandelescu compl. n.)”.

Cel de-al treilea document, care ne arată precis data trecerii la cele veşnice a cuviosului Părinte Irodion, este o adresă, cu nr. 1224 din 9 mai 1900, a Episcopiei Râmnicului-Noul Severin către Ministrul Cultelor şi are următorul conţinut: „P. C. Prot. al Jud. Gorjiu prin raportul telegrafic No. 39l/ac. comunicându-mi că în sara de 3 Maiu ac. a încetat din viaţă cuv. Protosinghel Ierodion, superiorul Slui schit Lainici, Jud. Gorjiu, am onore a Ve face cunoscut că numim provizoriu în locul seu ca superior pe cuv. ieromonah Damaschin Pandelescu, petrecetor în acel Sf. schit şi ve rog să binevoiţi a dispune cele de cuvenitu”.

Dintr-un alt document aflat în arhiva Episcopiei Râmnicului reiese că numirea provizorie, ca stareţ la Lainici, a ieromonahului Damaschin Pandelescu, de către Episcopia de la Râmnic, s-a făcut fără să se ţină seama de dorinţa expresă a unor vieţuitori ai schitului care în cererea lor înaintată Episcopiei, şi-l doreau ca stareţ pe părintele Dionisie Ştefânescu, „în locul Pre venerabilului Protosinghel Irodion Ionescu decedat”.

Din cele trei documente prezentate mai sus reiese clar că Părintele Protosinghel Irodion a trecut la cele veşnice în seara zilei de 3 mai 1900, în locul său ca stareţ al schitului Lainici fiind numit provizoriu ieromonahul Damaschin Pandelescu. Aceasta înseamnă că Părintele Irodion a trăit în mănăstirea Lainici vreme de cincizeci de ani, începând din anul 1850/1851, de când a fost adus la Lainici, de la Cernica, de către Sfântul ierarh Calinic.

Cuviosul Părinte Irodion a trecut la cele cereşti în totală neagoniseală personală. Toată viaţa a cultivat, cu o sârguinţă neobişnuită, întrecând pe toţi din preajma sa, dezinteresul faţă de bunurile materiale. Cât timp a fost frate şi călugăr la Cernica şi apoi stareţ la mănăstirea Lainici, cuviosul Părinte Irodion a căutat să-şi îmbogăţească sufletul numai cu fapta cea bună, bine plăcută Domnului, practicând virtutea iubirii şi a milosteniei, până la cel mai înalt nivel. Ca stareţ la Lainici, Părintele Irodion s-a îngrijit tot timpul de obştea monahală ce i-a fost încredinţată ca să nu ducă lipsă de cele necesare traiului zilnic, biruind de fiecare dată încercările vieţii şi vitregiile timpului. Prin muncă stăruitoare şi permanentă jertfelnicie, şi-a adus cu prisosinţă contribuţia sa la creşterea spirituală, dar şi materială, a mănăstirii, pe toţi „mângâindu-i cu dare de cele trebuincioase”. La trecerea sa din viaţa pământească către cea cerească nu a lăsat nici o avere, nici un ban. Bunurile sale strict personale au fost „însuşite” de ieromanahul Iulian Drăghicioiu, ucenicul său apropiat, până când Episcopia Râmnicului-Noul Severin a dispus ca o parte din ele să fie vândute pentru a se acoperi o datorie pe care o avea mănăstirea către trei creditori, iar cealaltă parte să fie trecută în inventarul cel nou al mănăstirii.

Ca semn al preţuirii ce i-a purtat, ieromonahul Iulian Drăghicioiu va cere Protopopiatului Târgu Jiu în anul 1907, adică la şapte ani de la decesul cuviosului Părinte Irodion, să intervină la Episcopia Râmnicului-Noul Severin ca să aprobe mănăstirii Lainici dezgroparea trupului fostului său stareţ şi duhovnic: „Împlinindu-se şapte ani de la răposarea protosinghelului Irodion, acum Ieromonahul Iulien Drăghicioiu din acest schit este pregătit să desgroape osile numitului răposat în dioa de cinci ale corentii luni, sunteţi rugaţi a face intervenire către Presânţitul Episcop Eparhiot ca se de voe spre a se pute aduce la îndeplinire de celi ce vă rugăm. Primiţi Precucernice Părinte închinăciune, Superior Arhim. Teodosie Popescu". Cererea i-a fost aprobată, iar la deshumare s-a găsit trupul cuviosului Părinte neputrezit şi înmiresmat, semn al sfinţeniei sale. Potrivit tradiţiei orale păstrate la Lainici, episcopul Athanasie Mironescu al Râmnicului-Noul Severin (1898-1909), la aflarea acestei veşti, ar fi exclamat: „Aşa, aista mi-ai fost, Irodioane!", poruncind să fie reînhumat lângă altarul bisericii celei vechi, cu hramul „Intrarea Maicii Domnului în Biserică", în partea dreaptă.

În cei cincizeci de ani petrecuţi la mănăstirea Lainici, cuviosul Părinte Irodion şi-a împlinit cu mare râvnă şi dragoste de Dumnezeu şi de cinul monahal chemarea de părinte duhovnicesc şi de iconom al tainelor lui Dumnezeu. El poate fi considerat pe drept cuvânt, în sens biblic, „patriarhul Lainicilor", atât prin elevaţia sa duhovnicească, cât şi prin smerenia, dragostea frăţească şi înţelepciunea cu care a păstorit vreme de o jumătate de secol. Sfântul ierarh Calinic, care l-a avut duhovnic, l-a numit „Luceafărul de la Lainici".

Cuviosul Părinte Irodion a rămas în conştiinţa vieţuitorilor din mănăstirea Lainici, prin tradiţia orală a monahilor şi a credincioşilor care l-au cunoscut şi care s-au bucurat de iubirea, înţelepciunea şi bunătatea sa, ca un monah desăvârşit, un om de mare cinste, încredere şi omenie. Faptele îi erau întocmai după graiul gurii şi nu putea nimeni să-i găsească vreun cusur. Arzând totdeauna pentru dragostea lui Hristos, ca o făclie în sfeşnic, cuviosul Părinte Irodion s-a dovedit un iscusit duhovnic pentru păstoriţii săi. Câtă vreme a fost stareţ la Lainici şi-a împlinit chemarea cu mare râvnă şi frică de Dumnezeu, bine ştiind că lucrul cel mai greu şi anevoios este meşteşugul călăuzirii obştii monahale pe calea mântuirii. A adunat în jurul său ca la 30 de ucenici. Totodată, ca stareţ de mănăstire a înţeles că trebuie să fie inima tuturor inimilor care îl caută şi îi cer sfat şi mângâiere. Toţi părinţii şi fraţii din mănăstire care se mărturiseau la el se cucereau de nevoinţa lui şi îşi făceau adăpost şi mângâiere supărărilor lor. Toţi îl aveau ca pe un adevărat Sfânt, ce avea darul rugăciunii curate. Potrivit tradiţiei păstrate de părinţii bătrâni ai mănăstirii, se spune că Părintele Irodion slujea Sfânta Liturghie în fiecare zi şi totdeauna cu lacrimi pe obraz. Zeci de mii de oameni de pe ambele laturi ale

Carpaţilor veneau la el, căci cunoştea gândurile oamenilor şi săvârşea vindecări minunate. Nu puţini bolnavi şi neputincioşi de prin satele Olteniei şi Transilvaniei alergau la el şi se vindecau, încât numele său era cunoscut peste tot.

Despre cuviosul Părinte Irodion se ştie că avea şi darul mai înainte vederii, vestind multora cele viitoare. De pildă, ştim că simţindu-şi aproape sfârşitul vieţii pământeşti, a chemat la sine pe toţi călugării mănăstirii Lainici şi le-a dat binecuvântarea cea mai de pe urmă, zicându-le: „- Fiii mei, să ştiţi că puţin după ducerea mea, schitul acesta va rămâne mulţi ani pustiu. Voi, însă, îngropaţi lângă altar trupul meu şi nu uitaţi făgăduinţele călugăreşti ce le-aţi dat lui Hristos!“ Şi, într-adevăr, în toamna anului 1916, în timpul primului Război Mondial, s-a împlinit prezicerea cuviosului Părinte. Căci fiind lupte grele pe Valea Jiului, schitul Lainici a rămas pustiu 13 ani. Chiliile au fost arse de nemţi, odoarele jefuite, inclusiv clopotele, iar biserica a fost transformată în grajd pentru cai. Totodată, a fost arsă şi întreaga arhivă a mănăstirii. Doi dintre călugării schitului au fost duşi de trupele de ocupaţie în Germania, unde şi-au pierdut viaţa. Abia în anul 1929, schitul Lainici a luat din nou fiinţă prin grija stareţului Visarion Toia (1929-1951).

Dar cuviosul Părinte Irodion rămâne în conştiinţa posterităţii şi ca un patriot înflăcărat. Astfel, în timpul Războiului pentru Independenţă din 1877-1878, cuviosul Părinte, răspunzând cu entuziasm la îndemnurile episcopului Athanasie Stoenescu al Râmnicului-Noul Severin, a trimis de la mănăstire la Târgu Jiu 12 monahi în vederea selectării pentru serviciile sanitare ale armatei române. Autorităţile statului au ales dintre aceştia doar doi, pe Serapion Minulescu şi pe Gherasim Pavel, pentru a merge în serviciul sanitar, pentru îngrijirea răniţilor din spitale. Faptul că Părintele stareţ Irodion a trimis aproape pe toţi monahii mănăstirii Lainici în slujba ţării denotă entuziasmul său patriotic şi dragostea sa faţă de neam şi ţară.

Drept răsplată şi aleasă preţuire pentru întreaga sa viaţă duhovnicească, ca şi pentru faptele sale, făcute cu suflet mare şi nobil, smerit şi generos, călugării mănăstirii au aşezat trupul cel nestricăcios şi înmiresmat al cuviosului Părinte Irodion lângă altarul bisericii celei vechi, în partea dreaptă. De aici, până anul acesta Părintele Irodion a binecuvântat, vreme de peste o sută de ani, pe toţi care cu credinţă s-au aplecat la mormântul său, cerând har, milă şi pace. Iar o candelă a stat aprinsă zi şi noapte la crucea de la mormântul său, în aşteptarea învierii şi ca simbol al dăinuirii neamului românesc şi al Bisericii noastre, precum şi al crezului monahilor ce au trăit şi trăiesc în această mănăstire.

Odată cu alegerea şi instalarea sa ca Arhiepiscop al Craiovei şi Mitropolit al Olteniei, în vara anului 2008, IPS Irineu Popa a început îndată demersurile pentru canonizarea cuviosului Părinte Irodion. Pe lângă activitatea de documentare privind viaţa plină de sfinţenie a Cuviosului Părinte, Înaltpreasfinţia Sa a dorit ca rămăşiţele pământeşti ale Cuviosului Părinte să fie deshumate şi aşezate, la loc de cinste, în biserica cea nouă a mănăstirii, pentru ca toţi credincioşii să se poată închina la ele.

Astfel, în ziua pomenirii Sfântului apostol Irodion, la 8 aprilie, anul 2009, IPS Irineu a cerut binecuvântarea PF Daniel, Patriarhul României, pentru aflarea moaştelor cuviosului Părinte Irodion. Vineri, 10 aprilie 2009, în ajunul pomenirii Sfântului ierarh Calinic de la Cernica, moaştele cuviosului Părinte au fost descoperite, în prezenţa ÎPS Irineu. Înaltpreasfinţia Sa a informat Patriarhia Română despre descoperirea făcută şi a cerut cuviosului părinte arhimandrit Ioachim Pârvulescu, stareţul mănăstirii Lainici, să expună moaştele în biserica cea mare a mănăstirii, pentru ca toţi credincioşii să fie martori ai nesperatei regăsiri a osemintelor nestricăcioase şi înmiresmate, de harul sfinţeniei, ale Cuviosului Părinte Irodion.

Dată fiind viaţa sa sfântă, dar şi faptele sale pilduitoare în slujirea lui Dumnezeu şi a obştii monahale ce i-a fost încredinţată, considerăm că Părintele Protosinghel Irodion Ionescu de la mănăstirea Lainici trebuie trecut în rândul sfinţilor români, de către Sfântul Sinod al Bisericii noastre. Prin canonizarea sa s-ar întregi astfel constelaţia luminoasă a marilor sfinţi trăitori şi împlinitori ai Evangheliei lui Hristos din zona Olteniei, precum: Sfântul Nicodim de la Tismana, Sfântul Antonie de la Iezerul Vâlcii sau Sfântul Calinic de la Cernica.

Anexe

I. „Atingătoare deorânduirea cuviosului ieromonah Gavriil, îngrijitor Schitului Lainici sud Gorj. Şi recomandaţia făcută mai în urmă de epitropul acestui Schitu în favoarea monahului Daniil, precum şi orânduirea de egumen a Cuviosului Monah Chiril în locul sus arătatului ce şi-a dat demisia. Şi orânduirea Cuviosului eromonah Luca stareţ la Schitu, precum şi eclisiarh pe Ieromonahul… (text lipsă) în locul Cuviosului protosinghel Erodion” (Delă, no. 33, anul 1851, aprilie 12, Arhiva Episcopiei Râmnicului Noul Severin, Dosar nr. 37/1851, folio 3).

~~~+~~~

II. „Kallinic, cu mila lui Dumnezeu Episcop al Râmnicului,
~~~

Dat-am smerenia noastră această carte cuviosului eromonah Irodion, pe care după chibzuirea ce am făcut l-am orânduit staretu părinţilor şi fraţilor de la schitu Lainici din judeţul Gorju, precum şi chivernisitor acestei şi celorlalte chiverniseli ale acelui schit, în locul cuviosului eromonah Chiril cel ce şi-au dat demisia,

Îndatorându-se totodată a păzi cu nestrămutare cele de mai josu:

l ul) Să se poarte pe sineşi bine şi cu cucerie potrivit podrigului său şi postului de stareţ ce i se încredinţează.

2lea) Să ţie orândueala slujbelor bisericeşti, dupe toate cuviinţa, precum se păzeşte şi pe la celelalte schituri.

3lea) Să se poarte grije cu neadormită priveghere despre cârmuirea averi schitului, silindu-se în tot chipul pentru a ei înaintare şi sporire, şi

4lea) Să se poarte cu dragoste şi blândeţe către ceilalţi părinţi şi fraţi ce se află cu locuinţa într-acel schit, mângâindu-i cu dare de cele trebuincioase despre starea schitului, cum şi veri ce se va agonisi şi se va aduce de pravoslavnici creştini dar schitului, pentru a le hrăni şi mângâieri părinţilor să aibă a se împărtăşi cu toţi deopotrivă, ca un lucru ce se socoteşte pe obrazul tuturor de obşte. Asemenea şi hrana mâncări să fie earăşi la o masă cu toată obştea ca un mai mare povăţuitor între dânşii.

Către acestea poruncim şi cuvioşii voastre părinţilor şi fraţilor slugi ce vă flaţi la acest schit Lainici, ca să cunoaşteţi pe mai sus numitul eromonah Irodion, de povăţuitor şi stareţ asuprăvă, căruia să-i daţi toată supunerea şi ascultarea la cele ce vă va povăţui spre folosul sufletesc şi slujba casii, căci pentru oricarele din cuvioşia voastră sau fraţi sau slugi, ne vom înştiinţa de vreo urmare înpotrivă, să ştie că va fi dojenit şi certat cu asprime, potrivit cu vina sa.

Drept care spre cunoştiinţă s-au întărit această carte cu pecetie şi iscălitura noastră.

(No. 635, Iunie 15, Anul 1854, Arhiva Episcopiei Râmnicului Noul Severin, Dosar nr. 37/1854, folio 28).

~~~+~~~

III. Principatele Unite
~~~

Prea Sf. Sale Părint. Episcopu Eparhii Râmnicul D. D. Callinicu

Prea Sfinţite Stăpâne,

Din împrejurări bine cuvântate, neputându-mă întorce earăşi la Postul ce mi s-au fost în credinţatu de Superioru alu Sf. Schitu Lainicii Districtul Gorju,

Dimisionez prin acesta, şi vă rogu cu totu respectul a face cele de cuviinţă pentru administrarea acelui schitu pe viiitoru.

Alu pre Sfinţii vostre

Prea plecatu şi smeritu servitoru

Іродіон протосінгєл

Anulu 1863

Iunie 6

Or. Râmnicul Vâlcea

(Arhiva Episcopiei Râmnicului Noul Severin, Dosar nr. 37/1863, folio 82).

~~~+~~~

IV. Principatele Unite Romane

Prea Sf. Sale Părintelui Episcopu Rămnicu D. D. Callinicu

Protopopulu Oraşului Tărgu Jiului

Întru îndeplinirea ordinului Prea Sf. Vostre No. (numărul lipseşte – compl. n.) am mersu la sfantulu Schitu Lainici şi după ce s-a aşezatu în foncţiunea de stareu allu acestui Sf. Schitu părintele Duhomnicu Ilarionu citindu'n soborulu părinţiloru şi fraţiloru de acolo şi cartea sa de orânduire spre cunoştinţă de a ei coprindere, apoi'npresenţa părintelui Protosinghelu Irodionu şi a noului Stareţu iparte, din părinţi am formatu catagrafie andoitu esamplaru de tote lucrurile şi zestrea acestui Sf. Schitu mişcătore şi nemişcătore sub iscălitura părintelui Erodionu că le-a predatu şi a părintelui Ilarionu că le-a priimitu asupra caria lucrări nu am pututu
~~~

avea în vedere şi catagrafia făcută cu ocazia orânduiri de stareţuă a părintelui Irodionu zicându aceasta că acea catagrafie lipseşte, ci m-am orientatu din alte doue catagrafii coprinse în acea presentă şi din arătarea părinţiloru locali pentru obiectele ce nu s-a pututu vedea în astă ocazie pe care catagrafie legalizând-o la No. 939, unu esampleru a rămasă în priimirea actualului Stareţu şi unulu cu respectu lu înnaintezi pe lângă acesta la cancelaria Prea Sf. Vostre. Iară părintile Schimonahu Ieremia, după invitarea ce m-a făcutu părintele Protosinghelu Irodionu, a rămasă totu acolo şi care acum se află bolnavu după arătarea ce nu de multu mi-a făcutu părintele Lavrentie dela acelu Sfântu Schitu. Arătându-se în această ocazie şi părintelui Nicodimu ca să-şi îndrepteze purtarea ceea ce s-a şi făgăduită. Acesta fiindu rezultatulu Prea Sfinţite Stăpâne cu totă supunerea lu încunoştinţezu Prea Sf. Vostre spre cele de cuviinţă.

Protopopu Pr. Pârşcovianu

No. 999

Anulu 1863, Iulie 21

(Arhiva Episcopiei Râmniculuі Noul Severin, Dosar nr. 37/1863, folio 85).

~~~+~~~

V. România

Sântei Episcopii a Eparhii Râmniculuі

Superiorul Schitului Lainici Gorju

De la numirea mea ca stariţu allu Schitului Lainici din judeţul Gorju timp trecut de patru anni, am găsit că tot venitul proprietăţi Schitului cari valoresă annual până la 120 lei să strânsu regulat de un călugăr anume Marchianu cella ce se numeşte că este Iconom fară a fi rânduitu de cineva. Dispuind de acellu venit fără a da cele trebuinciose Sântului Lăcaşu, aşea încât am fost nevoit ca cu căpătatul meu prin sate şi oraşu T. Jiului să ţiu Schitul cu lumânări, undelemn şi tămâe.

Osebitu de acesta estimpu pomenitul Călugăru au vândut fară voea mea patru boi şi 70 capre însuşind preţul lor tot pe urmăi.
~~~

Pentru acestă împrejurare, Supus respectos Sântei Episcopii şi o rog supusu să binevoescă a lua măsuri pentru predarea socoteleloru şi a banilor adunaţi dupe cum vom esplicat mai susu.

Stariţu Iродіон протосінгєл

Nr. 5,1869, august 7

(Arhiva Episcopiei Râmnicului Noul Severin, Dosar nr. 37/1863, folio 88).

~~~+~~~

VI. România

Sântei Episcopi(i) a Eparhiei Râmnicu

Sub scrisu cu ordină Episcopulu încă din anul 1865 am fostu numitu stariţu la Sf. Schitu Lainici, unde după cum cunoaşte Sf. Episcopie am întâmpinatu destule suferinţe din partea părinţilor vieţuitori acolo şi ca să-mi dobândescu liniştea voescu a mă retrage la un alt chinoviu, rogu cu respectu Sf. Episcopie am priimi aceasta dreptu dimisie din arătatulu postu.

Iродіон протосінгєл

Anul 1869

Noembrie 12

Schitu Lainici

(Arhiva Episcopiei Râmnicului Noul Severin, Dosar nr. 37/1869, folio 109).

~~~+~~~

VII. Romania

Sfintei Episcopii Râmnicu

Stariţulu Sf. Schit Lainicii

Iconomulu acestui Sf. Schitu Marchianu monahulu de 15 dille bonăvindu-se s-au dusu la ruele salle în com. Budienii unde au luatu cu sine pe lângă sinetele atingătore de micile proprietăţi şi alte obiecte alle schitulu ce se aflau la metohu în com. Porcenii.

Subsemnatulu mergând eri la com. Budienii unde numitulu se afla bolnavu şi cerându-i numai sineturile s-au înpotrivit a mi le da în primire.

Pentru care respectosu supui la cunoschinţa Sf. Episcopii spre a lua măsurile ce va socote de cuviinţă întru aceasta ca nu răspunderea în cazu de încetare din viaţă a pomenitului Iconomu, să cadă asuprămi.

Stareţu Іродіон протосінгєл

No. 2

Anulu 1869

Ianuarie 31

(Arhiva Episcopiei Râmniculuі Noul Severin, Dosar nr. 37/1869, folio 111).

~~~+~~~

VIII. Romania

Athanasie

Din graţia lui Dumnezeu

Episcopu alu Eparhiei Romniculu-Noulu-Severin

Prea Cucernicului Protoiereu de Gorjiu

Cuviossulu Protossinghelu Irodion, prin raportulu de sub. No. 14 Ne-a suppusu la cunnoscinţă quă în urma comunicărei ordinului Nostru No. 1337, que Prea C. tea ni ai fecutu, s-a decisu a remânea la schitulu Lainici în postulu que a acceptatu.

Aqueastă querere a Cuvioşiei selle approbându-se de Noi, se communică Prea Cucerniciei telle spre sciinţă, quă Noi prin annesatulu ordin No. 1459 pe quare i lu
~~~

vei înmâna după regulă, am autorisatu pe sus-numitulu Cuv. Protossinghelu Irodion, a continua şi pe viitoru în postul de Îngrijitoru allu Sântului Schit Lainici din aquellu Judeţu.

†Athanasie Râmnicu

No. 1460

1877, noiembrie 15

R. V.

(Arhivele Naţionale, Filiala Tg. Jiu, Protoieria Jud. Gorj, Dosar 98/1877, folio 34).

~~~+~~~

IX. Romania

Athanasie

Din graţia lui Dumnezeu

Episcopu alu Eparhiei Romniculu-Noulu-Severin

Prea Cucernicului Protoiereu de Gorjiu

În urma petiţiunei ce am priimit de la Cuv. Protosinghel Irodion superiorul Sf. Schit Lainici, înregistrată la No. 1588, Noi am aprobat cererea ce Ne-a făcutu de a fi trecut între invalizii acelui Schitu cu începere de la I ale conventei luni septembre, în locul decedatului Monah Partenie Baraiac, astfel după cum am mijlocit şi la Onor. Minister al Culteloru prin adresa No. 1655. Totu deodată comunicăm P. C. tale că Noi în consideraţiune că Cuv. Sa fiindu vechiu funcţionar Bisericesc, cu cunoscinţă de regulile şi îndatoririle Monahale, lu însărcinăm şi pe viitor cu conducerea spirituală a celui sf. Schitu.

Despre care facem cunoscut P. Cuc. Tale spre sciinţă şi regulă,

†Athanasie Râmnicu

1878, septembrie 6
~~~

R. V.

(Arhivele Naţionale, Filiala Tg. Jiu, Protoieria Jud. Gorj, Dosar 112/1878, folio 39).

~~~+~~~

X. Maiu I, 1907

Sântul Schit Lainici

Acest Judeţ

No.7

Pré Cucernice Părinte,

Înplinindu-se şapte ani de la răposar protosinghelului Irodion, acum Ieromonahul Iulién Drăghicioiu din acest schit este pregătit să desgroape osile numitului răposat în dioa de cinci ale corentii luni, sunteţi rugaţi a face intervenire cătră Presânţitul Episcop Eparhiot ca se dé voe spre a se puté aduce la îndeplinire de celi ce vă rugăm.

Primiţi Precucernice Părinte închinăciune, Superior Arhim. Teodosie Popescu

Précucerniciei Sale,

Părintelui Protoereu al Judeţului Gorjiu

(Arhivele Naţionale, Filiala Tg. Jiu, Protoieria Jud. Gorj, Dosar 335/1907, folio 2).

Canonizarea Sfântului Irodion de la Lainici

Basilica/ 29 octombrie 2010

În ziua de 29 octombrie 2010, în Sala sinodală din Reşedinţa patriarhală, sub preşedinţia Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, a avut loc şedinţa de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.
~~~

Ierarhii Sfântului Sinod au aprobat canonizarea Cuviosului Irodion de la Mănăstirea Lainici, duhovnicul Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica. Cuviosul Irodion va fi prăznuit în ziua de 3 mai.

În cadrul şedinţei sinodale o atenţie deosebită a fost acordată intensificării vieţii duhovniceşti în şcolile de teologie şi problemelor pastorale din diaspora ortodoxă română.

Biroul de presă al Patriarhiei române

Diac. Ioniţă Apostolache - Canonizarea Sfântului cuvios Irodion şi sfinţirea bisericii mari a Mănăstirii Lainici

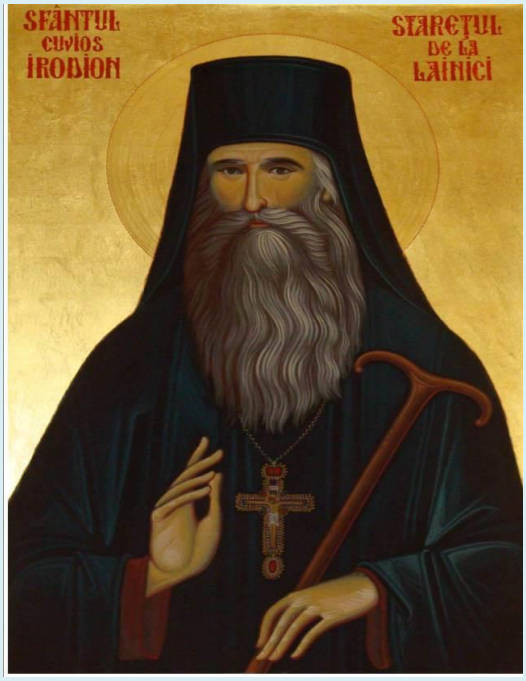

Arhiepiscopia Craiovei organizează în perioada 29 aprilie - 3 mai două evenimente de mare importanţă pentru istoria Bisericii din Oltenia: canonizarea Sfântului cuvios Irodion, stareţul Mănăstirii Lainici şi sfinţirea bisericii cu hramul "Izvorul Tămăduirii" din cinstitul aşezământ. La eveniment va participa Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, împreună cu o mare parte din membrii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

Sfântul cuvios Irodion a fost stareţ al Mănăstirii Lainici în perioada 1854-1900. Datorită vieţii sale pline de sfinţenie, Sfântul ierarh Calinic de la Cernica l-a ales să-i fie duhovnic, numindu-l "Luceafărul de la Lainici". Atât în timpul existenţei sale pământeşti, cât şi după mutarea la ceruri (3 mai 1900), cuviosul părinte a fost făcător de minuni şi văzător cu duhul. Foarte mulţi credincioşi l-au proclamat sfânt încă din timpul vieţii. Moaştele sale au fost descoperite pentru prima dată în anul 1907 de cuviosul părinte Iulian Drăghicioiu. În 1927 au fost aflate din nou de părintele Visarion Toia, stareţul Mănăstirii Lainici din acea vreme.

A treia descoperire a moaştelor s-a împlinit în 10 aprilie 2009, în prezenţa Înalt Preasfinţitului Irineu, arhiepiscopul Craiovei şi Mitropolitul Olteniei, fapt ce a consolidat argumentarea canonizării "Luceafărului de la Lainici", dorinţă mult-aşteptată de credincioşi. În acest sens, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române

a confirmat trecerea cuviosului părinte în rândul sfinţilor, prin temeiul 6370 din 29 octombrie 2010, cu ziua de prăznuire la data de 3 mai (ziua adormirii sale în Domnul).

Construcţia bisericii cu hramurile "Izvorul Tămăduirii" şi "Sfântul cuvios Irodion" din Mănăstirea Lainici a început în 1990, după ce în data de 20 aprilie a aceluiaşi an, vrednicul de pomenire mitropolit Nestor Vornicescu al Olteniei a aşezat piatra de temelie. Lucrările de construcţie şi pictură au fost finalizate în anul 2010.

Sfântul cuvios Irodion – Editoriale

Dialog între egumenul Mânăstirii Lainici, părintele arhimandrit Ioachim Pârvulescu şi George Crasnean, despre aflarea moaştelor Sfântului cuvios Irodion Ionescu

Predoslovie

În primăvara acestui an (aprilie 2009) m-a învrednicit Dumnezeu să asist la descoperirea unor sfinte moaşte şi cum aceasta nu se întâmplă zilnic, m-am gândit că bun lucru este şi folositor dacă voi cere mai multe lămuriri despre o aşa de minunată lucrare. Şi cum despre moaştele cuviosului Irodion Ionescu de la Lainici este vorba, am considerat că cel mai îndrituit a-mi desluşi această taină nu poate fi decât actualul egumen al sfintei mânăstiri, părintele arhimandrit Ioachim Pârvulescu. Aşadar, cele scrise mai jos nu sunt decât transcrierea discuţiilor purtate cu părintele stareţ Ioachim despre viaţa şi sfinţenia cuviosului Irodion. Să-l ascultăm…

Părinte arhimandrit, cum a început totul?

În ziua de 10 aprilie 2009, Mânăstirea Lainici a fost supusă unui mare şi greu examen. Din fericire, el a fost trecut cu bine. Se cunoştea din trecut viaţa plină de sfinţenie a celui mai longeviv stareţ al Mânăstirii Lainici din toate timpurile, cuviosul Irodion Ionescu, duhovnic al Sfântului Calinic de la Cernica, cel care l-a supranumit „Luceafărul de la Lainici”.

Istoria zbuciumată a Mânăstirii Lainici ne-a pus în faţă sărăcăcioase mărturii despre trecutul ei, care însă ne-au îndârjit mai mult în căutarea adevărurilor istorice referitoare la sfântul aşezământ şi mai ales, la viaţa Sfântului Cuvios Irodion. Cu nădejde în Dumnezeu, cu rugăciune insistentă la duhovnicul său, Sfântul Calinic de la Cernica şi mai ales cu multă dragoste duhovnicească, am purces la descoperirea tainei „Luceafărului de la Lainici". Şi nu pentru ale noastre osteneli, ci pentru sfinţenia cuviosului Irodion, Bunul Dumnezeu, în marea Sa dragoste, ne-a descoperit nouă, nevrednicilor, această taină. Cunoaştem, de altfel, că totul este taină în jurul nostru. Ne naştem în taină, trăim în taină şi plecăm dincolo în taină. De aceea şi momentul descoperirii moaştelor şi a vieţii „Luceafărului de la Lainici" se constituie intr-un fel de dezvelire a unei taine. Taina unei vieţi sfinte ce a stat până acum adânc îngropată (şi la propriu şi la figurat!) în pământul sfinţit al Lainiciului.

În istoria Bisericii Ortodoxe sunt cunoscute două momente culminante definitorii pentru isihasm, care prin învăţăturile sale a dat profunde valori şi a îmbogăţit duhovniceşte mistica dreptei credinţe.

- ⇒ *Primul moment important este cel al Sfântului Grigorie Palama, ce domină, din punct de vedere dogmatic, secolul XIV.*
- ⇒ *Al doilea moment cred că îl reprezintă a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, precum şi secolul al XIX-lea, prin corifeii neoisihasmului românesc, care au penetrat toată lumea ortodoxă prin Sfântul Paisie Velicikovski de la Neamţ - cel care a preluat multe şi bogate daruri spirituale de la părintele său duhovnicesc, Sfântul cuvios Vasile de la Poiana Mărului.*

Zeci de ucenici ai Sfântului Paisie vor duce în toată lumea ortodoxă slavă marele dar al rugăciunii lui Iisus, marii stareţi ruşi de la Optina ajungând desăvârşiţi practicanţi ai acestei rugi. Unul dintre ucenicii direcţi ai Sfântului Paisie a fost stareţul Gheorghe de la Cernica, cel care, formând la mânăstirea sa o veritabilă şcoală isihastă, a devenit astfel, alături de Sfântul Grigorie Dascălu, propagatorul acestei învăţături în Ţara Românească. Se cuvine să mai adăugăm că Sfântul Gheorghe de la Cernica a format în mânăstirea sa o mulţime de ucenici, care la rândul lor, vor forma alţi practicanţi ai rugăciunii inimii, printre care şi Sfântul Calinic al Cernicăi.

Ultimul discipol al Sfântului Calinic de la Cernica, cel care a încheiat secolul al XIX-lea al neoisihasmului românesc, a fost Cuviosul Irodion Ionescu, numit pe bună dreptate, chiar de către mentorul său, „Luceafărul de la Lainici", pentru mulţimea darurilor şi virtuţilor cu care a fost înzestrat. Acest mare sfânt a stat

tainic mai bine de un veac după mutarea sa la Domnul, pentru a-i fi dezgropate moaştele abia în aceste momente istorice importante, doar de Dumnezeu alese.

Descoperirea tainei „Luceafărului de la Lainici”

Părinte arhimandrit, povestiţi-mi, vă rog, despre cel mai osârduitor egumen al Mânăstirii Lainici!

Cel mai important şi longeviv stareţ al Mânăstirii Lainici din toate timpurile şi care a avut o aleasă viaţă de sfinţenie a fost, indiscutabil, Protosinghelul Irodion Ionescu. S-a născut în 1821, la Bucureşti, iar la botez a primit numele de Ioan. Fiind o fire meditativă şi predispusă la rugăciune şi primind din fragedă pruncie o educaţie aleasă de la părinţii săi, a crescut mereu în preajma Sfintei Biserici. Cam în aceeaşi perioadă a copilăriei sale, în apropierea Bucureştiului s-a dezvoltat o adevărată „citadelă isihastă” prin lucrarea stareţului Gheorghe, ucenic direct al sfântului mare isihast Paisie Velicikovski de la Neamţ. Această sfântă lucrare duhovnicească este continuată la Mânăstirea Cernica de stareţul Calinic, viitorul Episcop al Râmnicului.

În toate vremurile, acolo unde existau mânăstiri cu vieţuire duhovnicească înaltă, cu mari nevoitori sfinţi, se crea în jurul sfântului locaş o atmosferă de mare evlavie şi sfinţenie. De acel har al locului beneficiau şi se împărtăşeau din plin adevăraţii credincioşi. Aşa se face că şi tânărul Ioan Ionescu, auzind de faima Cernicăi şi mai ales a stareţilor săi, este atras de acest loc ca de un veritabil magnet şi frecventând Mânăstirea Cernica, îl cunoaşte pe marele stareţ Calinic. Nu după multă vreme, robit de dorirea de Dumnezeu, pe la vârsta de 20 ani, îşi ia iertare de la părinţii săi pentru tot ce le-a greşit şi le cere binecuvântarea de a se retrage pentru totdeauna la Mânăstirea Cernica, sub oblăduirea stareţului Calinic.

Rămas la Sfânta Mânăstire Cernica, sub îndrumarea stareţului Calinic, tânărul Ioan Ionescu este supus la toate ispitele, trece prin toate ascultările şi le rabdă pe fiecare cu multă bărbăţie. Ba chiar doreşte şi mai multe ascultări, solicitându-i stareţului nevoinţă peste nevoinţă. Dormea doar câte trei-patru ore pe noapte, era prezent la cele mai grele ascultări, după care, restul timpului şi-l petrecea în rugăciune şi metanii. Nelipsit de la toate slujbele, participa la ele cu adevărată râvnă, socotindu-le tot atât de necesare sufletului său precum aerul pentru respirat.

Fiind o adevărată şcoală isihastă aici în mânăstire, tânărul Ioan deprinde rugăciunea lui Iisus de la stareţul său Calinic şi de la bătrânii din mânăstire. Urcă duhovniceşte, treaptă cu treaptă, în chip foarte vizibil, uimindu-i pe cei din

mânăstire cu virtuţile sale. Toţi îl iubeau şi-l apreciau, tuturor le era supus şi cu multă dragoste şi smerenie făcea orice ascultare. N-ai fi auzit din gura lui nici un cuvânt de nemulţumire, de clevetire, de bârfă sau de vrajbă, nu-l interesau toate acestea, ci permanenta lui preocupare era dobândirea Duhului Sfânt. Nedorind a-L mâhni pe Dumnezeu nici măcar cu gândul, permanent pe buzele lui se afla rugăciunea lui Iisus: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul”.

Intuind şi văzând acel ceva deosebit în interiorul tânărului nevoitor, stareţul său Calinic, viitorul episcop de Râmnic, în anul 1846 îl tunde în monahism cu numele de Irodion. Devenit acum monah, Irodion se nevoia şi mai mult în post, în rugăciune şi metanii. Aparent nu se schimbase nimic în comportamentul său, dar smerenia sa era tot mai evidentă pentru toată obştea, care îi observa creşterea sa duhovnicească.

În anul 1850, stareţul Calinic, la multele insistenţe ale domnitorului Barbu Ştirbei, acceptă în cele din urmă să fie ales episcop al Râmnicului. Cu multe regrete va părăsi obştea Cernicăi, luând cu el câţiva părinţi pentru a-i folosi la organizarea Episcopiei Râmnicului - care tocmai fusese distrusă de un incendiu de mari proporţii. Din acest motiv, episcopul va locui multă vreme la Craiova, până ce va termina de rezidit ansamblul episcopal de la Râmnic. Printre vrednicii părinţi aduşi cu el de la Cernica s-a aflat şi Cuviosul Irodion, în care, punându-şi multă nădejde, îl trimite mai întâi ca vieţuitor la Lainici, prin 1851-1852, având însă planuri mai mari pentru el. În marea sa smerenie, cuviosul Irodion n-a acceptat niciodată ridicarea la rangul de arhimandrit, cu toate insistenţele episcopului Calinic. Doar un an mai târziu, viitorul Sfânt Calinic îl numeşte ca egumen la Schitul Lainici pe cuviosul protosinghel Irodion Ionescu.

Asta se întâmpla deci prin 1854. Dar din câte ştiu eu, părinte, Cuviosul Irodion a renunţat destul de repede la stăreţie…

Da. O dată ajuns egumen, Cuviosul Irodion, cu multă responsabilitate şi râvnă duhovnicească a trecut la nevoinţe şi mai mari. Socotea că monahul, cu cât are răspunderi mai mari înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor, cu atât mai mare trebuie să îi fie şi nevoinţa. Cu cât se nevoia mai mult, cu atât Dumnezeu îl înţelepţea şi îl lumina, însă şi nelipsitele ispite erau pe măsură. Nu a fost cruţat de răutatea unor fraţi care i-au provocat multă amărăciune, făcându-l să-şi dea demisia din stăreţie.

Era aceasta şi consecinţa faptului că în prima jumătate a secolului al XIX-lea ctitorii mireni ai Schitului Lainici căutau, prin orice mijloace, să-şi impună voinţa lor în treburile bisericeşti ale schitului. S-au dovedit deosebit de dăunătoare aceste imixtiuni ale laicilor în viaţa monahală. Fiind un om de rugăciune, trăitor isihast, protosinghelul Irodion a considerat că e mai înţelept lucru să renunţe la egumenie decât să se producă dezbinare. Este dincolo de orice îndoială că episcopul Calinic îl adusese în Lainici în vederea revigorării duhovniceşti a schitului situat intr-o deplină sihăstrie pe Valea Jiului, dar în care se strecurau inerente ispite. Însă toate aceste încercări îl maturizau şi-l întăreau. Precum aurul şi metalul se călesc în foc, tot astfel şi Cuviosul Irodion se călea în necazuri şi supărări. Socotea încercările acestea ca binecuvântări trimise de Dumnezeu. Exemplu îl avea pe Hristos şi sfinţii Lui, care se îndumnezeiau răbdând suferinţe inimaginabile. Altfel spus, socotea chiar de trebuinţă suferinţa şi necazurile în calea spre sfinţenie şi desăvârşire.

Totuşi nu se poate să nu fi remarcat şi alţi monahi sfinţenia vieţii sale…

Cuviosul Irodion a adunat destul de mulţi ucenici în jurul său, deprinzându-i cu rugăciunea lui Iisus. Schitul Lainici, în timpul păstoririi sale, după unele documente istorice, avea cea mai numeroasă obşte din Oltenia, depăşind chiar şi renumitele mânăstiri Tismana şi Cozia. Or, acest lucru spune foarte mult despre înălţimea duhovnicească a stareţului Irodion. Şi lucrul cel mai evident al curăţiei şi sfinţeniei sale, Sfântul Calinic, episcopul Râmnicului, se hotărăşte a-i încredinţa gândurile şi trările sale, alegându-l drept duhovnic pe cuviosul Irodion, cu toate că acesta era mult mai tânăr şi îi fusese ucenic, ba chiar el îl formase la Mânăstirea Cernica. Avva devine ucenicul, iar ucenicul avvă! Lumina Cuviosului Irodion se făcea din ce în ce mai vizibilă. Nu se putea ascunde sub obroc, pentru că lumina mai puternic şi-i copleşea pe toţi.

Foarte des, Sfântul Calinic venea de la Vâlcea în Lainici pentru a se mărturisi şi a cere sfat, pentru că doar Cuviosul Irodion îl odihnea. Un mare dar s-a revărsat peste acest loc şi peste acest om. O dată cu scurgerea timpului, era tot mai limpede acest lucru. Mulţi oameni cu probleme veneau aici şi îşi găseau liniştea, vestea minunilor sale răspândindu-se foarte repede şi foarte departe.

Ştiu că se dusese vestea că alunga duhurile necurate, nu?

Este foarte adevărat. Ajunsese după un timp Cuviosul Irodion la măsura Sfântului Calinic, să fie văzător cu duhul şi să alunge diavolii.

Avva Calinic îl numea „Luceafărul de la Lainici” pe bună dreptate, deoarece era un permanent călăuzitor şi îndrumător, aşa cum un far luminează şi călăuzeşte călătorii pe mare.

Şi totuşi, care era adevărul din spatele acelor demisii din funcţia de egumen?

Din 1854 până în 1900, cât a fost stareţ la Lainici, Cuviosul Irodion şi-a cerut eliberarea din funcţie de cinci ori episcopilor ce s-au succedat în această perioadă la Râmnic. Cauza o reprezentau invidiile şi orgoliile unor monahi dornici de putere. Şi pe deasupra, în prima jumătate a secolului al XIX-lea, în Lainici, de foarte multe ori se amestecau în problemele schitului ctitorii ce donaseră pământuri şi alte daruri. Aceştia interveneau insistent pe lângă episcopi, influenţându-i să schimbe stareţii după bunul lor plac, cauzând astfel tulburări de foarte multe ori.

Fireşte că nici Cuviosul Irodion nu a fost lipsit de aceste ispite, mai ales că el venise de la Cernica şi nu cunoscuse acolo implicarea laicului în monahism. Pe de altă parte, unii părinţi de aici nu erau formaţi în duhul isihast, aducându-i Cuviosului Irodion, de multe ori, durere şi amărăciune. El nu venise aici pentru putere, ranguri sau demnităţi, ci din ascultare. Se poate observa în vieţile sfinţilor că atunci când cineva avea ambiţii de mărire, aceasta nu era de la Dumnezeu. De la Domnul era doar atunci când cel în cauză era propus fără ştirea lui şi acesta accepta după multe insistenţe, fără ca el să fi dorit acel lucru. Duhul poftei de mărire a fost şi va fi permanent în lume. Însă oamenii iniţiaţi duhovniceşte şi atenţi la mişcările inimii îşi dau seama de această ispită şi nu cad în ea. S

punea Sfântul Nichita Stithatul despre dorinţa de putere: „Nu te grăbi niciodată să ajungi în scaun de întâistătător prin om sau prin ajutorul oamenilor şi prin rugăminţi, fără chemare de sus, chiar dacă te ştii în stare să foloseşti sufletele. Căci aceste trei te vor urmări şi una din ele te va ajunge: sau îţi va veni asupra nemulţumirea lui Dumnezeu prin felurite greutăţi şi necazuri, căci nu vor lupta împotriva ta numai oameni, ci şi aproape toată zidirea şi-ţi va fi viaţa plină de suspin sau vei fi scos de acolo cu multă necinste de cei mai tari decât tine sau vei muri înainte de vreme, fiind tăiat de la viaţa aceasta” (Filocalia, vol. VI, pag. 280).

Adevărat este că, în cei 40 de ani de stăreţie, Cuviosul Irodion a fost silit să demisioneze de cinci ori, dar tot atât de adevărat este şi faptul că, după scurt timp, episcopul îl repunea în funcţie. A fost o dureroasă şi permanentă suferinţă a stareţului acest lucru, dar Dumnezeu mai mult îl întărea în tainele vieţii duhovniceşti. Mai tare se smerea el şi se retrăgea lăuntric. Nu voia să aibă dispute cu asemenea vrăjmaşi nici măcar cu gândul.

Aşa cum Sfântul Paisie Velicikovski a avut foarte mult de luptat cu concepţia unor monahi din Moldova privitoare la rugăciunea lui Iisus, tot aşa şi Cuviosul Irodion cu greu îi forma duhovniceşte pe părinţii din Lainici în acest duh isihast. Dar aşa a fost viaţa tuturor sfinţilor: o permanentă suferinţă, provocată de oameni, de diavoli sau de slăbiciunile trupeşti. I-au trebuit Cuviosului Irodion zeci de ani ca să-şi formeze discipoli şi ca să fie înţeles.

Dragostea şi simţirea lui adâncă s-au văzut şi atunci când episcopii şi autorităţile române au cerut ajutorul tuturor mânăstirilor în Războiul de Independenţă din 1877. Cu mare promptitudine, trimite din Lainici la Târgu Jiu 12 părinţi pentru a fi recrutaţi ca sanitari şi trimişi pe front, să îngrijească răniţii patriei.

Aveţi mai multe date şi mărturii despre Cuviosul Irodion? Pentru că Patericul românesc este destul de sărac în informaţii despre fostul stareţ de la Lainici.

Unul dintre discipolii săi, la care a ţinut foarte mult, a fost ieromonahul Iulian Drăghicioiu din Bumbeşti, judeţul Gorj. Acesta, locuind foarte aproape de mânăstire şi auzind de numele bun al Cuviosului Irodion, venea foarte des la el şi se spovedea. După ani de zile de ucenicie în lume, se hotărăşte să intre în mânăstire, pentru a se face monah. Astfel, în 1892, intră ca frate în Lainici, având numele de botez Ioan. Peste patru ani este tuns în monahism cu numele de Iulian. În 1898, cuviosul Irodion îi cere episcopului ca Iulian să fie hirotonit, invocând şi motivul lipsei de preoţi. Datorită faptului că în ultimii ani ai vieţii ieromonahul Iulian a fost o persoană foarte apropiată de egumenul Irodion, lui i-au fost dezvăluite multe din tainele cuviosului.

Una dintre proorocirile lui a fost aceea că, la scurt timp de la mutarea întru cele veşnice, Mânăstirea Lainici se va pustii, fapt care s-a şi întâmplat: Fiii mei, să ştiţi că puţin după ducerea mea, schitul acesta va rămâne mulţi ani pustiu. Voi, însă, îngropaţi lângă altar trupul meu şi nu uitaţi făgăduinţele călugăreşti ce le-aţi dat lui Hristos.

La 3 mai 1900, Cuviosul Irodion se mută la Domnul, iar în 1916 începe primul Război Mondial. Valea Jiului a fost cuprinsă integral în acest război. Armatele germane au distrus toată mânăstirea, arhiva a fost arsă, clopotele au fost topite, iar biserica a fost transformată în grajd. Unii călugări au fost deportaţi în Germania, iar alţii au fugit pe unde au putut, ca să se salveze. Între 1916 şi 1919, mânăstirea a fost pustiită complet. Printre călugării deportaţi în Germania se afla şi Iulian Drăghicioiu, care de altfel va muri intr-un lagăr aidoma unui martir pentru Hristos.

De unde aţi aflat atât de multe despre acest ieromonah, Iulian Drăghicioiu?

Ambele portrete, ale Cuviosului Irodion şi ieromonahului Iulian, s-au aflat în mod minunat. Chipul Cuviosului Irodion s-a păstrat în mod miraculos, din stareţ în stareţ, până astăzi în mânăstire, fotografia datând din 1897, iar al părintelui Iulian a fost adus la mânăstire în vara anului 2008 de o strănepoată a dumnealui. Când ne-a adus acea fotografie, am avut un sentiment de împlinire şi în acelaşi timp, parcă de refacere a familiei monahale de la Lainici pe acest pământ, totodată trezindu-mi un mai mare interes pentru cercetarea vieţii monahale de aici. Am trăit o bucurie de nedescris în momentul acestei revelaţii istorice. După aproape 100 de ani, apare fotografia unui părinte, despre existenţa căruia n-am ştiut nimic, însă parcă presimţeam că este ceva foarte important. Apare dintr-o dată un ucenic de-al Cuviosului Irodion! Să fie aceasta doar o simplă întâmplare?…

Pe spatele fotografiei stătea scris: „Iulian Drăghicioiu călugăr la Mânăstirea Lainici, judeţul Gorj, luat prizonier de trupele germane în toamna anului 1916 de la mânăstire şi dus în Germania, unde a murit într-un lagăr german”. Semnează: Dumitru Drăghicioiu (probabil un nepot, în prima jumătate a secolului al XX-lea).

Am socotit această fotografie tot ca pe o mărturie din viaţa Cuviosului Irodion, după ce am cercetat documentele de arhivă pe care le-am putut găsi. Omeneşte, am considerat-o ca pe o coincidenţă divină, căci nimic nu este întâmplător: cine are ochi de văzut, să vadă! Avva şi ucenicul sunt redescoperiţi împreună ca-ntr-o mărturie comună şi completă.

Altceva se mai ştie despre acest ucenic al Cuviosului Irodion?

Da. Mai avem o mărturie despre el. Dragostea pe care i-a purtat-o ieromonahul Iulian Drăghicioiu, Cuviosului Irodion se regăseşte şi în cererea pe care a făcut-o stareţul Teodosie Popescu în 1907, la 7 ani de la mutarea la Domnul a Cuviosului Irodion, pentru a-i dezgropa osemintele şi în care specifică cu insistenţă că ieromonahul Iulian este pregătit să dezgroape osemintele.

Stareţul Irodion se mutase la Domnul pe data de 3 mai 1900 şi fusese înmormântat pe 5 mai. La mormântul său se făceau minuni şi aveau evlavie atât monahii, cât şi credincioşii. Exista o tradiţie monahală athonită după care, la 7 ani de la moarte, se dezgropa trupul monahului, se spăla cu vin, se făcea slujba înmormântării din nou şi se punea în osuar, acolo unde exista. La mânăstirile, unde nu exista osuar sau gropniţă, se înmormânta la loc, în acelaşi mormânt. Chiar dacă erau descoperite astfel sfinte moaşte, nu puteau fi certificate, pentru că mai trebuia să treacă câteva

zeci de ani de zile. Aceasta pentru că se întâmpla ca unele oseminte, din motive anatomice, fizice sau datorită mediului biologic, să nu putrezească şi pentru a nu se produce vreo greşeală, se puneau la loc. După care timpul şi evlavia credincioşilor făceau să se descopere dacă sunt sfinte moaşte sau nu. Dacă exista o evlavie deosebită faţă de acel sfânt, dacă se simţea cu adevărat o corespondenţă în duh între cuvios şi închinători, atunci se lăsa descoperit sfântul. Aşa se face că majoritatea sfinţilor au fost canonizaţi după zeci şi sute de ani. Tot atunci li s-au descoperit şi sfintele moaşte. Zic majoritatea, pentru că, bineînţeles, au fost şi cazuri excepţionale, când s-au făcut canonizări mai repede.

Observăm că sfinţii români din secolul al XIX-lea au fost canonizaţi în secolul al XX-lea sau chiar al XXI-lea. De exemplu, stareţul Gheorghe de la Cernica se mută la Domnul în anul 1806 şi este canonizat în 2005, după 199 de ani; Sfântul Calinic de la Cernica se mută la Domnul în 1868 şi este canonizat în 1955; Sfântul Grigorie Dascălul se mută la Domnul în anul 1834 şi este canonizat în 2005. Tot timpul Biserica a fost foarte precaută şi prudentă cu canonizările. Socotim că sfinţii se descoperă în momentul când sunt solicitaţi în rugăciune de oameni, când simt o mare dragoste faţă de ei, când le simt ajutorul lor şi se împrietenesc cu ei. Şi toate acestea se fac în timp, prin nevoinţă, sinceritate, dăruire, respect şi evlavie faţă de acei sfinţi.

Părintele ieromonah Iulian Drăghicioiu era într-o permanentă relaţie în duh cu stareţul său, îl pomenea permanent la rugăciunile sale personale şi din biserică. Nu putea să îl uite pentru că el îl învăţase alfabetul duhovnicesc isihast. Simţea vizibil ajutorul lui şi observa minunile ce se făceau la mormântul cuviosului cu oamenii care veneau cu credinţă şi mijloceau ajutorul lui. Deja se dusese vestea despre sfinţenia Cuviosului Irodion în împrejurimi.

La 5 mai 1907, exact la 7 ani de la înmormântarea stareţului Irodion, părintele Iulian Drăghicioiu, cu multă evlavie, frică şi cutremur, dezgroapă osemintele. Însă din pricina vicisitudinilor istoriei, nu avem detalierea acestui moment şi nu-l cunoaştem oficial. Dar tradiţia a consemnat că în momentul dezgropării s-ar fi găsit moaştele Cuviosului Irodion întregi şi neputrezite. A fost informat episcopul Râmnicului, Atanasie, despre acest fapt, iar acesta ar fi exclamat: Aista mi-ai fost, Irodioane?, adică „Chiar aşa om sfânt mi-ai fost, Irodioane?”. Dar, cum aminteam, conform tradiţiei monahale a fost pus înapoi în groapă, deoarece în Mânăstirea Lainici nu exista osuar sau gropniţă. De atunci povestea moaştelor Cuviosului Irodion s-a închis intr-un mare mister.

Adică?

Se pare că au mai fost căutate şi nu s-au mai găsit. Urmează după această dezgropare primul Război Mondial, cu gravele daune provocate mânăstirii, epoca celui de-al doilea Război Mondial, apoi perioada comunistă, care a perturbat foarte mult viaţa monahală din Lainici. S-a transmis însă, din generaţie în generaţie, că s-ar mai fi dezgropat osemintele Cuviosului Irodion în perioada interbelică de către stareţul Visarion Toia, de asemenea şi de către stareţul Calinic prin anii 1950-1960, iar prin anii 1983, de către stareţul Caliope, dar nu au mai fost găsite sfintele moaşte.

Aşa ştiu şi eu: că părintele Visarion Toia a venit ca stareţ în primăvara lui 1929 şi în toamna aceluiaşi an a şi dezgropat moaştele cuviosului. A precizat Episcopiei că a aflat moaşte şi nu oase şi a întrebat apoi Râmnicul cum să procedeze cu ele. I s-a spus să le reîngroape. Părerea mea este că părintele a făcut asta datorită râvnei şi evlaviei credincioşilor, care probabil că-i căutau osemintele, ştiind că avea putere asupra duhurilor rele.

Este o ipoteză. Cu exactitate nu putem şti, deocamdată, cine le-a îngropat acolo unde le-a îngropat. Moştenind această nebuloasă, acest mister, ne-a fost teamă să abordăm acest subiect, cu toate că ni se părea foarte provocator. A fost lăsat timpul să-şi spună cuvântul. După 1989, s-au făcut afirmaţii gratuite şi nefondate referitoare la acest subiect de mass-media şi chiar de unele persoane bisericeşti, considerându-ne ignoranţi, necredincioşi, delăsători şi acuzându-ne că nu vrem să dezgropăm sfintele moaşte. Atitudini şi acuzaţii ce ne-au afectat, deoarece nu erau adevărate. Dar am răbdat cu nădejdea că se vor elucida cândva toate aceste lucruri. Mitropolitul Nestor, după 1995, mi-a spus în nenumărate rânduri că vrea să-l canonizeze pe Cuviosul Irodion, dar pentru aceasta să merg să fac cercetări la arhivă. Îmi creştea inima la aceste iniţiative, însă pentru puţin timp, deoarece nu mă simţeam vrednic, nu ştiam, nu puteam, nu înţelegeam cum să fac asemenea lucrare.

Mitropolitul Teofan, de asemenea, după anul 2000, dorea foarte mult să facă această canonizare, dar nu s-a putut: nu a fost timpul… Îmi spunea cineva, în trecut, că a cunoscut un ierarh care pomenea pe toţi înaintaşii săi care au cârmuit eparhia respectivă din cele mai vechi timpuri până la el. Şi o făcea cu foarte multă evlavie, cu dragoste faţă de ei, cu respect şi cu pasiune, nu formal, ci din toată inima, ca pe un lucru firesc. Îi pomenea ca pe nişte rude de-ale sale, ca pe nişte prieteni şi părinţi în acelaşi timp. La un moment dat m-am gândit cât de mare dreptate avea: dacă pomeneşti pe înaintaşii tăi, nu ai decât de câştigat. Pe de o parte îi ajuţi cu rugăciunile tale pe aceia care au nevoie, iar, pe de altă parte, cei care s-au mântuit sau sunt sfinţi, te ajută ei pe tine. În orice caz, comuniunea cu ei în

rugăciune este foarte importantă, faci câţiva paşi în transcendent, te familiarizezi cu atemporalul, te împrieteneşti cu veşnicia şi cu locuitorii ei.

Acestea fiindu-ne spuse, ne-au rămas la inimă şi am început şi noi la mânăstire să-i pomenim la fiecare slujbă pe cei mai importanţi stareţi, în frunte cu egumenul Irodion. Şi intr-adevăr, pomenindu-i cu multă dragoste, parcă simţeam cum ne intersectăm în duh şi în trăire. Cea mai mare bucurie o simţeam la pomenirea de la Sfânta Liturghie, începând cu proscomidia până la ieşirea cu Sfintele Daruri.

Bun lucru, părinte! Şi totuşi, de ce tocmai acum aţi purces la căutarea moaştelor cuviosului şi nu mai devreme sau chiar mai târziu?

Actualul Mitropolit al Olteniei, ÎPS Irineu, a demarat procesul canonizării de la sfârşitului anului 2008, începând cu cercetarea istorică în arhive, pe de altă parte, însă, a dorit să argumenteze sfinţenia cuviosului prin aflarea sfintelor sale moaşte. Având mare evlavie la Sfântul Calinic de la Cernica, ocrotitorul şi ctitorul Mânăstirii Frăsinei, de unde vine şi Înalt Prea Sfinţia Sa, ne-a sugerat să facem rugăciuni stăruitoare către patronul spiritual al Cuviosului Irodion, Sfântul Calinic de la Cernica. Am făcut cunoscută dorirea ÎPS Mitropolit Irineu obştii Mânăstirii Lainici şi am hotărât apoi ca să facem dezgroparea moaştelor în Postul Mare. Am socotit că cea mai potrivită perioadă pentru această lucrare ar fi chiar prima săptămână, când se posteşte mai aspru, post negru până seara sau când unii părinţi ţin post negru trei zile, până miercurea, când se împărtăşesc. Am încercat aceasta,

dar nu am simţit nici un imbold să facem dezgroparea. Am zis apoi s-o facem la mijlocul postului, însă nici atunci nu am avut tragere de inimă.

Ne-am consultat, din nou, cu ÎPS Mitropolit Irineu pe 1 aprilie 2009 şi ne-a povăţuit: „Părinte stareţ, săptămâna viitoare, sâmbătă, pe 11 aprilie, prăznuim pe Sfântul Calinic, deci să facem dezgroparea în ajunul sărbătorii şi să-l rugăm pe Sfântul Calinic să ni-l descopere". A fost mitropolitul intr-un gând cu noi, pentru că venisem să-i propun chiar acest lucru! La auzul acestui sfat, mi-am dat seama cât de importantă este binecuvântarea şi sfatul arhiereului, adică să faci lucrurile cu binecuvântare. M-am întors la mânăstire cu o mare bucurie şi uşurare. Am spus tuturor părinţilor şi fraţilor din mânăstire că săptămâna viitoare vom avea cel mai mare examen de dat, dezgroparea moaştelor Cuviosului Irodion. Vom găsi ceva, nu vom găsi, mila Domnului să fie! Am rânduit ca în acea săptămână toată mânăstirea să ţină post negru în fiecare zi, aşa cum făceam în prima săptămână. În plus, să citim Acatistul Sfântului Calinic şi să facem metanii câte putem la Sfântul Calinic şi să-l rugăm: „Sfinte Ierarhe Calinic, de este voia lui Dumnezeu, descoperă sfinţenia Cuviosului Irodion".

Am hotărât să facem metanii cu rugăciunea: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, dacă este voia Ta, descoperă sfinţenia Cuviosului Irodion" sau „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Cuviosului Părinte Irodion, miluieşte-mă pe mine, păcătosul". Am început marea săptămână cu postul şi cu rugăciunile sus amintite. Într-adevăr, sâmbătă, 11 aprilie, era prăznuirea Sfântului Calinic şi miercuri, 8 aprilie, era chiar pomenirea apostolului Irodion, unul dintre cei 70 de apostoli. Ce coincidenţă minunată! Mitropolitul Irineu a venit de joi seara la mânăstire, pentru ca a doua zi de dimineaţă să începem dezgroparea. Aşa cum este rânduiala liturgică, vinerea se săvârşea Liturghia Darurilor mai Înainte Sfinţite unită cu Vecernia, chiar a Sfântului Calinic. Simţeam noi cum Sfântul Calinic, al cărui duhovnic şi ucenic fusese cuviosul, veghează lângă noi.

La ora 7.30 am început să săpăm, în prezenţa ÎPS Mitropolit Irineu. Am săpat, iar la fundul gropii am dat de nişte oseminte – la care se mai umblase – şi de două cărămizi neinscripţionate. Era, în tradiţia monahală, obiceiul ca atunci când murea un călugăr să se facă o cărămidă din lut, pe care să se scrie numele, data naşterii şi a morţii eventual şi ce era el: monah, ieromonah etc. După aceea se ardea în cuptor şi se punea sub capul celui mort. Aşa se face că după sute de ani se putea descoperi acea cărămidă şi se putea şti ale cui oseminte erau cele găsite. Căutam cu fervoare, doar-doar vom găsi cărămida cuviosului Irodion. Nu erau însă nici osemintele lui, nici cărămida, cu toate că săpasem în mormântul lui. Dezamăgire şi tristeţe mare:

mormântul era practic gol! Mitropolitul a poruncit să se sape mai la vest. S-a săpat, iar a doua zi am dat de un alt mormânt, care era intact, identificat prin cărămida care era sub craniu şi pe care scria Mitrofan Schimonahul † 1869 - un monah care a venit în timpul stăreţiei Cuviosului Irodion l-am dezgropat cu multă atenţie, sperând că pe cărămidă va scrie numele Cuviosului Irodion. Iarăşi dezamăgire! Mitropolitul a poruncit atunci să săpăm în cealaltă direcţie, spre est. Am aflat un alt mormânt, al unui monah Atanasie, aşa cum scria pe cărămidă. Tristeţe vecină cu deznădejdea: nu-l găseam pe Cuviosul Irodion! Unde era? În mormântul său era altcineva!

Bine, dar cum se poate aşa ceva? Crucea nu era pe mormântul lui? Doar lăsase cu limbă de moarte să fie îngropat lângă altar şi acolo era acel mormânt!

De jur-împrejurul bisericii vechi sunt zeci de morminte, datând de sute de ani. Crucile acestor morminte au fost distruse de amintitul vandalism din primul Război Mondial şi nu s-au mai putut identifica exact monahii ce-şi dormeau somnul de veci dinainte de 1914. Probabil că şi mormântul stareţului Irodion avusese aceeaşi soartă. Atunci însă privirile mi s-au intersectat cu cele ale ÎPS Irineu, pline de dezamăgire. Mitropolitul s-a ridicat, a ieşit în curte, s-a dus la chilie şi s-a rugat fierbinte Sfântului Calinic. Noi, în groapă, ne rugam cum puteam. S-a întors după o vreme. Ce facem?

La care Mitropolitul a zis: „Săpăm până găsim moaştele!”. Nu mi-am putut opri un gând care-mi spunea: „Unde să mai săpăm? Numai dacă o luăm roată, pe lângă biserică!”. Îmi pierdusem aproape toate speranţele. Îmi ziceam: „Doamne, nici măcar nu este mormântul Cuviosului Irodion!”. Mi se năruia legenda Luceafărului de la Lainici! Se spunea că în primul Război Mondial a fost distrusă chiar şi crucea lui. Abia după 1930 s-ar fi identificat mormântul, după spusele localnicilor care l-au cunoscut. Acum însă nu mai ştiam ce era de făcut!… Şi l-am auzit atunci pe mitropolit spunând muncitorilor să sape… mai jos. Îmi ziceam: „Unde să mai săpăm, că este fundul gropii?!”. Ei au făcut ascultare, au săpat mai jos în stânga, în dreapta. La un moment dat au observat că parcă era mai moale o parte a pământului de pe fundul gropii. Au luat încet şi au pus deoparte acel noroi. Se întrezărea parcă un mic contur pe fundul gropii: al unei alte gropi mai mici şi mai mocirloase. În mod normal, un mormânt are cam 2/1 metri, însă aici se contura o groapă mai mică, de aproximativ 1,2/0,6 metri. Încetul cu încetul am scos tot acel noroi şi am aflat… un toc de bocanc! Şi totuşi mă întrebam cum putea ajunge un toc de bocanc la adâncimea aceea de peste 2 metri? Au mai săpat muncitorii şi-au mai găsit două-trei cuie aproape descompuse de rugină. Începeam să am din nou speranţe. „Aceste cuie trebuie că sunt un semn. Până acum n-am dat de nici un cui

la nici un mormânt”, gândeam în acele momente. Ajunsesem cu săpatul în mocirlă la 2,3 m adâncime, cu acea mică groapă. Primul semn: apare o primă parte a osemintelor, de o culoare maroniu-portocalie ieşită din comun, asemenea lemnului de stejar. Nu era culoarea oaselor normale, cum fuseseră cele dinainte. Cu atenţie, băieţii mi-au dat primele oase.

În momentul când am pus mâna pe ele, m-am cutremurat. Acele oase erau nefiresc de uşoare, de câteva ori mai uşoare decât orice os normal. Toate oasele de la ceilalţi părinţi îmi trecuseră prin mâini, le ştiam deja greutatea. Dar în momentul când am pus mâna pe acela, am strigat: „Acesta este sigur Părintele Irodion! Este foarte uşor. Este ca paiul de uşor!”.

Băieţii care săpau au strigat: „Miros foarte frumos oasele acestea, părinte!”. Lacrimile ne-au năpădit. Lăcrima şi mitropolitul. Lacrimile au fost bucuria noastră tainică. După aceea am luat din acea mocirlă bucată cu bucată din moaştele cuviosului; în final, s-a adeverit această descoperire prin aflarea cărămizii Cuviosului Irodion, pe care scria: Protosinghel Irodion Ionescu 1821-1900. Stareţ al Mânăstirii Lainici… şi încă câteva cuvinte greu lizibile. Lemnul din care fusese făcut acel sicriu mic putrezise de tot, n-am mai găsit nici măcar o bucată din el, însă forma lui rămăsese imprimată în lutul gropii. Asemenea şi cuiele care au fost bătute în sicriu ruginiseră până aproape de dezintegrare. Totul era descompus în acea mică groapă, doar sfintele moaşte nu aveau nimic, osemintele fiind întregi.

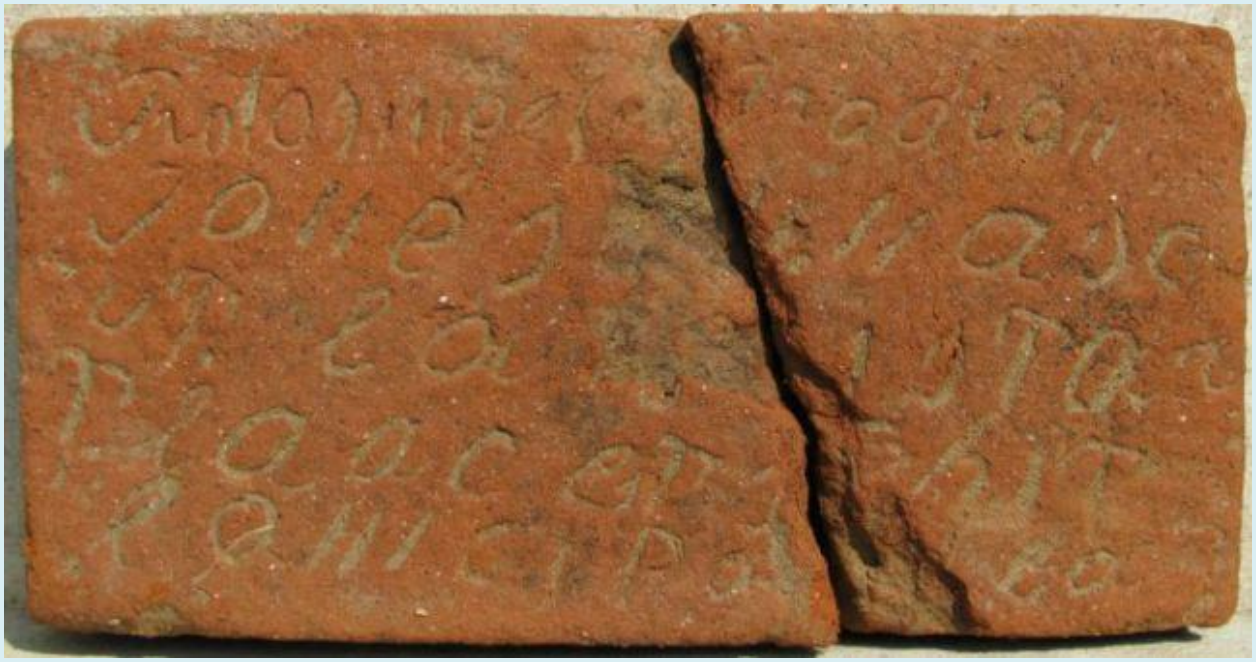

Da, am observat şi eu diferenţa faţă de oasele celorlalţi, care s-ar fi făcut pulbere dacă le strângeai doar în mână, pe când osemintele cuviosului aveau consistenţă, erau, cum se spune, „întregi”. Şi pe mine m-a frapat culoarea deosebit de plăcută a moaştelor stareţului Irodion!

Ai fi zis că acea mocirlă, în loc să le descompună, parcă le conservase mai bine. Şi când te gândeşti că moaştele stătuseră îngropate chiar sub streaşina bisericii, deci umiditatea fusese şi mai mare în mormântul său! Această mare descoperire confirmă chiar sfinţenia Cuviosului Irodion şi a moaştelor sale, deci s-a dezvăluit taina sfinţeniei Luceafărului de la Lainici.

Iată cum ieromonahul Iulian Drăghicioiu, în 1907, l-a deshumat pe cuviosul şi l-a reîngropat mai jos, intr-o raclă mai mică, pe care a ascuns-o ca pe o comoară la 2,5 m adâncime, sub mormântul iniţial, iar în mormânt a pus, pentru a-i deruta pe căutătorii clandestini de moaşte, alte oase şi alte cărămizi. De aceea presupunem că, după reîngropare, s-ar mai fi săpat de cel puţin trei ori, fără a se găsi osemintele Cuviosului Irodion.

Există însă şi o altă ipoteză, care spune că părintele stareţ Visarion Toia l-ar fi îngropat astfel în 1929, tocmai pentru că, în timp, luase prea mare amploare evlavia la osemintele cuviosului, mai ales a celor stăpâniţi de duhuri necurate, care simţeau o alinare fie şi numai dacă stăteau în preajma mormântului său.

Da. Luând în calcul ascunderea moaştelor la o adâncime mai mare decât cea obişnuită (2,5 m faţă de 1,7 m), putem emite două ipoteze. Prima ar fi aceea că, la şapte ani de la mutarea la Domnul a cuviosului Irodion, ucenicul său Iulian Drăghicioiu, datorită minunilor care se făceau la mormânt, cere Episcopiei dezgroparea osemintelor. Se ştie din tradiţie că stareţul Irodion a fost făcător de minuni atât în timpul şederii sale în astă lume, dar şi după ce a murit. La mormântul său veneau oameni să se vindece de unele boli, alţii veneau să scape de duhurile necurate. Deci era foarte căutat chiar şi în mormânt. De aceea, părintele Iulian a cerut dezgroparea la şapte ani, însă, conform tradiţiei, după cum am amintit, trupul a fost pus înapoi în mormânt - desigur la porunca episcopului.Probabil ca unii monahi din evlavie, poate chiar şi credincioşi, au dezgropat mormântul şi au luat diferite părţi din trupul Cuviosului Irodion. Aşa se explică de ce, în momentul când l-am dezgropat, nu l-am găsit în mormântul iniţial, ci ascuns mai jos, iar în mormântul lui puse alte oseminte. Cei care mai târziu îl vor fi căutat n-au mai găsit sfintele sale moaşte. Un lucru care pare să susţină această ipoteză este faptul că la dezgropare am găsit părţi lipsă din trupul cuviosului: mâinile şi câteva coaste. E clar că acestea au fost luate în mod expres

cândva şi poate tocmai ca să se împiedice această vandalizare au fost reîngropate intr-un mod mai puţin comun. Şi acest lucru ascunde o taină, pentru că aproape jumătate din moaştele cuviosului nu le-am găsit! Or, ele nu puteau fi descompuse, ci, pur şi simplu, lipseau. Asta înseamnă, cu siguranţă, că părticele din moaştele sale sfinţesc deja necunoscute antimise ale bisericilor noastre! Poate că noi am reîntregit şi redat astfel evlaviei creştine pe Sfântul Irodion întreg, descoperind această parte a moaştelor sale, pentru că parte din el era tăinuit în acest mormânt, în timp ce cealaltă parte tot în tainică cinstire rămâne, pe altare necunoscute… Este posibil ca părintele Iulian Drăghicioiu să fi ascuns cu adevărat această comoară în 1907, pentru ca, după 102 ani, în 2009, să fie găsită de nevrednicia noastră!

– Şi cealaltă presupun că-mi dă mie dreptate, nu?

– Da. Cealaltă ipoteză, bazată şi pe mărturia părintelui Ioanichie Bălan din Patericul Românesc, spune intr-adevăr că părintele Visarion Toia (stareţ în Lainici între 1929 - 1951), prin anii ’30, pe când era proaspătul egumen al acestei mânăstiri, ar fi dezgropat osemintele, punandu-le într-o raclă mai mică şi le-ar fi reînhumat mai în adâncime, tot din cauza căutătorilor de moaşte sfinte. Spre a-i deruta pe toţi aceşti profanatori, ar fi îngropat alte oseminte în mormântul iniţial. Cu privire la această părere noi am avea două obiecţiuni.

În anul 1929, când venise părintele Visarion Toia în Lainici, trecuseră deja aproape 30 de ani de la mutarea la ceruri a cuviosului Irodion şi ar fi putut să facă demersuri la Episcopie pentru ca moaştele să fie puse la închinare. Nu am găsit nici o mărturie în arhive în acest sens.

În al doilea rând, nu suntem de acord cu această ipoteză, deoarece avva Calinic Cărăvan (egumen între 1952 - 1974), următorul stareţ după părintele Visarion, nu ne-a destăinuit nimic despre acest fapt. Or, este puţin probabil să stea ascunsă o asemenea comoară lângă noi, fără ca părintele Calinic să ne-o destăinuie - mai ales după 1989, când nu mai existau nici un fel de oprelişti.

– Dar, părinte, lucrurile acestea se pot interpreta şi altfel…

– Se prea poate. Este posibil ca părintele Calinic Cărăvan să nu fi spus nimic celor din obşte pentru că nu venise încă timpul sau nu avea cui să destăinuie taina aceasta sau chiar suspiciunea că regimul comunist nu ar fi admis o asemenea descoperire. Se pot găsi explicaţii destule. Lucru curios este însă că nici părintelui stareţ Caliope nu i-a destăinuit această taină. Ştim cu certitudine că în 1983 părintele Caliope a săpat într-o noapte şi a găsit acele oseminte străine pe care le-

am aflat şi noi, dar, derutat fiind şi crezând că acestea erau într-adevăr ale cuviosului Irodion, a astupat mormântul la loc, închizând astfel şi subiectul. Şi se mai poate face încă o deducţie: e posibil ca avva Calinic să nu fi ştiut nici el că egumenul său, Visarion Toia, a reîngropat moaştele într-un mic sicriu la o asemenea adâncime de 2,3 metri, pentru ca mai apoi să pună osemintele celor doi monahi la adâncimea normală a unei gropi de 1,8 metri.

Nu cred că vom şti vreodată cu exactitate cine a îngropat astfel moaştele sfântului ca să le ferească de profanare. Însă bun lucru a săvârşit.

Aceasta a fost voia Domnului şi a Sfântului Irodion, ca ele să rămână tainice 109 ani. Aşijderea şi taina sfinţeniei vieţii „Luceafărului de la Lainici" a rămas nedescoperită până la acest început de veac. Îi mulţumim Cuviosului Irodion că ne-a îngăduit a-l descoperi: pe el şi sfinţenia vieţii lui. Pentru că moaştele lui tocmai aceasta confirmă: viaţa sfântă pe care a dus-o în această lume. Mulţumim deopotrivă Sfântului Calinic că ne-a ajutat să descoperim osemintele sfinte ale Cuviosului Irodion, pe care, pe bună dreptate, tot el l-a numit „Luceafărul de la Lainici". Pe bună dreptate, fiindcă Sfântul Cuvios Irodion ajunsese la mari daruri duhovniceşti în timpul petrecerii în această lume. Văzător cu duhul, el tămăduia oamenii suferinzi atât fizic cât şi spiritual. I se dusese vestea în toată Valahia şi până dincolo în Austro-Ungaria, în Ţara Ardealului, că era izgonitor de duhuri necurate.
Veneau oamenii cu felurite păsuri de peste tot din Ţara Românească. Se spune că a venit odată la cuviosul o femeie care i-a adus nişte lapte. Femeia i-a dăruit vasul cu laptele muls de la capra ei părintelui.

Însă cuviosul a refuzat-o categoric, zicându-i:
– Nu primesc laptele, că nu este de la capra ta!

– Ba da, părinte, iertaţi-mă, de la capra mea este!

– Nu este de la capra ta!

– Ba, părinte, este de la capra mea, este proaspăt, acum l-am muls.

– Nu mai este de la capra ta. Ieri ai dat-o diavolului. De aceea nu mai pot să primesc laptele, de vreme ce nu mai este capra ta, pentru că tu ai dăruit-o singură diavolului.

Deci vădită fiind, femeia şi-a mărturisit păcatul, cerând iertare şi luând binecuvântare, din ziua aceea n-a mai drăcuit.

Sfântul Calinic de la Cernica am înţeles că venea deseori în Lainici, mai ales după ce Cuviosul Irodion a devenit duhovnicul lui. Despre el nu se păstrează în memoria Lainiciului nimic, nici o întâmplare sau vreo zicere?

Sfântul Calinic, pe când era episcop la Râmnic, venea foarte des în Lainici. Se consemnează în viaţa lui că odată, în drum spre Lainici, a fost întâmpinat lângă Târgu Jiu, de către o familie de boieri, cărora le murise tatăl de câţiva ani şi nu putrezise. Faptul acesta îl constataseră în momentul când l-au dezgropat, deoarece acest mort se prefăcuse în moroi (strigoi) şi deranja tare mult familia, umblând noaptea prin casă şi făcând diferite zgomote. Aceştia au fost învăţaţi de către preoţi să-l dezgroape şi să-i facă din nou slujba de înmormântare cu mai mulţi preoţi şi chiar episcopi. Lucru pe care l-au şi făcut. Când l-au dezgropat, l-au aflat neputrezit. I-au făcut mai multe slujbe cu preoţi, dar degeaba. Au auzit că vine Sfântul Calinic spre Lainici şi l-au rugat prin protopop să vină şi la ei acasă şi să facă rugăciune mortului lor. Sfântul Calinic a venit la ei de cu seară şi a făcut Vecernia la biserica respectivă. Toată noaptea sfântul a petrecut-o apoi în rugăciune. Dimineaţa a mers la biserică pentru a face Sfânta Liturghie cu Parastas. Au dezgropat mortul care era neputrezit ca o stană de piatră. L-au rezemat de biserică. Toată lumea era cutremurată de acest caz. Sfântul Calinic a făcut Liturghia, unde l-a pomenit în mod special pe răposat, făcând chiar Liturghia spre pomenirea lui. După aceea a făcut slujba parastasului. Când a ajuns la sfârşitul parastasului, la cele două rugăciuni de dezlegare, toată familia celui mort a îngenuncheat şi se ruga pentru iertarea lui. Sfântul Calinic a pus epitrahilul şi omoforul pe trupul celui mort şi a început a citi cele două rugăciuni de dezlegare. Pe măsură ce se citeau rugăciunile trupul mortului a început să se descompună văzând cu ochii. La sfârşitul rugăciunilor, n-a mai rămas decât o grămadă de nisip şi câteva oase. Acest boier făcuse multe şi grele păcate, din care cauză nu putrezea. Numai Sfântul Calinic l-a putut dezlega de aceste mari păcate.

De asemenea, o altă minune care se povesteşte în viaţa Sfântului Calinic este tot legată de venirea sa în Lainici şi după urcarea la Locurele, schitul din munte care a fost chiar sfinţit de Sfântul Calinic în 1860. Nu ştim exact dacă era şi cuviosul Irodion de faţă, dar presupunem că era, deoarece socotim că era puţin probabil ca stareţul Irodion să-l lase pe Sfântul Calinic să urce la schit fără a-l însoţi. La coborâre, Sfântul Calinic se opreşte mai jos de schit, se aşază pe o piatră şi începe să plângă. „Ce s-a întâmplat, Prea Sfinţia Voastră?”, îl întreabă ucenicul.

La care Sfântul Calinic răspunde: „Nu credeam să trăiesc să văd schimbat un alt stareţ la Cernica. Stareţul Nicandru a murit”. Acesta era cel pe care îl lăsase Sfântul Calinic în locul său la Cernica, după plecarea sa la Episcopia Râmnicului. Când a ajuns la Episcopie, ucenicul s-a interesat şi într-adevăr, în acea zi, la acea oră, stareţul Nicandru murise…

Ştiu că Sfântul Calinic avea trei mănăstiri la care ţinea foarte mult: Cernica, Frăsinei şi Lainici.

Da. Le-am putea numi triada mănăstirilor sale de suflet! A ţinut mult la mânăstirea noastră. Referitor la relaţia sa duhovnicească cu Cuviosul Irodion mai avem consemnată şi o altă întâmplare.

La biroul episcopal, Sfântul Calinic era împreună cu ucenicii săi, fraţii Baldovin, împlinind unele lucrări. La un moment dat, Sfântul Calinic se ridică de pe scaun şi binecuvântează în văzduh, făcând semnul crucii şi zicând: „Domnul”.

Fraţii Baldovin, rămaşi uimiţi, l-au întrebat: „Ce s-a întâmplat, Prea Sfinţia voastră?”.

Şi sfântul le-a răspuns: „Tocmai mi-a cerut binecuvântare stareţul Irodion de la Lainici, ca să facă un lucru”.
Iată că pentru sfinţenia vieţii sale Cuviosul Irodion s-a învrednicit a comunica în duh şi de la distanţă cu Sfântul Calinic şi iată că şi toate le făcea cu binecuvântare!

Multe alte minuni se vor fi întâmplat în timpul vieţii Cuviosului Irodion, însă vicisitudinile istoriei au făcut să dispară multe amintiri ale acestor minunate întâmplări. Cu toate acestea, mulţumim Bunului Dumnezeu, Maicii Sale celei Preacurate, Sfântului Calinic de la Cernica şi Cuviosului Irodion că ne-au ajutat să elucidăm această mare taină!

Se pare că aţi avut dreptate când mi-aţi spus odată că „taina se descoperă tot tainic”.

Descoperirea acestei taine a Luceafărului de la Lainici va aduce inexprimabile bucurii duhovniceşti pentru vieţuitorii Mânăstirii Lainici, dar şi pentru toţi închinătorii români care vor cinsti pe acest mare sfânt, ce încheie pleiada secolului XIX a şirului de sfinţi ai neoisihasmului românesc. Sfântul Cuvios Irodion este ultima verigă a acestui lanţ al neoisihasmului românesc, care a început cu Sfântul Vasile de la Poiana Mărului, Sfântul Paisie Velicikovski de la Neamţ şi a continuat

cu stareţul Gheorghe de la Cernica, Sfântul Grigorie Dascălul - Mitropolitul Ţării Româneşti, Sfântul Calinic de la Cernica, duhovnicul şi mentorul stareţului de la Lainici. Iată cât de tainică şi adâncă este legătura aceasta între sfinţi!

Sfinte cuvioase Părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Şi drept încheiere, părinte, ce ar mai trebui să ştie cei ce citesc aceste rânduri?

În 1997, datorită evlaviei către sfintele moaşte şi către tot ce are Biserica Ortodoxă mai sfânt, m-am ocupat de editarea volumului Cele trei mari mistere vizibile şi incontestabile din Biserica Ortodoxă, carte tipărită cu binecuvântarea Mitropolitului Nestor al Olteniei. În această lucrare am argumentat, după puţina mea pricepere, trei mari minuni din Biserica Ortodoxă: apa sfinţită care nu se alterează niciodată, apariţia Sfintei Lumini în chip vizibil la Ierusalim şi bineînţeles, despre sfintele moaşte.

Întotdeauna am dorit să avem sfinte moaşte la Mânăstirea Lainici. Am călătorit în mai toate ţările ortodoxe: Rusia, Ucraina, Grecia, ba chiar şi chiar în Apus (Italia), pentru a obţine părticele de sfinte moaşte spre cinstire, dar şi ca binecuvântare. Cu rugăciuni şi mulţumită bunăvoinţei Domnului am obţinut. Însă Bunul Dumnezeu m-a copleşit cu bunătatea Sa şi iată a făcut să ne deschidem ochii sufletului şi să vedem că stăm chiar pe o comoară duhovnicească de netăgăduit. Aceasta ne-a învăţat că relaţia personală şi directă cu sfinţii, după ani de comuniune în rugăciune, aduce roadă bogată. Dacă-i iubim pe sfinţi cu adevărat, ei ne răspund cu inimaginabile daruri, la timpul de ei ştiut.

În 1998, am pictat în altarul bisericii noi din Mânăstirea Lainici pe Sfinţii Ierarhi Ignatie Briancianinov şi Dimitrie al Rostovului, la care aveam multă evlavie, datorită vieţii şi scrierilor lor. În 2003, am mers în Rusia să ne închinăm la sfintele lor moaşte cu dorinţa fierbinte de a aduce măcar o părticică din ele şi în mânăstirea noastră. Am ajuns chiar la hramul mânăstirii. Ierarhii locului ne-au dăruit sfinte moaşte cu multă dragoste frăţească.

În 2006, părintele stareţ Paisie de la Mânăstirea Noul Neamţ (Chiţcani) din Basarabia, la rugămintea noastră, a dăruit Mânăstirii Lainici trei părticele de sfinte moaşte de la trei cuvioşi mucenici din Athos: Eftimie, Acachie şi Ignatie, moaşte pe care le aveau în altarul mânăstirii. După un an, în timp ce cu un alt părinte priveam registrul iconografic, descifrând compoziţile şi sfinţii pe care i-am recomandat pictorului să-i zugrăvească în urmă cu 5 ani, uitându-mă cu atenţie pe zidul despărţitor dintre naos şi pronaos, am observat cu surprindere şi bucurie, că

era pictat chiar actul martirajului celor trei cuvioşi părinţi din Athos în secolul XIX-lea!… Deci i-am pictat în 2002 în biserică şi după patru ani, sfinţii respectivi, fără ca să realizăm noi, au venit în mânăstirea noastră!…

De aceea, socotim că Sfântul Irodion s-a lăsat descoperit după 109 ani şi pentru că au fost părinţi în mănăstirea noastră care au avut evlavie la el şi s-au rugat mult pentru această deslușire a tainei sale (Dumnezeu să le răsplătească râvna şi credinţa!).

Sper din tot sufletul ca cele spuse aici să fie spre întărirea credincioşilor cititori, spre slava lui Dumnezeu şi a sfinţilor Săi şi spre cunoaşterea şi cinstirea marelui isihast român, Sfântul cuvios Irodion, venerabilul stareţ de la Lainici.

Sfinte prea cuvioase Părinte Irodion, cel ce ai biruit pe nevăzuţii vrăjmaşi, ajută-ne şi pe noi să putem birui nenumăratele ispite ce ne împresoară şi să dobândim fericirea vieţii veşnice. Amin!

~~~+~~~

Arătare a cuviosului Irodion în vedenia unei maici, mai înainte cu un an de aflarea sfintelor sale moaşte

~~~

Duminică, 3 mai 2009, se împlineau exact 109 ani de la mutarea la ceruri a cuviosului Irodion Ionescu. De aceea am hotărât ca la această Sfântă Liturghie, pe lângă parastasul şi pomenirea sa, să vorbesc la predică pentru a treia oară despre descoperirea sfintelor sale moaşte.

Prima dată am vorbit despre aceasta, duminică, pe 12 aprilie, după ce le dezgropasem vineri, pe 10 aprilie, a doua oară vorbisem în noaptea de Paşti, după pastorala ÎPS Mitropolit Irineu. După Sfânta Liturghie am observat în biserică două maici de la Mânăstirea Polovragi, pe care de altfel le cunoşteam foarte bine. În predica acelei zile vorbisem cu dragoste, pe lângă subiectul zilei – „Duminica femeilor mironosiţe" – despre punerea în mormânt a Domnului de către Iosif şi Nicodim, nicidecum de către vreun ucenic apropiat al Domnului, unul din cei doisprezece. Acest fapt m-a impresionat profund. Este înmormântat de Iosif şi Nicodim, doi dintre oamenii importanţi ai vremii, dar nu de cei mai apropiaţi ucenici! Am făcut o legătură între prototipul acestei taine a vieţii pământeşti a Domnului cu viaţa Cuviosului Irodion: cum au trebuit să treacă 102 ani după repunerea sa în mormânt până când, prin nevrednicia noastră, s-a descoperit această parte a tainei vieţii sale.

După ce am miruit pe toată lumea, la sfârşitul Liturghiei, una din acele maici, pe nume Marina - pe care o cunoşteam de prin anii '85, de când avea 11-12 ani - cu o foarte mare bucurie, vine entuziasmată la uşa altarului şi spune emoţionată că doreşte să-mi mărturisească ceva. Eu am acceptat cu bunăvoinţă. Însă, după ce mi-a povestit în câteva minute despre visul-vedenie pe care l-a avut, referitor la Cuviosul Irodion, eu am reintrat imediat în altar fiindcă mi-au dat lacrimile de emoţie. Nu mai puteam vorbi. Parcă nu mai voiam să ies din altar. După ce am revenit la starea pe care o numim noi îndeobşte „normală", am ieşit afară din biserică căutând maicile, dar am constatat că plecaseră. „Nu-i nimic", mi-am zis, „mă voi duce mâine la Mânăstirea Polovragi s-o caut pe maică, să-mi mai povestească încă o dată această minunată vedenie şi o voi consemna în scris, ca o mărturie vie a legăturii tainice dintre sfinţii din ceruri - pe care-i invocăm în rugăciuni - şi acele suflete nevinovate care sunt sincere şi pot intra în acea legătură harică cu locuitorii cerului".

A doua zi, luni după-amiază, am şi ajuns la Mânăstirea Polovragi, căutând-o pe maică. Nu ştiam că o cheamă acum Marina, eu o cunoscusem pe când era o copilă de 11-12 ani şi o chema Veronica. Venea pe atunci la mănăstire împreună cu bunica ei din Vulcan - o femeie foarte credincioasă, pe nume Maria Tănăsoiu - şi lua parte în fiecare duminică şi sărbătoare la slujbele din mănăstirea Lainici. Ne era

foarte familiară: un exemplu de creştin credincios practicant mai rar întâlnit. Micuţa Veronica, nepoata ei, era mai tot timpul la mânăstire.

Există tradiţia ca la mormântul Sfântului Irodion să se aprindă mereu lumânări de către cei ce aveau evlavie la sfântul. Micuţa Veronica era una dintre cei ce se rugau şi aprindeau lumânări mereu la mormântul Cuviosului Irodion. Era nelipsită de la majoritatea privegherilor care se făceau în Mânăstirea Lainici. De multe ori fetiţa adormea în braţele bunicii, ori pe un scaun sau o mai punea pe câteva perinuţe pe jos, în biserică. Părintele stareţ Caliope îi spunea mereu bătrânei: „Soră Maria, du fetiţa în cameră să se culce, că se chinuie sărmana dormind pe jos!”.

Bunica Maria i-a răspuns de multe ori: „Nu vrea, părinte, i-am tot spus asta şi-mi zice că vrea să doarmă în biserică, ca să asculte slujba”. Şi aşa micuţa Veronica şi-a petrecut mult din copilărie în Mânăstirea Lainici, alături de minunata ei bunică. În 1990, Veronica avea 16 ani, terminase 10 clase şi o bătea gândul să meargă la mânăstire. Bunica ei se bucura mult de acest gând, dar nu şi-l dădea pe faţă. Veronica, după cum mărturiseşte, a venit la Lainici, mânăstirea ei de suflet, să se roage şi să aprindă lumânări la mormântul Cuviosului Irodion, aşa cum făcea de când se ştia. A stat patru zile, tocmai de ziua sfintei Veronica, între 12 şi 15 iulie 1990. În urma acestei şederi la Lainici, s-a hotărât să se închinovieze într-o mânăstire. Pe 16 iulie ajunge acasă, iar pe 17 iulie, de ziua Sfintei Marina, pleacă direct la Polovragi. Iată, Sfânta Marina a chemat-o chiar de ziua ei şi i-a dat numele de călugărie! Aceasta este pe scurt o parte din viaţa Veronicăi (maica Marina), care a crescut de mică la umbra crucii Cuviosului Irodion. De aceea nici cuviosul n-a uitat-o. Şi de atunci, din 1990, în fiecare an când merge pe acasă, pe la Vulcan, se opreşte mereu în Lainici, merge la mormântul cuviosului şi se roagă, aprinde lumânări, aşa cum făcea pe când era mică.

O rugăciune fierbinte, din toată inima înălţată unui sfânt, nu rămâne nerăsplătită. Pentru că singurii care nu ne înşeală sunt locuitorii cerului: Dumnezeu cu sfinţii Săi…

În cele din urmă, i-am cerut dezlegare maicii stareţe s-o lase pe maica Marina să-mi mai povestească o dată minunata vedenie-vis. Maica mi-a spus că ea, de regulă, nu ţine minte visele şi nu crede în vise, dar acea vedenie i-a rămas întipărită în minte, în inima şi sufletul ei. Aude vocea Cuviosului Irodion parcă şi acum. A marcat-o pentru toată viaţa.

Mărturiseşte maica Marina: „Se făcea că mă aflam la Mănăstirea Lainici, cum obişnuiam să poposesc în fiecare an la rugăciune, amintindu-mi cu drag de

frumoasele clipe petrecute la mănăstire în vremea copilăriei mele… Eram la mormântul părintelui Irodion, aprinzând lumânări, când, parcă dintr-o dată, s-a desfăcut pământul şi cuviosul a ieşit şi s-a înălţat în chip minunat, neatingând ţărâna. Toată lumea rămăsese înmărmurită, într-o linişte deplină. Văzând că părintele pleacă din mormânt, i-am strigat să se oprească puţin şi să mă binecuvânteze (mă simţeam nevrednică să-l pot atinge) şi-am început să plâng văzând că nu stă măcar de vorbă cu noi. S-a uitat milos spre mine cu privirea lui blândă şi s-a retras deasupra mormântului său, privind în sus.

– Părinte, de ce nu mai rămâneţi cu noi? - l-am întrebat atunci. În pământ e frig şi întuneric, iar sfinţia voastră sunteţi viu, cum o să mai staţi acolo?

Şi părintele, smerit, mi-a răspuns foarte simplu:
– Nu a sosit încă timpul…

– Voi reveni aici anul următor, părinte. Văd că nu aveţi încălţăminte şi nici haine bune - n-aş putea să vă aduc ceva când mă întorc?

– N-am nevoie de nimic, pentru că peste un an de zile părintele stareţ îmi va face haine…

Nu pot descrie în cuvinte bucuria şi starea mea sufletească cu care am rămas după această vedenie. Mi-a rămas în suflet binecuvântarea părintelui Irodion şi de atunci îl simt mereu aproape de mine, mângâindu-mă în necazuri şi rugându-se pentru mine…“

După câtăva vreme de la această vedenie s-a întâmplat că Mitropolitul Teofan a venit pe la Polovragi şi le-a spus maicilor că are intenţia de a-l canoniza pe Cuviosul Irodion. Maica s-a bucurat tare mult la auzul acestor cuvinte. Era o coincidenţă divină pentru ea, dar n-a îndrăznit să-i spună mitropolitului visul ei. A mai mărturisit această vedenie doar maicilor din Polovragi. Nici când a mai trecut prin Lainici n-a îndrăznit vreodată să-mi spună ceva. N-a fost voia sfântului. De atunci însă, de la acea vedenie, maica îl simţea ca pe un mare protector pe Sfântul Irodion. Şi avea o şi mai mare evlavie la el.

După ce am dezgropat şi găsit moaştele Sfântului Irodion, maica a auzit de aceasta şi a cuprins-o un dor nestăpânit să vină, să se închine la el şi să-mi spună minunata întâmplare pe care a avut-o. Şi a venit la mânăstire tocmai când a început Sfânta Liturghie din 3 mai, ziua când Sfântul Irodion se mutase la Domnul. Maica s-a închinat la sfintele moaşte, mărturisind că n-a trăit o asemenea bucurie de când se

ştie, un asemenea har n-a simţit la alte sfinte moaşte la care s-a închinat. Cuviosul Irodion a copleşit-o şi pe ea, la fel ca pe mulţi dintre oamenii credincioşi, cu marea sa sfinţenie.

Se ştie că sfinţii ni se descoperă doar atunci când noi insistăm în rugăciune, când avem evlavie faţă de ei, îi respectăm, îi cinstim. Ei fac parte dintr-o altă lume, dar cu toate acestea, sunt accesibili nouă, pământenilor. Planul spiritual depăşeşte planul fizic, timpul şi spaţiul. Totul depinde de inimă şi evlavia noastră către ei. Dragostea şi respectul faţă de înaintaşi te sensibilizează şi te obligă faţă de trecut. Se întâmplă uneori că, deşi trăieşti în timpul prezent, prin ceea ce faci şi prin legăturile cu trecutul, acesta devine un prezent continuu, asemănător cu veşnicia.

Socotim că şi Sfântul Irodion a aşteptat această clipă de reparaţie a trecutului, a aşteptat până când numărul slujbelor şi rugăciunilor L-au determinat pe Dumnezeu să mai primească încă un prieten, încă un casnic al veşniciei.

De aceea îl rugăm pe Sfântul Irodion să ne înţelepţească în ceea ce vom face mai departe, să ne ajute în disciplinarea noastră duhovnicească, deoarece fără nevoinţe nu putem ajunge la desăvârşire. Îi mulţumim Sfântului Irodion că a îngăduit a se lăsa descoperit şi-l rugăm să ne pregătească şi nouă un loc în care să ne întâlnim şi să trăim în veşnicie alături de marii plăcuţi lui Dumnezeu.
Sfinte Preacuvioase Părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi. Amin!

(Notă: Textul redat este extras din cartea "Aflarea moaştelor cuviosului Irodion de la Lainici", scrisă de George Crăsnean la Editura Lumea Credinţei, Bucureşti, 2009, pp.3-49)

Silviu Dascălu - Din minunile cuviosului Irodion de la Lainici - Mireasma faptelor sale bune a ieşit la suprafaţă bucurându-i pe credincioşi

Astăzi îl prăznuim pe Sfântul Irodion, supranumit "Luceafărul de la Lainici" pentru că a strălucit în mănăstirile Olteniei prin faptele sale. Atât în timpul vieţii, cât şi după trecerea sa la cele veşnice, sfântul a săvârşit numeroase minuni pentru cei credincioşi.

Sfântul Irodion a fost canonizat anul trecut şi face parte din pleiada de duhovnici ai neoisihasmului românesc, alături de Sfântul Vasile de la Poiana Mărului, Sfântul Paisie de la Neamţ (Velicikovski), cuviosul stareţ Gheorghe de la Cernica, Sfântul Grigorie Dascălul, mitropolitul Ţării Româneşti şi Sfântul ierarh Calinic de la Cernica, mai întâi duhovnic, apoi ucenic al Sfântului Irodion.

Viaţa duhovnicească aleasă, pe care a trăit-o şi a promovat-o, l-a aşezat pe Sfântul Irodion între sfinţii mult iubiţi ai credincioşilor, bucurându-se de o aleasă preţuire atât în timpul vieţii, cât şi după trecerea sa la cele veşnice.

Credincioşii de prin sate păstrează cu evlavie în casele lor chipul stareţului Irodion, iar când aveau unele necazuri, veneau la Mănăstirea Lainici, se rugau, îşi atingeau hainele de mormântul cuviosului, îi sărutau crucea şi plecau mângâiaţi la căminele lor. Acum, vin şi se roagă direct lui, cinstitele sale moaşte fiind depuse spre închinare în biserica mănăstirii.

Sfântul Irodion era văzător cu duhul şi tămăduia pe cei suferinzi atât spiritual, cât şi fizic. Pentru multa lui smerenie s-a învrednicit de la Hristos Domnul de darul preasfintei rugăciuni şi al alungării duhurilor necurate, astfel încât i se dusese vestea în toată Ţara Românească şi până dincolo de munţi, în Ţara Ardealului.

Marele stareţ al Lainiciului se învrednicise şi cu darul înaintevederii, astfel că multora le spunea gândurile cele de taină şi le vestea cele viitoare.

Se spune în Patericul Românesc al arhim. Ioanichie Bălan, care a cules date de la vechi stareţi de la Lainici, că a venit la sfânt o femeie care i-a adus nişte lapte. Femeia i-a dăruit vasul cu laptele muls de la capra ei, însă Cuviosul Irodion a refuzat-o categoric, spunând că nu primeşte laptele, pentru că nu este de la capra ei. Femeia a insistat să îl primească pentru că este a ei. Însă Sfântul Irodion i-a spus că nu mai este. Pentru că a dat-o diavolului cu o zi înainte. Şi, vădită fiind, femeia şi-a mărturisit păcatul, cerând iertare.

În viaţa Sfântului Calinic de la Cernica, duhovnicul şi apoi ucenicul Sfântului Irodion, se menţionează că, la un moment dat, când acesta era la Râmnicu Vâlcea, s-a ridicat în picioare, a făcut semnul Sfintei Cruci, a binecuvântat şi a spus: "Domnul!"

Şi atunci cei care erau de faţă l-au întrebat: "Ce este, Prea Sfinţite, ce s-a întâmplat?"

Şi Sfântul Calinic le-a răspuns: "Stareţul Irodion de la Lainici mi-a cerut binecuvântare pentru un lucru".

Cei doi sfinţi trecuseră de barierele limbajului pe care noi îl considerăm normal şi vorbeau în duh.

Ajungând în vârstă de peste 90 de ani şi simţindu-şi aproape sfârşitul, a chemat la sine pe toţi şi le-a dat binecuvântarea cea de pe urmă, profeţind în acelaşi timp că, după plecarea sa la Domnul, schitul acesta va rămâne mulţi ani pustiu.

Apoi s-a mutat la cele veşnice, în primăvara anului 1900. În toamna anului 1916 s-a împlinit prezicerea Cuviosului Irodion. Fiind lupte grele pe Valea Jiului, Schitul Lainici a rămas pustiu 13 ani. Chiliile au fost arse, odoarele jefuite, iar biserica, transformată în grajd pentru cai. Abia în anul 1929 Schitul Lainici a luat din nou fiinţă, prin grija protosinghelului Visarion Toia. Noul stareţ, auzind de viaţa şi faptele Cuviosului Irodion Ionescu, l-a dezgropat în toamna aceluiaşi an, găsindu-i trupul întreg şi nevătămat ca al unui adevărat sfânt.

Descoperirea sfintelor sale moaşte

O altă minune este ultima aflare a sfintelor sale moaşte. După ce în 2009 au fost săpate mai multe morminte acolo unde se ştia că este depus în aşteptarea învierii Sfântul Irodion, nu a fost descoperit nimic. Monahi vrednici din perioada trecută l-au dezgropat pe sfânt şi l-au aşezat într-o groapă şi mai adâncă, peste care au aşezat trupul unui alt monah, astfel încât cinstitele sale moaşte să nu mai fie furate.

Ajunşi în pragul deznădejdii, Mitropolitul Olteniei, Înalt Preasfinţitul Irineu, actualul stareţ al mănăstirii, arhim. Ioachim Pârvulescu, dar şi alţi monahi s-au rugat fierbinte la duhovnicul şi apoi ucenicul sfântului, adică la Sfântul Calinic de la Cernica.

Astfel se face că cei ce săpau şi-au dat seama că pe fundul uneia dintre gropi se vedea că pământul este mai afânat. Când au început să sape aici au descoperit conturul unui mormânt mai mic şi urmele sicriului în care a fost depus, ca o comoară tăinuită în adâncurile pământului. Apoi au fost găsite şi cinstitele sale moaşte şi cărămida cu numele său ce o avea sub cap.

Când au fost scoase afară, povesteşte arhim. Ioachim Pârvulescu, stareţul Lainiciului, oasele Sfântului Irodion erau maronii, nu albe cum sunt în mod normal oasele şi uşoare ca hârtia, deşi au stat în mocirlă aproape un secol.

Apoi, cei din fundul gropii, care le scoteau, au început să strige "Părinte! Încep să miroasă!", iar mireasma plăcută a început să învăluie locul.

Minune după dezgroparea moaştelor

Imediat după aflarea cinstitelor moaşte, în prima duminică, stareţul Ioachim Pârvulescu a vorbit la predică despre Sfântul Irodion, în biserică fiind şi două maici de la Polovraci.

Una dintre ele, maica Marina, venea foarte des la Mănăstirea Lainici, pentru că avea evlavie deosebită la Sfântul Irodion.

După slujbă aceasta a venit la stareţ şi i-a povestit un vis pe care l-a avut în urmă cu un an.

Se făcea că este la Mănăstirea Lainici. Şi era în faţa mormântului Cuviosului Irodion, iar curtea era plină de lume. Şi la un moment dat vede că se desface mormântul Cuviosului Irodion şi parcă ar fi dispărut toată lumea şi Cuviosul era deasupra mormântului. Şi maica a rămas uimită de acest lucru. Mai întâi, dorea din tot sufletul să se apropie de Cuviosul Irodion, voia să-i sărute picioarele, simţea o bucurie extraordinară. El a ieşit din mormântul care s-a deschis şi parcă se îndrepta spre lume. Era frumos la chip, cu barbă lungă şi neagră, însă sărăcăcios îmbrăcat. Şi atunci când Sfântul a vrut să se întoarcă-n pământ, maica a prins curaj şi l-a rugat să stea afară, că doar era viu! Abia atunci a vorbit Cuviosul Irodion şi i-a spus că "n-a venit încă vremea!". Maica, văzându-l atât de sărăcăcios îmbrăcat, l-a întrebat dacă poate să-i aducă îmbrăcăminte şi pantofi noi, în anul care vine, când se va întoarce pe la mormânt. Şi Sfântul i-a răspuns profetic: "N-am nevoie de nimic. Anul viitor, părintele stareţ îmi va face haine noi!". Şi peste un an, cinstitele sale moaşte aveau să fie descoperite şi aşezate într-un veşmânt nou.

Minunile sunt cu siguranţă mult mai multe, oamenii locului păstrând prin viu grai faptele săvârşite de sfânt în timpul vieţii sale pământeşti sau apoi, la mormântul său.

De aceea credincioşi din numeroase zone au mers necontenit la crucea de la locul unde îşi dormea somnul de veci fostul stareţ şi se rugau ori de câte ori aveau necazuri.

Au existat şi consemnări ale faptelor minunate săvârşite în lavra de la Lainici, însă în timpul primului Război Mondial a fost distrus totul la Sfânta Mănăstire, iar arhiva a fost arsă.

Lumea monahilor - Irodion de la Lainici: Noi descoperiri biografice

Motto: ***„Fiind, dar, împreună-lucrători cu Hristos, vă îndemnăm să nu primiţi în zadar harul lui Dumnezeu.Căci zice: La vreme potrivită te-am ascultat şi în ziua mântuirii te-am ajutat; iată acum vreme potrivită, iată acum ziua mântuirii, nedând nici o sminteală întru nimic, ca să nu fie slujirea noastră defăimată,ci în toate înfăţişându-ne pe noi înşine ca slujitori ai lui Dumnezeu, în multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătăi, în temniţă, în tulburări, în osteneli, în privegheri, în posturi; în curăţie, în cunoştinţă, în îndelungă-răbdare, în bunătate, în Duhul Sfânt, în dragoste nefăţarnică, în cuvântul adevărului, în puterea lui Dumnezeu, prin armele dreptăţii, cele de-a dreapta şi cele de-a stânga, prin slavă şi necinste, prin defăimare şi laudă; ca nişte amăgitori, deşi iubitori de adevăr,ca nişte necunoscuţi, deşi bine cunoscuţi, ca fiind pe pragul morţii, deşi iată că trăim, ca nişte pedepsiţi, dar nu ucişi; ca nişte întristaţi, dar pururea bucurându-ne; ca nişte săraci, dar pe mulţi îmbogăţind; ca unii care n-au nimic, dar toate le stăpânesc“. (II Corinteni 6, 1-10).***

Sfinţenia nu cunoaşte grade de comparaţie. Eşti sfânt sau nu. Eşti om al lui Dumnezeu şi respecţi porunca: Fiţi sfinţi!, ori ba. Este adevărat că nu mulţi vor sta lângă sfântul Ioan Botezătorul, dar „în casa Tatălui Meu, multe locaşuri sunt“ pentru sfinţii Săi. Cuviosul Irodion Ionescu de la Lainici este om sfânt. Nu mai sfânt decât alţi sfinţi, dar nici mai puţin desăvârşit decât alţi cuvioşi ai lui Dumnezeu.

De ce este cuviosul Irodion sfânt? ***Pentru că sfinţii sunt prieteni ai Domnului, iar viaţa lui toată demonstrează că nu poate exista sfinţenie fără Dumnezeu. Pentru că sfinţenia lui Dumnezeu cere sfinţenie de la cei ce se apropie de El, dar îi şi sfinţeşte prin har pe cei ce cu credinţă şi cu dragoste îi urmează Lui.*** Aşa a fost desăvârşit în chip tainic şi Sfântul Calinic de la Cernica, bărbat plin de Duh Sfânt care se mărturisea înaintea Domnului şi a cuviosului Irodion. Şi dacă sfântul îl numea „Luceafărul de la Lainici“, iar obştea de multe ori îl defăima, e pentru că prea adeseori noi, cei îmbrăcaţi în păcat, suntem obişnuiţi să vedem doar strâmbătatea (pe care o şi socotim dreptate!) şi clevetim cu uşurinţă pe cei ce se ţin de Adevăr. Dar virtuţile cele străine pentru noi nu trec la fel de neobservate şi între cei desăvârşiţi, iar Sfântul Calinic a putut să vadă curăţia sufletului celui pe care l-a hirotonit, l-a uns stareţ şi l-a făcut martorul gândurilor sale înaintea Domnului.

Viaţa cuviosului Irodion

„Călugăr de mare înfrânare şi neîncetată rugăciune“ (pr. prof. D. Stăniloae, Filocalia VIII, 1979, pg. 572), duhovnicul sfântului Calinic s-a născut la Bucureşti în zbuciumatul an 1821. Mărturie despre aceasta o dă Dosarul 335 din 1872, fila 2, aflat la Arhivele Naţionale, Filiala Tg. Jiu, Fond Protoieria jud. Gorj, care face referire la tot personalul monahal al mănăstirilor gorjene ale anului 1872 şi care spune că schitul Lainici avea la acea vreme un număr de 16 monahi (destul de mulţi, în comparaţie cu mănăstirea Tismana, care avea doar 13), iar apoi dă toate datele lor personale. Astfel suntem informaţi că stareţul Irodion Ionescu avea atunci 51 de ani - fiind născut în Bucureşti, judeţul Ilfov - şi a fost tuns în monahism la mănăstirea Cernica în 1846.

Mai mult de atât documentul ne dă şi o descriere sumară a cuviosului spunându-ne că acesta avea faţa plăcută, părul castaniu, gura potrivită şi ochii verzi. (Documentul citat prezintă o mare importanţă fiindcă face lumină în privinţa locului şi a datei de naştere a cuviosului Irodion, despre care - de exemplu - părintele arhimandrit Ioanichie Bălan afirma în Patericul românesc, ediţia V-a, Sihăstria 2005, la pagina 471, că „era de loc din judeţul Vâlcea“, iar părintele profesor Nicolae C. Buzescu spunea în 1979, (în Mitropolia Olteniei 31, 1-3, pag.175), că „nu a găsit până acum nici un act şi nici o însemnare asupra vieţii sale, din care să cunoaştem originea, anul naşterii, şi educaţia primită“). Despre educaţia cuviosului Irodion, într-devăr nu avem prea multe date şi singurul lucru pe care-l ştim cu certitudine este că a intrat de timpuriu în obştea mănăstirii Cernica, unde a primit schima monahală la numai 25 de ani. Aici, la Cernica îi va fi remarcat Sfântul Calinic curăţia sufletului şi bună-petrecerea sa întru cele sfinte ale lui

Dumnezeu, încât deîndată ce a ajuns episcop de Râmnic (la 1850) l-a şi luat pe tânărul Irodion în eparhia sa şi l-a dus în 1851 deja, la schitul Lainici.

Doi ani mai târziu, tot sfântul l-a hirotonit diacon şi preot, pentru ca la 15 iunie 1854, să dea următoarea carte de numire: ***„Dat-am smerenia noastră această carte cuviosului Ieromonah Irodion, pe care după chibzuirea ce am făcut, l-am orânduit stareţu părinţilor şi fraţilor de la schitul Lainici, din judeţul Gorjiu, precum şi chivernisitor acestei şi celorlalte chiverniseli ale acelui schit, în locul cuviosului Ieromonah Chiril, cel ce şi-a dat demisia…". (Arhiva Episcopiei Râmnicului Noului Severin, Dosar 37 din 1854, nr. 635 din 15 iunie 1854).***

Deci nu oricum, ci după „chibzuire" l-a numit sfântul episcop pe tânărul ieromonah Irodion, la numai 33 de ani, stareţ al schitului de pe Valea Jiului!

Numai că sfinţii nu fac cele ale oamenilor, ci doar pe cele ale lui Dumnezeu şi rămân în Adevăr chiar dacă-i striveşte răutatea omenească, care nu suferă pe cei ce umblă în Duhul şi nu împlinesc pofta trupului (cf. Galateni 5, 14-16). Pentru aceasta şi cine ştie câte altele, la 30 iunie 1855, episcopia Râmnicului avea să primească o cerere din partea obştii schitului Lainici în care se arăta că, spre regretul lor (!), stareţul Irodion a demisionat, iar ei doresc să le fie numit egumen în loc, iconomul Dorotei, „ca să ne fie păvăţuitor duhovnicesc în locul părintelui Irodion"! Şi cu toate acestea, cuviosul părinte, mult smerindu-se, se pare că de data aceasta nici n-a părăsit obştea schitului! ***Cu adevărat cei drepţi se văd pe ei întotdeauna păcătoşi, iar noi, păcătoşii, întotdeauna ne vedem sfinţi!***

Şi iconomul Dorotei a fost numit stareţ la 2 iulie 1855, însă tot după un an, acesta avea să ceară binecuvântarea „de a rămânea în pace şi linişte despre această însărcinare". Aşa încât sfântul episcop al Râmnicului a fost nevoit să-l aducă şi să-l pună superior al schitului Lainici pe Marcel de la Cernica. Trebuie să fi fost vremuri tulburi în acei ani, pentru că în 1857 Sfântul Calinic avea să-l renumească stareţ al Lainiciului, din nou pe cuviosul părinte Irodion.

Se mai păstrează actul de numire al noului stareţ, însă există şi o însemnare făcută pe un Triodion: ***„Anul 1857, martie 29, am venit cu părintele Irodion stareţu aici pentru slujba părinţilor".*** În septembie 1859 acelaşi sfânt episcop avea să întărească pentru a treia oară printr-o nouă carte stăreţia cuviosului Irodion Ionescu în Lainici. De data aceasta, instabilitatea monahilor din schit era evidentă, încât şi aceştia se săturaseră de acea stare de lucruri şi-i cereau episcopului, prin Jalba monahilor din schitul Lainici, să le numească stareţ „pe părintele Irodion ca să ne fie păstor, precum şi mai nainte ne-au fost. Şi cu înscris încredinţăm Preasfinţiilor

voastre şi sfinţiei sale părintelui Irodion, că nu vom ieşi din cuvântul ce ni se va porunci pentru mântuirea noastră, până la sfârşitul vieţii noastre şi de aceasta ne rugăm să nu ne laşi, ci să ne fii milostiv şi cum Duhul Sfânt te va lumina asupra nevredniciei noastre. Ai Preasfinţiei Voastre smeriţi şi plecaţi (ss) Calinic monah, Iovinalie monah, Mitrofan monah. Toată obştea părinţilor din schitul Lainici". (Arhiva Episcopiei Râmnicului Noului Severin, Dosar 37 din 1851-1859, folio 72, nr. 1122 din 7 august 1859).

Se pare că în timp monahii şi-au dat seama de sfinţenia vieţii cuviosului Irodion, dar şi de nestatornicia şi dezbinarea lor, iar Dumnezeu i-a înţelepţit în cererea lor. Nu se putea ca răbdarea, smerenia, fecioria trupului şi a sufletului său să nu atragă până la urmă preţuirea sfinţeniei cuviosului Irodion! De lucrul acesta erau convinşi la acea dată chiar şi ctitorii schitului care-i scriau şi ei episcopului: „subscrişii, ne aflăm ca ramură de ctitori ai sfântului schit Lainici şi cu apropiere învecinaţi şi vedem o mare nedumerire între părinţii călugări, numai de la un timp de vreme… iar acum părinţii zic că au dorinţa a avea soţietate şi de stareţi pă părintele Irodion, cel ce a mai fost şi fiindu-ne plăcut şi nouă duhul înţelepciunii sale, este cu smerenie rugat şi din parte-ne Preasfinţia Sa Părintele Episcop, să binevoiască a ne îndeplini această cerere de obşte, nădăjduind că doar va rămânea împăcaţi". (Arhiva Episcopiei Râmnicului Noului Severin, Dosar 37 din 1851-1859, folio 75, 12 august 1859). Aşadar şi mirenilor ctitori le era deja „plăcut duhul înţelepciunii sale" căruia accepta să i se supună chiar şi stareţul Lainiciului din acea vreme, părintele Luca, care îi cerea şi el acelaşi lucru episcopului printr-un lung hrisov, în care se jeluia de piedicile pe care le întâmpina de la fraţi în administrarea schitului şi conchidea: „cu zmerenie rog înţelepciunea Preasfinţiei Voastre a binevoi să orânduiască stareţi chiar pe părintele Irodion, căruia voi fi supus cu metanie. Luca eromonah. 1859 Aug. 27". (Arhiva Episcopiei Râmnicului Noului Severin, Dosar 37 din 1851-1859, folio 75, 12 august 1859).

Vor fi fost următorii patru ani foarte buni pentru schitul Lainici, pe care l-a chivernisit cu bună chibzuială cuviosul părinte Irodion sporind viaţa duhovnicească şi numărul de monahi în sfântul lăcaş. La o lună de la instalarea sa, după ce i-a ajutat pe monahii Luca şi Cleopa să tencuiască schitul Locurele, i-a cerut episcopului Calinic binecuvântarea pentru „a sfinţi biserica cea nouă de la Locurele". (I.Popescu-Cilieni, Acte privitoare la fondarea schitului Locurele din jud. Gorj, AO 14, 1935, pag.399-400). Neiubindu-şi aproapele mai puţin decât pe sine, pentru bunăstarea părinţilor din schit - fiind şi vremuri grele pentru monahi şi mănăstiri (era chiar în timpul domniei lui Cuza!) - cuviosul Irodion vindea la 1 iunie 1861 câteva obiecte de cult, iar toţi banii căpătaţi îi dăruia obştii, pentru

supravieţuire (există un înscris al cuviosului de la acea dată, care se păstrează la Arhivele Sattului, Fond Episcopia Râmnicului, Pachet CVI-32, din 1 iunie 1861).

Pentru cinstea sa, Sfântul Calinic l-a chemat la Craiova şi i-a rânduit chiar funcţia de eclesiarh, însă cuviosul, deşi era „prea mulţumit de postul în care mă aflu orânduit“, şi-a cerut voie să se înapoieze la schitul său, care se afla „într-o poziţie tristă… stăruind a-l îmbunătăţi prin toate mijloacele“. Se pare că cererea sa nu a fost aprobată, aşa încât în 1863 se vede nevoit ***„ din împrejurări binecuvântate, neputându-mă întoarce la postul ce mi s-a încredinţat, de superior al sfântului schit Lainici, Districtul Gorj, demisionez prin aceasta şi vă rog cu tot respectul a face cele de cuviinţă pentru administrarea acelui schit pe viitor. Al P.Sf.V.Prea plecat şi smerit servitor, Irodion Protosingel“. (Arhiva Episcopiei Râmnicului Noului Severin, Dosar 37 din 1851-1863, folio 82, 6 iunie 1863.Documentul poartă antetul „Principatele Unite“, scris cu caractere latine).***

Din păcate, alte date referitoare la activitatea protosinghelului Irodion la Râmnic şi Craiova nu se cunosc. Se ştie - indirect - că stareţul Ilarion n-a diriguit schitul Lainici decât între 8 iunie 1863 şi 25 mai 1865, pentru că părintele Irodion a fost numit a patra oară stareţ, după cum reiese dintr-un raport înaintat de el episcopiei Râmnicului, prin care cerea să-i fie predate toate socotelile schitului: ***„De la numirea mea ca stariţu allu schitului Lainici, din jud. Gorjiu, timp trecut de patru ani, am găsit că tot venitul proprietăţii schitului, care valorează annual până la 120 de taleri, s-a strâns regulat de un călugăr anume Marchian, cel ce se numeşte că este Iconomu, fără a fi orânduit de cineva… Estimp, pomenitul călugăr a vândut fără voia mea 4 boi şi 70 de capre însuşind preţul lor pe samă-i“. (Arhiva Episcopiei Râmnicului Noului Severin, Dosar 37 din 1851-1863, folio 83, nr. 5 din 7 august 1869).***

Episcopia a ordonat o anchetă, în urma căreia protopopul de Tg. Jiu a obligat pe cei trei monahi implicaţi în această afacere, Marchian, Pavel şi Nifon, să restituie banii reţinuţi pe nedrept din vânzarea animalelor. Vizibil marcat de aceste probleme lumeşti din schit, cuviosul şi-a cerut demisia în noiembrie 1869: ***„Subscrisul cu ordinul Episcopiei încă din 1865, am fost numit stariţu la Sfântul Schitu Lainici unde, după cum cunoaşte Sfânta Episcopie, am întâmpinat destule suferinţe din partea părinţilor vieţuitori acolo, şi ca să-mi dobândesc liniştea, voesc a mă retrage la un alt chinoviu, rog cu respect Sfânta Episcopie a-mi primi aceasta drept dimisie din arătatulu postu. Irodion Protosingel.“ (Arhiva Episcopiei Râmnicului Noului Severin, Dosar 37 din 1851- 1863, folio 109, 12 noiembrie 1869).***

Probabil că nu va fi fost uşor să păstoreşti obştea oricărui schit sau mănăstire din acea vreme fiindcă se ştie ce jafuri şi pagube s-au produs în toate aşezămintele închinate Locurilor Sfinte, odată cu secularizarea averilor mănăstireşti din timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza (1859 - 1866). Când obştea mai are şi monahi precum Marchian, autointitulat iconom, care de fapt, mai târziu va părăsi schitul, luând cu el la rudele sale din Budieni şi sineturile Lainiciului, este lesne de înţeles de ce cuviosul Irodion râvnea atât de mult „să-şi dobândească liniştea"!

În următorii trei ani, sub stăreţia părinţilor Iordache Bărbătescu (1870 - 1872) şi ieroschimonahului Nifon (1872 - 1873), schitul Lainici dimpreună cu obştea au ajuns „în voia întâmplării", mai ales că în acea perioadă s-a produs secularizarea averilor şi a mănăstirilor neînchinate. Schitul nu mai avea de niciunele, iar viaţa duhovnicească bineînţeles că era deja subordonată grijilor lumeşti, aşa încât dacă episcopia mai dorea să salveze Lainiciul trebuia să trimită un om providenţial acolo, spre a curma neorânduiala. Pentru a cincea şi ultima oară a fost numit egumen al schitului părintele protosinghel Irodion Ionescu, cuviosul ieromonah păstorind obştea neîntrerupt, până la mutarea sa la Domnul, în 1900. Punând mare preţ pe smerenie şi ascultare, cuviosul va reuşi să reînvie viaţa spirituală în Lainici, înmulţind şi numărul monahilor (care într-un timp vor ajunge la 30), dar în acelaşi timp veghind cu asprime şi dreptate la moralitatea obştii (în 1887 a cerut episcopiei să înlăture din monahism pe călugărul Meletie Cristescu pentru abateri de ordin moral, iar episcopia Râmnicului a aprobat acest lucru). În acelaşi timp însă a tuns în monahism numeroşi vieţuitori, ştiuţi fiind: Ion Drăghiciou din Bumbeşti - sub numele de Iulian, pe Staicu Florea, după 7 ani de noviciat - sub numele de Serghie, pe Anghel Bărdan, din Rugi, plaiul Vulcanu în 1879, pe Constantin Mândroi, din Scoarţa, plasa Amaradia - sub numele de Chiril - sau pe Nicolae Popescu din Vălari, plasa Amaradia - călugărit la 64 de ani sub numele de Nicodim - şi mulţi alţii ale căror dosare nu s-au mai păstrat.

Patriot fiind, a trimis în Războiul de Independenţă din 1877, aproape toţi monahii pe care îi avea (12 la număr), spre a fi selectaţi ca infirmieri.

În 1889, episcopul Ghenadie al Râmnicului, după o vizită canonică în eparhie, i-a încredinţat cuviosului Irodion spre ocârmuire şi schitul Locurele, fapt relatat chiar de episcop: „Sunt frumoase, e prea adevărat, împrejurimile Oltului dintre Cozia şi Brezoi, dar acele ale Jiului de pre această cale sunt tot atât de frumoase, adăugând pe lângă aceasta că sunt şi multe, ba chiar la tot pasul. Ajungând cineva la skitul Lainici are mare trebuinţă mai nainte de a intra în monastire de un repaus, care l-ar pune în posiţiune de a reflecta asupra frumuseţelor şi a măreţiei tablourilor naturei celei atât de bogate în aceste locuri… Astfel ne găseam sufleteşte, când la 6 1/2 ore

am sosit dinaintea uşilor bisericii skitului Lainici. Ieromonahul Irodion, superiorul skitului, înconjurat de cei şapte monahi ai săi, ne-a primit la intrare cu ceremonia obişnuită şi după închinarea din altar şi pe la sfintele icoane împărăteşti, între care şi a hramului Naşterea Născătoarei de Dumnezeu, am luat locul în strana arhierească. S-a urmat rugăciunea de mulţumire cu polihroniul, cel pentru Maiestăţile Lor şi Alteţa Sa Regală, apoi a urmat polihroniul pentru Arhiereul locului şi în sfârşit s-a încheiat această rugăciune scurtă cu polihroniul pentru înfăţăşitorii naţiei, sfatul ocârmuitor şi întreg poporul cel drept-credincios. Dând binecuvântarea arhierească monahilor şi celor de faţă care se adăugaseră pe lângă cei ce ne-au însoţit până la skit şi locuitorii din împrejurimi, ne-am retras în chiliile superiorului, unde se pregătise adăpost pentru noi şi cei împreună cu noi.

Joi, 10 august, de dimineaţă până la ora 9 am inspectat mănăstirea şi am căutat a cunoaşte viaţa ce o duce fiecare din locuitorii acestui sfânt lăcaş, dând fiecăruia sfatul trebuitor îndreptării şi mântuirii sale. La această oră, pedestri şi pe cai am luat drumul spre un alt skit, numit Locurele, unde este hramul Schimbarea la Faţă a Domnului şi care cu skitul Lainici are ca drum de comunicaţie o singură potecă dusă prin munţi şi păduri şi foarte anevoioasă de suit. Acest skit este fondat la 1850 de către preotul Constantin Cârteanu în unire cu schimonahul Ioanichie, care şi astăzi se nevoieşte într-o chilie mai sus puţin de skit şi anume la locul numit de popor Gropu sau Vulcanu. Intrând în biserica skitului am fost întâmpinaţi la uşa bisericii de către preotul Constantin Slobozeanu din parohia Cartu-Turcineşti cu Sfânta Evanghelie şi crucea, fiind de faţă şi domnul Radu Cârteanu cu soţia sa, fiind preotul ctitor, care venise într-adins spre întâmpinarea noastră. După polihroniul obişnuit şi binecuvântarea arhierească, am vizitat skitul, care este compus dintr-o bisericuţă bine întreţinută, din două rânduri de chili din care într-un rând şade monahul păzitor al skitului şi mai are şi o proprietate compusă din 19 pogoane loc cultivabil. Ne-a nemulţumit foarte ne-ngrijirea ce am găsit la acest sfânt skit şi care nu provine decât dintr-un interes rău calculat al celor ce ar trebui să depună mai multă îngrijire şi să aibă mai multă interesare pentru asemenea aşezăminte dumnezeieşti. Pământul skitului era acoperit aproape tot cu plante de acelea ce le-a făgăduit Dumnezeu lui Adam după căderea în păcat: adică cu spini şi pălămidă. Monahul îngrijitor al skitului, neavând treapta preoţiei, nu putea săvârşi Sfânta Liturghie şi fiind crescut în Sfântul Munte, el ştia a lucra numai linguri, fără a se gândi că pământul îi putea aduce cele pentru viaţă cu mai multă înlesnire; de aici acea ne-ngrijire a ogorului mănăstirii şi închiderea - aproape desăvârşită - a uşilor bisericii. Văzând o asemenea stare de lucruri şi apoi mişcaţi şi de întristarea sufletească a d.lui ctitor Radu Cârteanu, am dispus, ca superiorul skitului Lainici, ieromonahul Irodion, să îngrijească de acum cu cele bisericeşti şi de skitul Locurele, având îndatorirea de a fi superiorul şi al acestui skit şi a face o Liturghie

pe săptămână - Sâmbăta - în biserica Schimbarea la Faţă, când va pomeni pe ctitorii acestui sfânt locaş. De asemenea va căuta a înlătura, prin munca şi sudoarea feţei părinţilor din Lainic, pustiul şi blestemul lui Adam pentru neascultare, făcând ca spinii şi pălămida să dea loc cartofilor, porumbului şi altor plante folositoare şi trebuitoare vieţii monahale şi aceasta cu atât mai mult că moşia skitului ar putea foarte bine să îndeplinească lipsa de grădină din Lainici - unde arendaşul, după însăşi cuvintele superiorului, l-a restrâns între zidurile mănăstirii“… (Ghenadie al Râmnicului, Zile din viaţa mea pastoral - O visită canonică, Tipografia Cărţilor Bisericeşti, 1889, cap. VIII-IX, pag. 54, 55).

Tot din această preţioasă carte aflăm că mai sus de schitul Locurele, în locul numit Gropu (astăzi numit Poiana Pustnicului!), cu ştirea şi binecuvântarea părintelui Irodion, pustnicea un sihastru mult sporit în viaţa duhovnicească, pe numele său Ioanichie. Tot de la episcopul Ghenadie ni se păstrează şi o minunată întâmplare pe care a avut-o chiar el cu acest om sfânt.

Se mai ştie că mai înainte cu un an de a pleca la Domnul, cuviosul a dăruit schitului un clopot de 319 kg, făcut pe cheltuiala sa şi a câtorva credincioşi.

Dar se mai ştie şi că pentru asprimea nevoinţelor sale, cât şi pentru viaţa curată pe care a dus-o înaintea lui Dumnezeu şi printre oameni, părintele s-a învrednicit încă din timpul petrecerii sale prin astă lume de multe daruri şi harisme. „Acest mare stareţ se învrednicise şi de darul mai înaintevederii. Că multora le spunea gândurile cele de taină şi le vestea cele viitoare“ - mărturiseşte despre el părintele Ioanichie Bălan în Patericul românesc.

Cele de taină i le-a spus şi femeii ce îi adusese un vas cu lapte de capră, pe care cuviosul n-a voit a-l primi reproşându-i că nu era de la capra ei. Cum femeia nu pricepea vorbele sfântului, acesta i-a explicat (după cum ne descrie acelaşi părinte Ioanichie Bălan): „Dar n-ai dat-o ieri diavolului? Cum să primesc, că nu mai este capra ta! Deci, vădită fiind femeia, şi-a mărturisit păcatul şi luând binecuvântare, din ziua aceea n-a mai drăcuit“.

Şi tot în Patericul românesc găsim şi o bună apreciere făcută de părintele arhimandrit Ioanichie Bălan: „Pentru multa lui smerenie, protosinghelul Irodion s-a învrednicit de la Hristos de darul preasfintei rugăciuni şi al izgonirii duhurilor necurate. De aceea, nu puţini bolnavi şi neputincioşi de prin satele Olteniei şi Transilvaniei alergau la el şi se vindecau, încât numele său se făcuse cunoscut peste tot“.

Nu numai că izgonea duhurile necurate, dar pentru pentru râvna sa spre cele ale sfinţeniei, Dumnezeu i-a încredinţat de multe ori şi din tainele cele viitoare, de multe ori proorocind cuviosul şi adeverindu-se cele spuse de el întru totul. Cu puţin timp înainte de a se muta în veşnicie, cunoscându-şi şi această clipă, a adunat obştea şi le-a spus părinţilor: ***„Fiii mei, să ştiţi că puţin după ducerea mea, schitul acesta va rămâne mulţi ani pustiu. Voi, însă, îngropaţi lângă altar trupul meu şi nu uitaţi făgăduinţele călugăreşti ce le-aţi dat lui Hristos!“.***

Se va adeveri, din păcate şi această proorocie a cuviosului Irodion, după 16 ani de la adormirea sa, când în primul război mondial, schitul a fost ocupat şi devastat de nemţi, biserica fiind transformată în grajd pentru cai. Timp de 13 ani schitul a stat pustiit, abia în primăvara anului 1929 părintele Visarion Toia refăcând obştea monahală a Lainiciului.

Se spune că mult timp „Luceafărul de la Lainici“ (cum îl numea Sfântul Calinic de la Cernica) a slujit Liturghia zilnic şi „aşa a trăit cuviosul protosinghel Irodion, totdeauna arzând pentru dragostea lui Hristos, ca o făclie în sfeşnic, mângâind, vindecând şi folosind duhovniceşte, atât pe mireni, cât şi pe călugări“. (Ioanichie Bălan, Patericul românesc, ed.V-a, 2005, pag. 471)

Părintele Irodion Ionescu a plecat la Domnul în anul 1900, şapte ani mai târziu ieromonahul Iulian Drăghicioiu - tuns în călugărie chiar de către cuviosul – dezgropându-l şi aflându-l neputrezit, l-a reînhumat. A rămas cererea lui către protopopiatul Tg. Jiu: „Împlinindu-se şapte ani de la răposarea protosinghelului Irodion, acum ieromonahul Iulian Drăghicioiu din acest schit este pregătit să dezgroape oasele numitului răposat în ziua de cinci ale curentei luni. Sunteţi rugaţi a face intervenire către Preasfinţitul Episcop Eparhiot ca să dea voie spre a se putea aduce la îndeplinire de cele ce vă rugăm. Primiţi Prea cucernice Părinte închinăciune, Superior Arhim. Teodosie Popescu“. (Arhivele Statului, Filiala jud.Gorj, Tg. Jiu, Fond Protoieria jud. Gorj, Dosar 335 din 1907, fila 2 - cererea nr. 7, 1 mai 1907). Din păcate ieromonahul Drăghiciou va fi luat prizonier şi dus în Germania unde-şi va găsi sfârşitul într-un lagăr.

Se pare că şi după trecerea lui în veşnicie, cuviosul a mai săvârşit minuni alungând duhuri necurate, aşa încât, mai ales după primul război mondial, mulţi au fost cei care au săpat după moaştele sale. Aflând de toate acestea şi cunoscând bine evlavia deosebită a multor credincioşi pentru osemintele protosinghelului Irodion, se presupune că cel care a îngropat mult mai adânc - decât se obişnuieşte - moaştele cuviosului spre a le feri de devalizare, a fost părintele Visarion Toia, în 1929.

De atunci au fost multe încercări de a descoperi moaştele sfântului rămase însă fără rezultat. Ele n-au fost găsite decât atunci când a binevoit cuviosul, arătându-ne că un sfânt se poate ascunde în Dumnezeu (pe când un păcătos se ascunde de Dumnezeu) şi oricât l-am căuta nu-l putem afla, din pricină că noi am uitat să mai fim sfinţi.

Până ce întreaga obşte a mănăstirii Lainici, în frunte cu părintele arhimandrit Ioachim Pârvulescu, n-a postit şi s-a rugat cuviosului o săptămână întreagă şi până ce ÎPS Irineu al Olteniei nu l-a rugat pe Sfântul Calinic de la Cernica să i-l descopere pe „Luceafărul de la Lainici“, nici cuviosul Irodion nu s-a lăsat aflat!

Trecuseră 109 ani de la înveşnicirea lui…

(Lumea monahilor/ 34 (4), aprilie 2010)

Lumea Monahilor - Descoperirea moaştelor Sfântului cuvios Irodion, duhovnicul Sfântului Calinic

Cuviosul Irodion Ionescu are în urmă o istorie tainică şi plină de evenimente neobişnuite. A intrat în monahism la Mânăstirea Cernica, aflată atunci sub oblăduirea Sfântului Calinic. După ce acesta ajunge episcop, îl va strămuta pe părintele Irodion la Lainici. Viaţa lui curată îl va propulsa din postura de ucenic în cea de duhovnic, Sfântul ajungând să i se spovedească şi să îl ţină de povăţuitor.

Apoi faima i s-a răspândit şi a ajuns să fie supranumit „Luceafărul de la Lainici". După moartea sa era atât de cunoscut credincioşilor încât aceştia l-au dezgropat pe ascuns şi i-au luat braţele cinstindu-le ca sfinte moaşte. Au trecut mai bine de 100 de ani şi osemintele sale au rămas în pământul mânăstirii.

Anul acesta, pe 10 aprilie 2009, în ajunul prăznuirii Sfântului Calinic de la Cernica, părintele stareţ Ioachim Pârvulescu a purces la căutarea lor cu binecuvântarea Î.P.S. Irineu, mitropolitul Olteniei. Încercările de până atunci, din anii de dinainte de revoluţie, dăduseră greş. Aşa că acum, când au început să sape, stareţul i-a avertizat pe ceilalţi monahi: „Părinţilor, rugaţi-vă foarte insistent şi foarte serios, pentru că avem de trecut un mare examen. Nu se ştie dacă vom găsi moaştele Sfântului cuvios Irodion, nu se ştie dacă este chiar aici mormântul cuviosului. Pentru că totul s-a distrus pe lângă mănăstire, toate crucile, inclusiv crucile de la cimitir, s-a nivelat totul în primul război mondial şi abia prin anii douăzeci şi ceva, '29, când a venit părintele Visarion de la Frăsinei stareţ aici, la Lainici, el a identificat locul după spusele bătrânilor localnici; tot atunci au aşezat crucea pe mormânt."

Deci localnicii îşi mai aduceau aminte unde fusese îngropat…

Sigur că da! Pentru că îl ţineau la mare evlavie pe cuviosul Irodion, încă din viaţă! Era chiar făcător de minuni. Mulţi oameni se vindecau, scotea demonii… atât cei din Oltenia, cât şi din Transilvania veneau aici. Era, să zicem aşa, o mare efervescenţă duhovnicească, în zona mănăstirii.

Veneau în pelerinaj la el chiar în timpul vieţii?

Da, în timpul vieţii, da, pentru că i se cunoştea sfinţenia, era un om văzător cu duhul. Făcător de minuni şi văzător cu duhul. Noi am început acest lucru vineri dimineaţa la orele 7, în prezenţa Î.P.S. Irineu, mitropolitul Olteniei. S-a săpat la adâncimea normală a unui mormânt, de 1,80-1,90 m adâncime şi s-au găsit la fundul gropii câteva oseminte aruncate şi cărămizi, de asemenea nescrise - nu au ştiut ale cui să fie acele oseminte, nu au putut fi identificate. După aceea, am săpat mai spre vest şi am găsit un mormânt efectiv intact. Era un schelet intact. La un moment dat, am crezut că este al cuviosului Irodion. Toţi am rămas surprinşi. În cele din urmă, am găsit cărămida de sub cap - aşa cum se punea la monahi - pe care scria: Mitrofan schimonahul, 1864. După aceea, am mers spre est. Iar am săpat, iar alt mormânt. Şi am dat de Atanasie schimonahul, anul nu se mai cunoştea. După aceea, am săpat mai în stânga, mai în sud apoi mai în nord. Deja făcusem o groapă de 6 m lungime pe 2 m lăţime şi pe 2 m adâncime.

Cât o fundaţie de casă!

Aproape. Eram deznădăjduiţi total, într-o mare dezamăgire, eram pe marginea… prăpăstiei deznădejdii şi a disperării; că n-am găsit nimic. Înalt Prea Sfinţitul s-a dus la chilie să se roage la Sfântul Calinic, noi, de asemenea, ne rugam, cum puteam, în groapă. Băieţii tot mai săpau, mai în stânga, mai în dreapta. La un moment dat, Înalt Prea Sfinţitul spune: „Ce facem? Săpăm până găsim! Săpăm până găsim!” Ce să mai găsim? Pe unde? S-o luăm roată pe lângă biserică, cu săpatul? Nu, era imposibil! Şi atunci, părinţii, la un moment dat au observat că la fundul gropii era ceva mai moale, ca o mocirlă şi sub celelalte morminte era tare. Şi atunci băieţii au început să sape mai jos şi la un moment dat, săpând aşa, ca la vreo 20-30 cm, găsesc un toc de bocanc. Şi asta iarăşi a făcut să tresalte inima puţin în noi, aşa că am săpat mai adânc, mai adânc, aproape 2,5 metri şi am găsit, în cele din urmă, câteva cuişoare aproape descompuse de rugină. Săpând aşa, cu foarte multă migală, cu mistria, ca la chestiunile de arheologie, în cele din urmă, parcă-parcă se întrezărea creionarea unei alte gropiţe la fundul gropii celei mari. Şi la un moment dat ne-am dat seama că trebuie să fie ceva, încep să apară la suprafaţă primele părţi ale sfintelor moaşte - care erau de un maroniu impecabil, aşa cum este stejarul, băiţuit. Această culoare, maronie, am mai văzut-o numai la

Sfântul Siluan Athonitul, în Muntele Athos la capul Sfântului Siluan şi la Sfântul Gheorghe, stareţul de la Cernica.

Dar altfel osemintele obişnuite ce culoare au?

Oasele normale au culoarea albă. Mai ales după ce se usucă, ele sunt albe-albe. Sfintele moaşte nu au niciodată culoare albă. Moaştele au stat în acea mocirlă 102 ani, ca să le dezgropăm noi, nevrednicii. Nu s-a mai găsit nici o bucată de lemn din sicriul acela, totul era descompus - vă daţi seama, de 102 ani! Inclusiv cuiele cu care fusese bătut sicriul, toate erau descompuse de rugină, nu mai era aproape nimic din ele! Atunci am spus în sinea mea că acestea sunt.

Înalt Prea Sfinţitul încă nu credea. Încet, încet au luat primul osemânt şi mi l-au dat. Am luat apoi fiecare oscior şi l-am pus într-un sicriu. Şi în momentul în care mi-au dat prima parte din moaştele Sfântului, când le-am pus în mână, erau de câteva ori mai uşoare decât celelalte oase dezgropate în celelalte morminte. De câteva ori mai uşoare! Erau ca o hârtie în mâna mea, ca un pai! Era incredibil aşa ceva! Primul semn: culoarea maronie, al doilea: erau foarte uşoare. Şi după aceea, băieţii din fundul gropii au început să zbiere: „Părinte! Începe să miroasă! O mireasmă deosebită!" Un miros extraordinar de plăcut! Deja osemintele începuseră să apară şi miroseau extraordinar de frumos. În cele din urmă, am găsit cărămida care identifica clar mormântul cuviosului Irodion. Era scris pe ea: Protosinghel Irodion Ionescu, protosinghelul mănăstirii Lainici, născut: 1821, adormit în Domnul: 3 mai 1900. Ăsta a fost lucrul cel mai clar.

Î.P.S. Irineu de bucurie l-a anunţat telefonic şi pe Părintele Patriarh despre acest lucru şi chiar Părintele Patriarh i-a spus: „Vedeţi, vlădică, în zilele de criză economică, Dumnezeu ne dă bogăţie spirituală!"

Părinte am înţeles că atunci când l-aţi dezgropat pe cuvios el nu avea mâini.

Aşa este, în momentul în care noi l-am dezgropat, nu i-am găsit mâinile şi coastele; mâinile şi majoritatea coastelor lipseau. Şi atunci, ar fi două ipoteze.

După ce cuviosul Irodion s-a mutat la Domnul, la mormântul lui se făceau minuni: veneau oameni demonizaţi, ieşea diavolul din ei; veneau bolnavi şi se vindecau, plecau acasă vindecaţi. Şi se spune că unii oameni evlavioşi ar fi umblat la mormântul cuviosului Irodion şi ar fi furat, pur şi simplu, părticele din sfinte moaşte. Aşa se face că părintele Iulian Drăghicioiu, ucenicul său, a cerut la episcop ca după şapte ani să fie dezgropat şi după aceea să fie pus la loc. Pe la 1907, la

şapte ani de la moarte, l-au dezgropat şi l-au pus într-un sicriu. Se spune, iarăşi (în tradiţie s-a păstrat acest lucru), că atunci au găsit sfinte moaşte şi au raportat episcopului de la Râmnic: „Prea Sfinţite, am găsit moaştele cuviosului Irodion Ionescu!” La care, Episcopul Râmnicului ar fi exclamat: „Aista mi-ai fost, Irodioane!” Şi atunci au luat sfintele moaşte şi le-au băgat înapoi în mormânt. Le-au băgat adânc, la doi metri şi jumătate şi le-au băgat şi într-o lădiţă. După aceea, au pus pământ pe ele şi deasupra au pus alte oseminte şi cărămidă şi au astupat totul.

… ca oamenii să nu mai caute, să nu le mai poată fura…

… asta a fost lucru derutant. În tradiţie se spune foarte clar că în anii ’30, părintele Visarion Toia a săpat căutând moaştele, dar nu le-a mai găsit; după aceea, părintele Calinic Cărăvan, următorul stareţ, a căutat şi el, dar n-a găsit; după aceea, foarte concret, părintele Vasile Economu ştie că în 1983, părintele stareţ Caliope Georgescu, împreună cu câţiva părinţi, aşa în mod discret, cu binecuvântarea mitropolitului Nestor Vornicescu, noaptea au săpat. Au găsit oasele acelea pe care le-am găsit şi noi, deasupra, dar n-au ştiut că moaştele se aflau dedesupt. Deci era ca o comoară ascunsă în adâncul pământului.

Aţi făcut aproape anchetă poliţistă!

Hm… din unele puncte de vedere. Adică asta e o chestie de descoperire, sfântul a vrut să fie descoperit. Nu-i meritul cuiva.

Deci, asta ar fi o primă ipoteză, că la anul 1907, la şapte ani, l-ar fi îngropat ei. A doua ipoteză, cu care nu prea sunt de acord, ar fi că părintele Visarion Toia, când vine, în 1929, la stăreţie sau 1930, el ar fi dezgropat din nou mormântul cuviosului Irodion, pentru că se ştia că s-a umblat la mormântul lui de mai multe ori şi s-au sustras din moaştele cuviosului Irodion. Şi atunci el, ca să pună capac acestor chestiuni, speculaţii şi mârşăvii care nu erau după Dumnezeu, a făcut acel sicriu mai mic, a săpat la doi metri jumate adâncime, a băgat acel sicriu în gropiţa aceea mică, a pus pământ peste ea, după aceea, la fundul mormântului normal, a pus alte oase şi cărămizi la derută şi toţi care au săpat au găsit oasele şi n-au găsit sfintele moaşte. Eu nu-s de acord cu această ipoteză, pentru că pe părintele Visarion, părintele Calinic Cărăvan, următorul stareţ de după părintele Visarion, îl avea la mare evlavie şi sigur că era ucenicul lui direct. Pe Părintele Calinic l-am prins în viaţă mulţi ani, a murit în 1991, chiar eram aici şi l-am înmormântat. Dar el niciodată n-a spus nimic despre moaştele cuviosului Irodion. Dacă părintele Visarion l-ar fi dezgropat şi l-ar fi îngropat înapoi, în 1929 sau 1930, s-ar fi ştiut

din tradiţie că erau acolo. Dar nu ne-a spus nimeni nimic. De aceea, nu-s de acord cu această a doua ipoteză, că ar fi fost dezgropat în ’29. Eu socotesc că mai degrabă în 1907 a fost prima dezgropare şi atunci a fost definitivă. Dar cert este că oamenii, din evlavie, doreau dezgroparea lor.

Părinte, de fapt cum aţi ajuns la căutarea duhovnicului Sfântului Calinic?

Este un lucru foarte greu de spus. Pentru că au fost lucruri total imprevizibile. A fost ca o taină care s-a descoperit în acest moment. Taina descoperirii “luceafărului de la Lainici”.

Aşa i se spunea demult?

Da, se cunoaşte din tradiţia mănăstirii că stareţul Irodion se numea “luceafărul de la Lainici“ - a fost supranumit aşa de Sfântul Calinic de la Cernica pe când acesta era episcop la Râmnic. Acest cuvios Irodion s-a născut la anul 1821, în Bucureşti, şi la vârsta de 20 de ani a mers la mănăstirea Cernica. Deja mergea foarte des la mănăstire şi duhul isihast de la Mănăstirea Cernica l-a atras ca un magnet…

Moştenirea lui Paisie de la Neamţ şi a Sfântului Gheorghe Cernicanul…

Da. Sub oblăduirea Sfântului Calinic, care atunci era stareţ acolo, a trecut prin toate ascultările şi a fost tuns în monahism, în 1846. După aceea, Sfântul Calinic venind episcop la Râmnic, l-a luat cu el, că era printre cei mai deosebiţi părinţi ai mănăstirii Cernica şi l-a pus ca egumen în 1854 la Lainici. Se cunoaşte că Sfântul Calinic a avut trei mănăstiri de suflet în vremea sa: Mănăstirea Cernica, Mănăstirea Frăsinei - copilul său de suflet şi Mănăstirea Lainici. De aceea, foarte des venea la Mănăstirea Lainici, să se spovedească la cuviosul Irodion (ucenicul îi devenise între timp duhovnic!)

Era ca o lumină puternică acest mare părinte Irodion. Se consemnează în viaţa Sfântului Calinic faptul că, la un moment dat, când acesta era la Râmnic cu fraţii Baldovin, s-a ridicat în picioare, a făcut semnul Sfintei Cruci, a binecuvântat şi a spus: „Domnul!” Şi atunci fraţii Baldovin l-au întreabat: „Ce este, Prea Sfinţite, ce s-a întâmplat?” Şi Sfântul Calinic le-a răspuns: „Stareţul Irodion de la Lainici mi-a cerut binecuvântare pentru un lucru.” Deci, iată că vorbea în duh cu acest mare părinte.

Aţi întâlnit, aţi vorbit cu oameni care să fi păstrat amintirea minunilor săvârşite de Sfântul Irodion?

Vă daţi seama că e un timp foarte lung. De la 1907, de când s-a dezgropat, din 1900 când a murit cuviosul, vine primul război mondial, care a distrus totul aici, pur şi simplu, din mănăstire nimic n-a mai lăsat, nici arhivă, nimic, nimic! Şi oamenii goniţi! După aceea, în perioada interbelică, cei bătrâni, care au mai cunoscut, i-au spus părintelui Visarion, dar din păcate, el s-a dus cu aceste comori dincolo, în mormânt şi după aceea, prin anii ’80 -’90, deja nu se mai ştia.

În zona aceasta, în Munţii Lainici, de aici, erau foarte mulţi oameni pe atunci, localnici, care trăiau în cabane de munte cu animale cu tot, foarte răzleţi, prin munţi şi veneau doar duminica sau la sărbători, aici la mănăstire şi comunicarea nu se realiza ca acum. Astfel încât nu prea s-au mai păstrat relatări precise ale minunilor sale. Poate că şi cuviosul Irodion a vrut să stea în această discreţie, în acest anonimat, ca atunci când vor fi într-adevăr oameni care doresc acest lucru şi cer acest lucru şi intră în corespondenţă în duh cu el şi din toată inima… atunci, sfântul se descoperă.

Se mai cunoaşte însă câte ceva de la părintele Calinic Cărăvan, ultimul stareţ pe care l-am cunoscut în viaţă. Părintele Ioanichie Bălan, când a făcut acel Pateric românesc, prin anii şaptezeci şi ceva, mergând pe la majoritatea mănăstirilor din ţară a venit şi la părintele Calinic. Atunci i-a spus acesta despre minunile care se găsesc acum în Pateric şi-n Convorbiri duhovniceşti, despre cuviosul Irodion Ionescu. E acea minune care s-a întâmplat cu o femeie de aici, de prin munţi, de prin cabanele acestea şi care venea la mănăstire de multe ori şi aducea prinoase, daruri. Şi la un moment dat vine cu un vas cu lapte şi-l aduce la cuviosul Irodion. „V-am adus, părinte, lapte de pomană, de blagoslovenie!” Şi părintele stareţ Irodion îi spune: „Nu este laptele tău!” „Ba nu, prea cuvioase, că doar eu l-am muls azi dimineaţă, acuma… e muls de mine, e proaspăt!” „Nu e laptele tău!” „Ba da, prea cuvioase, e al meu!” „Nu este al tău, este al diavolului!” „Păi, cum aşa?” „Păi, ieri ai dat diavolului capra de la care l-ai muls şi atunci, dacă ai dat-o diavolului, nu mai este laptele ei, este al diavolului, pentru că diavolul a pus stăpânire pe acea capră! Şi atunci ia-l de aici şi du-te!”

Părintele avea înainte vedere şi ştia că femeia înjura şi blestema!

Deci, asta-i: era un mare văzător, văzător cu duhul şi cunoştea lucrurile în profunzime. Dar, din păcate, s-au cunoscut puţine lucruri despre el, despre minunile care s-au făcut în viaţa lui. O altă minune pe care Sfântul Irodion a vă-zut-o - i-a spus părintelui Iulian Drăghicioiu: „La câţiva ani de la moartea mea, Mănăstirea Lainici se va pustii”. Şi aşa s-a şi întâmplat, că în 1916, primul război

mondial a devastat totul şi a pustiit această mănăstire. Deci, altă prorocie referitoare la Mănăstirea Lainici.

Şi o ultimă sau poate… o primă minune s-a întâmplat după dezgroparea moaştelor Sfântului cuvios Irodion. După ce l-am dezgropat, în prima duminică am vorbit despre acest lucru la biserică, toată istoria pe care v-am spus-o şi dumneavoastră până acum. Am continuat şi în celelalte duminici. Pe 3 mai era chiar ziua mutării la Domnul a cuviosului Irodion. În timpul slujbei observasem că în biserică erau două maici, pe care le cunoşteam foarte bine, că erau de la Mănăstirea Polovraci. Era o maică tânără, pe care o cunoşteam eu de prin anii ’84, pe când avea 10-12 ani. Tot timpul venea, avea evlavie la cuviosul Irodion, pentru că era tradiţia aceasta la Mănăstirea Lainici, oamenii care-i cunoşteau minunile din vechime, veneau şi puneau lumânări la mormântul său. După ce a terminat zece clase, s-a dus la Mănăstirea Polovraci şi acolo a fost tunsă în monahism. Se numeşte maica Marina, în ziua de astăzi. Şi această maică a auzit la un moment dat că s-au dezgropat moaştele cuviosului Irodion.

Cu un an de zile înainte, a avut un vis. La miezul nopţii, pe la 1-2, se făcea, în vedenia aceasta, că este la mănăstirea Lainici. Şi era în faţa mormântului cuviosului Irodion, iar curtea era plină de lume. Şi la un moment dat vede că se desface mormântul cuviosului Irodion şi parcă ar fi dispărut toată lumea şi cuviosul era deasupra mormântului. Şi maica a rămas uimită de acest lucru. Mai întâi, dorea din tot sufletul să se apropie de cuviosul Irodion, voia să-i sărute picioarele, simţea o bucurie extraordinară. El a ieşit din mormântul care s-a deschis şi parcă se îndrepta spre lume. Era frumos la chip, cu barbă lungă şi neagră, însă sărăcăcios îmbrăcat. Şi atunci când Sfântul a vrut să se întoarcă-n pământ maica a prins curaj şi l-a rugat să stea afară că doar era viu! Abia atunci a vorbit cuviosul Irodion şi i-a spus că „N-a venit încă vremea!”. Maica, văzându-l atât de sărăcăcios îmbrăcat l-a întrebat dacă poate să-i aducă îmbrăcăminte şi pantofi noi, în anul care vine, când se va întoarce pe la mormânt. Şi sfântul i-a răspuns profetic: „N-am nevoie de nimic. Anul viitor părintele stareţ îmi va face haine noi!”. Peste un an, i-am dezgropat moaştele, în chip minunat.

Şi n-a spus nimica maica, decât maicilor din mănăstire, care nu cunoşteau mare lucru. Nici mie nu mi-a spus nimic. Vedeţi cum Dumnezeu a rânduit să mi-o spună numai după ce l-am dezgropat, chiar în duminica de 3 mai, când Sfântul a împlinit 109 ani de când s-a mutat la Domnul…

(Cristian Curte - Lumea Monahilor/ anul III, nr. 6 (24) Iunie 2009)

Diac. Ioniţă Apostolache - Cuviosul Irodion de la Lainici, duhovnic şi stareţ iubit de ucenic - „Luceafărul de la Lainici“, duhovnicul Sfântului Calinic de la Cernica

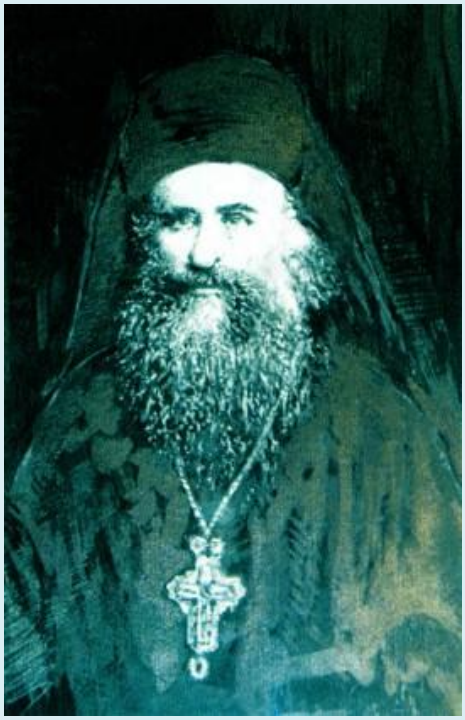

Pentru credincioşii din Oltenia, cuviosul părinte Irodion Ionescu, stareţul Mănăstirii Lainici, a fost dintotdeauna un sfânt. În perioada stăreţiei sale la Lainici, a adunat în jurul său nu mai puţin de 30 de ucenici care au dus mai departe adevărata tradiţie monahală. Multe din minunile sale au rămas cunoscute şi astăzi, consolidând motivaţia argumentelor pentru canonizarea sa, mai ales că moaştele sale au fost descoperite chiar anul acesta.

Cuviosul Irodion Ionescu s-a născut în Bucureşti, în anul 1821 şi a primit la botez numele de Ioan. Chemarea lui Dumnezeu a răsunat cu putere în inima sa încă din fragedă pruncie şi la numai 20 de ani, tânărul cu viaţă de ascet îşi găseşte adevărata menire închinoviindu-se ca frate în lavra Cernicăi. Dincolo de porţile mănăstirii, fratele Ioan face cunoştinţă cu o altă realitate la care se adaptează foarte repede. Luptele duhovniceşti devin în scurt timp fapte cotidiene, iar postul şi rugăciunea - adevărate moduri de viaţă. După ce a trecut prin aproape toate ascultările, datorită aleselor sale calităţi, tânărul Ioan a primit la 3 decembrie 1846 îngerescul chip al călugăriei, pecetluindu-l cu numele de Irodion.

Duhovnic al Sfântului Calinic

Mănăstirea Cernica era locul de suflet al Sfântului ierarh Calinic, ani de zile veghind la binele obştii de aici. În această adevărată pepinieră de sfinţi, cuviosul Irodion s-a făcut remarcat prin viaţa sa aleasă: postea foarte mult, îşi împlinea cu osârdie pravila şi canonul, nu lipsea niciodată de la slujbe, noaptea o petrecea în lacrimile rugăciunii, iar ziua lucra alături de părinţi la ascultările cele mai grele. La numai câteva zile după călugărie, pe data de 22 decembrie 1846, cuviosul a fost uns ca preot şi duhovnic pentru întreaga obşte a mănăstirii. Experienţa uceniciei lângă Sfântul Calinic îi conferea un mare echilibru în luarea deciziilor, iar virtuţile pe care le avea îl făcuseră unul dintre cei mai căutaţi duhovnici.

Odată cu învestirea Sfântului Calinic ca episcop de Râmnic în anul 1850, cuviosul Irodion a trebuit să părăsească Cernica pentru a se stabili la Mănăstirea Lainici, devenind duhovnicul sfântului. Deşi avea o experienţă duhovnicească vastă, cuviosul părinte s-a supus întru totul rânduielii pe care a întâlnit-o aici. Cu acordul unanim al obştei, la data de 15 iunie 1854, cuviosul părinte a fost instalat de Sfântul Calinic în egumenia Mănăstirii Lainici.

Omul potrivit la locul potrivit

De anul primei sale instalări se leagă o frumoasă întâmplare istorisită de biograful Sfântului Calinic, arhimandritul Anastasie Baldovin. În timp ce străbătea drumul prin munţi pentru a se întoarce de la Mănăstirea Lainici la episcopie, Sfântul Calinic a avut o viziune prin care cuviosul Irodion i-a descoperit înmormântarea cucernicului părinte Nicandru, stareţul Cernicăi şi ucenicul iubit al sfântului.

Un an mai târziu, din motive necunoscute, părintele Irodion a demisionat din stăreţia de la Lainici, în locul său fiind ales părintele iconom Dorotei. La 29 martie 1857, cuviosul a revenit la conducerea mănăstirii.

Până la sfârşitul vieţii, părintele Irodion a mai fost numit de încă trei ori ca egumen al mănăstirii, după ce în prealabil demisionase. S-a dovedit de fiecare dată omul potrivit la locul potrivit pentru rezolvarea situaţiilor grele care deseori apăreau în viaţa obştei. În 1859, aproape toţi călugării de la Lainici şi de la Locurele au cerut Sfântului Calinic reinstalarea cuviosului Irodion ca stareţ. Cuviosul părinte Irodion a adunat în total 37 de ani de stăreţie şi a reuşit să strângă în jurul său peste 30 de ucenici.

Profeţia cuviosului Irodion de la Lainici

Foarte mulţi credincioşi din Oltenia şi chiar din Transilvania băteau potecile înguste din defileul Jiului pentru a ajunge să vorbească măcar o clipă cu părintele Irodion. Era un adevărat pelerinaj: bolnavi, îndrăciţi, oameni cu fel de fel de necazuri şi apăsări veneau la cuviosul ca la un sfânt şi nici unul dintre ei nu pleca acasă nemângâiat. Tradiţia spune că părintele era înainte-văzător.

Părintele Ioanichie Bălan, autorul Patericului românesc, povesteşte minunea pe care sfântul a făcut-o cu o femeie care venise la mănăstire pentru a-i aduce lapte: "V-am adus, părinte, lapte de pomană, de blagoslovenie!", iar cuviosul i-a răspuns: "Nu este laptele, că nu este de la capra ta!"; "Ba nu părinte - a zis femeia, de la capra mea este"; "Dar n-ai dat-o ieri diavolului? Cum să primesc, că nu mai este capra ta!" Atunci, femeia vădită şi-a recunoscut păcatul şi din ziua aceea n-a mai pomenit numele necuratului.

În ziua de 3 mai 1900, înainte de a trece la cele veşnice, părintele le-a vestit ucenicilor săi: "Fiii mei, să ştiţi că, puţin după ducerea mea, schitul acesta va rămâne mulţi ani pustiu. Voi, însă, îngropaţi lângă altar trupul meu şi nu uitaţi făgăduinţele călugăreşti pe care le-aţi dat lui Hristos!" Această proorocie s-a împlinit odată cu izbucnirea primului Război Mondial.

Odată ajunse pe defileul Jiului, în toamna anului 1916, trupele germane au distrus aproape totul: mănăstirea a fost transformată în grajd pentru cai, odoarele s-au furat, iar arhiva a fost mistuită de flăcări. Foarte mulţi dintre călugării rămaşi au fost duşi în Germania, unde au sfârşit cu toţii. Timp de 13 ani, la Mănăstirea Lainici n-a mai fost nici o scânteie de viaţă monahală, abia în 1929, părintele arhimandrit Visarion Toia a reuşit să reorganizeze totul.

După ce cuviosul părinte s-a mutat la ceruri, mormântul său a devenit un adevărat izvor al Siloamului: foarte mulţi demonizaţi erau vindecaţi, iar bolnavii găseau tămăduire. Tradiţia spune că unii oameni ar fi răscolit mormântul cuviosului şi au luat părticele din sfintele sale moaşte. Când s-au împlinit şapte ani de la mutarea sa la ceruri, cuviosul părinte Iulian Drăghicioiu, unul dintre ucenicii săi, a luat binecuvântare de la episcopie pentru deshumarea părintelui Irodion. Era neputrezit şi răspândea o puternică mireasmă. Moaştele sale au fost aşezate într-un alt sicriu, după care au fost îngropate şi mai adânc, pentru a nu mai fi găsite de evlavioşii căutători.

"Luceafărul de la Lainici", din nou pe cerul bisericii oltene

Momentul în care "Luceafărul de la Lainici" (aşa cum era numit cuviosul de Sfântul Calinic) a ales să apară pe bolta bisericii din Oltenia a fost primăvara acestui an. Odată cu instalarea sa în scaunul de Mitropolit al Olteniei, Înalt Preasfinţitul Irineu a avut un singur gând: să-l găsească pe cuviosul Irodion şi să-l aşeze în rândul Sfinţilor Români.

La 8 aprilie 2010, chiar în ziua pomenirii Sfântului Irodion, IPS Irineu a cerut binecuvântarea Preafericitului Părinte Daniel pentru a începe căutarea moaştelor sale. După îndelungi căutări, pe data de 10 aprilie, sfântul s-a lăsat descoperit.

Cu ocazia hramului Sfântului Calinic, după slujba Sfintei Liturghii pe care a săvârşit-o alături de părinţii bisericii din cartierul Valea Roşie din Craiova, ÎPS Irineu mărturisea: "De îndată ce am venit aici, în mintea mea a stăruit un singur gând permanent: să-l canonizăm, să-l trecem în rândul sfinţilor, de fapt să-l trecem în calendar, pentru că este deja în rândul sfinţilor, pe cuviosul Irodion de la Lainici, duhovnicul Sfântului Calinic.

De la ora 7:00, părinţii s-au rugat la Sfânta Liturghie în biserică, iar noi am săpat permanent.Am descoperit mai multe oseminte ale altor părinţi călugări şi nu-l descopeream pe sfânt. Eram foarte mâhnit. În momentul acela ne-am rugat iarăşi la Sfântul Irodion şi la Sfântul Calinic să ne descopere, nu pentru noi, ci pentru poporul credincios şi aşa, Dumnezeu a rânduit ca în jurul orei 12:00 să-l descoperim pe sfântul care era chiar sub picioarele noastre.

Trecusem peste el de nenumărate ori. Acolo era. Şi am descoperit această lădiţă în care se aflau moaştele, lădiţă care putrezise total şi cuiele putreziseră, dar sfintele moaşte au rămas intacte. S-a găsit acolo şi cărămida pe care scria: protosinghelul Irodion, mort în anul 1900.

Am dat telefon atunci Preafericitului Patriarh, care ştia de această iniţiativă, şi mi-a spus cuvintele acestea care mi-au rămas la inimă: "În vremuri de crize materiale, Dumnezeu ne trimite bogăţii spirituale"."

Într-adevăr, o mare bogăţie pentru Mănăstirea Lainici, pentru toţi credincioşii, sunt moaştele Sfântului Irodion, duhovnicul Sfântului Ierarh Calinic, episcopul Râmnicului şi Noului Severin, părintele nostru şi ocrotitorul acestei sfinte biserici“, a încheiat ÎPS Irineu.

După săvârşirea Sfintei Liturghii, mitropolitul Irineu a oficiat împreună cu părinţii slujitori Taina Sfântului Maslu, spre folosul credincioşilor prezenţi.

Diac. Ioniţă Apostolache - Modele şi idoli - Viaţa Sfântului Irodion

Cernica - începutul drumului spre despătimire

Rânduit de Dumnezeu spre luminarea multora, preacuviosul părinte Irodion s-a născut în Bucureşti, în anul 1821 şi a primit la botez numele de Ioan. Chemarea Duhului a răsunat cu putere în inima sa încă din fragedă pruncie, iar la 20 de ani, tânărul cu viaţă de ascet îşi găseşte adevărata menire închinoviindu-se ca frate în vestita lavră a Mănăstirii Cernica. Păşeşte îndrăzneţ spre o lume pe care o simte tot mai vie în inima sa. Luptele duhovniceşti devin în scurt timp fapte cotidiene, iar postul şi rugăciunea se transformă în mod de viaţă. După ce a trecut prin aproape toate ascultările şi a arătat de fiecare dată înţelepciune şi cumpătare, fratele Ioan a primit, la 3 decembrie 1846, îngerescul chip al călugăriei, sub numele de Irodion. Aici, în agora sfinţilor, tânărul monah îl descoperă de Sfântul Calinic, viitorul episcop al Râmnicului, care, simţindu-i râvna şi sufletul curat, îl primeşte în ceata ucenicilor săi. Sub înrâurirea acestuia, îngerescul monah este preoţit şi învrednicit de darul duhovniciei peste întreaga obşte. Din acea clipă, Irodion a devenit duhovnicul de la Cernica, un avvă căutat de multe suflete pentru sfatul său plin de înţelepciune şi de puterea Duhului.

Verigă în lanţul isihasmului românesc

În anul 1850, Dumnezeu rânduieşte ca ucenicul şi avva, Sfântul Calinic şi cuviosul Irodion, să păşească împreună pe pământul Olteniei. Din acest moment, rolurile se inversează: avva devine ucenic, iar ucenicul avvă, într-o singură şi sfântă armonie: Lainici.

Prezenţa preacuviosului părinte în mijlocul monahilor de pe malurile Jiului ca duhovnic şi mai apoi ca stareţ (în 1854) vine să completeze tradiţia isihastă din mănăstirile Olteniei.

Sfântul Irodion a fost rânduit de Dumnezeu pentru a păstra aprinsă la Lainici candela monahismului isihast, alături de Sfântul Nicodim de la Tismana, cel care, după tradiţie, a întemeiat aici primul schit, şi de Atanasie schimnicul, primul stareţ al mănăstirii, care a înfruntat de unul singur pericolul greco-catolic care se năpustise ca un tăvălug şi spre Oltenia.

Iată ce spune Sfântul Calinic în cartea de instalare a părintelui Irodion ca stareţ la Mănăstirea Lainici: "Dat-am smerenia noastră această carte cuviosului Ieromonah Irodion, pe care, după chibzuirea ce am făcut, l-am orânduit stareţu părinţilor şi fraţilor de la Schitul Lainici, din judeţul Gorju, precum şi chivernisitor acestei şi celorlalte chiverniseli ale acelui schit, în locul cuviosului Ieromonah Chiril, cel ce şi-a dat demisia…" (Arhiva Episcopiei Râmnicului Noului Severin, Dosar 37, nr. 635 din 15 iunie 1854).

De anul instalării sale ca stareţ la Mănăstirea Lainici se leagă o frumoasă întâmplare istorisită de biograful Sfântului Calinic, arhimandritul Anastasie Baldovin. În timp ce străbătea drumul prin munţi pentru a se întoarce de la Mănăstirea Lainici la episcopie, Sfântul Calinic a fost vestit în duhul de cuviosul Irodion despre moartea cucernicului părinte Nicandru, stareţul Lavrei de la Cernica şi ucenicul său iubit.

Altă dată, pe când se afla la episcopie împreună cu ucenicii săi, Sfântul Calinic s-a ridicat de pe scaun şi a binecuvântat cu mâna în văzduh zicând: "Domnul!". Ucenicii au rămas muţi de uimire. Văzându-i nedumeriţi, sfântul le-a răspuns: "Tocmai mi-a cerut binecuvântare stareţul Irodion de la Lainici, ca să facă un lucru".

Părinte iubitor pentru "fiii risipitori"

Dorinţa de a reînvia duhul rugăciunii isihaste în Mănăstirea Lainici i-a adus Sfântului Irodion multă tulburare de la vrăjmaşul diavol. Alesele sale calităţi duhovniceşti au fost adevărate pietre de poticnire pentru cei ce nu trăiau autentic adevăratul duh al vieţii monahale. Nu puteau privi la strălucirea luceafărului şi căutau să o întunece prin vorbe de ocară şi bârfe de tot felul, producând de cele mai multe ori tulburare în obşte. Pentru a nu dezbina turma pe care o iubea atât de mult, evlaviosul părinte a preferat să se retragă din egumenat. Rămaşi singuri în faţa ispitelor, "fiii risipitori" ai Lainicului au căzut la picioarele sfântului pentru a-l îndupleca să revină la cârma corabiei care plutea în derivă. Au întocmit chiar o jalbă către episcopie, pe care au semnat-o cu toţii: "Pe părintele Irodion ca să ne fie păstor vrem, precum şi mai înainte ne-au fost. Şi cu înscris încredinţăm Preasfinţiilor Voastre, şi Sfinţiei Sale părintelui Irodion, că nu vom ieşi din cuvântul ce ni se va porunci pentru mântuirea noastră, până la sfârşitul vieţii noastre şi de aceasta ne rugăm să nu ne laşi, ci să ne fii milostiv şi cum Duhul Sfânt te va lumina asupra nevredniciei noastre" (Arhiva Episcopiei Râmnicului Noului Severin, Dosar 37, folio 72, nr. 1122 din 7 august 1859).

În timpul egumenatului său, Schitul Locurele a înflorit duhovniceşte. Monahii ctitori, Luca şi Cleopa, au primit de la cuviosul părinte ajutor pentru tencuirea bisericii. Sfântul lăcaş a fost sfinţit chiar în ziua hramului, 6 august 1860, de către Sfântul Ierarh Calinic. Astăzi, amintirea celor doi asceţi a rămas vie pe aceste meleaguri. Acolo, în tihna freamătului de codru, rugăciunea isihastă, transmisă din generaţie în generaţie, de la Sfântul Irodion încoace, a constituit dialogul perfect cu Părintele cerului şi pământului. Zidurile bătrânei biserici ridică şi astăzi din negura vremii colbul vechilor amintiri, coborâte parcă dintr-o altă dimensiune.

Părinte înaintevăzător cu duhul

Foarte mulţi credincioşi din întreaga ţară băteau potecile înguste din defileul Jiului pentru a ajunge să vorbească, măcar pentru o clipă, cu preacuviosul părinte Irodion. Era un adevărat pelerinaj: bolnavi, îndrăciţi, oameni cu fel de fel de necazuri şi apăsări veneau la el ca la un sfânt şi nici unul nu pleca acasă nemângâiat. Tradiţia spune că sfântul era văzător cu duhul.

Părintele Ioanichie Bălan, autorul "Patericului românesc", povesteşte minunea pe care sfântul a făcut-o cu o femeie care venise la mănăstire pentru a-i aduce lapte: "V-am adus, părinte, lapte de pomană, de blagoslovenie!", iar cuviosul i-a răspuns: "Nu primesc laptele, că nu este de la capra ta!"; "Ba nu, părinte – a zis femeia, de la capra mea este"; "Dar n-ai dat-o ieri diavolului? Cum să primesc, că nu mai este

capra ta!”. Atunci, femeia vădită şi-a recunoscut păcatul şi din ziua aceea n-a mai pomenit numele necuratului.

A proorocit pustiirea mănăstirii

În ziua de 3 mai 1900, înainte de a trece la cele veşnice, Sfântul Irodion le-a vestit ucenicilor săi pustiirea mănăstirii: “Fiii mei, să ştiţi că, puţin după ducerea mea, schitul acesta va rămâne mulţi ani pustiu. Voi, însă, îngropaţi lângă altar trupul meu şi nu uitaţi făgăduinţele călugăreşti pe care le-aţi dat lui Hristos!”. Proorocia avea să se împlinească odată cu izbucnirea primului război mondial. Când au ajuns pe defileul Jiului, în toamna anului 1916, trupele germane au distrus aproape totul: mănăstirea a fost transformată în grajd pentru cai, odoarele s-au furat, iar arhiva a fost mistuită de flăcări. Foarte mulţi dintre călugării rămaşi în viaţă au fost duşi în Germania, unde au sfârşit cu toţii. Timp de 13 ani, la Lainici, candela vieţii monahale s-a stins. Abia în 1929, arhimandritul Visarion Toia a reuşit să readucă la viaţă viaţa monahală de aici.

După ce cuviosul părinte s-a mutat la ceruri, mormântul său a devenit un adevărat izvor al Siloamului pentru credincioşii veniţi din toate părţile ţării. Foarte mulţi demonizaţi erau vindecaţi, iar bolnavii găseau aici tămăduire. Tradiţia spune că unii oameni ar fi răscolit mormântul şi ar fi luat părticele din sfintele sale moaşte. Când s-au împlinit şapte ani de la mutarea la ceruri, părintele Iulian Drăghicioiu, unul dintre ucenicii sfântului, a luat binecuvântare de la episcopie pentru deshumare. Simţise în duhul prezenţa dascălului său şi era sigur că şade neputrezit la streaşina bisericii. Aici l-a descoperit, întreg şi frumos mirositor, ca un trandafir care se deschide primăvara la razele soarelui. Minunea a fost comunicată mai întâi episcopiei, după care, conform tradiţiei monahale, sfântul a fost aşezat din nou în pântecele pământului. Mărgăritarul a fost coborât înapoi, îngropat mult mai adânc de data aceasta. Abia în anul 1929, moaştele sfântului au fost redescoperite de preacuviosul părinte Visarion Toia, stareţul Mănăstirii Lainici, care le-a aşezat într-un loc de taină. De atunci, nimeni nu a mai reuşit să le găsească. Dumnezeu aşezase mantia vremii peste Luceafărul de la Lainici pentru a-l arăta la vremea rânduită. Amintirea minunilor şi a vieţii duhovniceşti pe care o trăise au rămas singurele repere peste timp în speranţa unei viitoare redescoperiri.

Un nou sfânt în calendarul ortodox

Odată cu instalarea în scaunul de Mitropolit al Olteniei, în mintea Înalt Preasfinţitului Părinte Irineu a stăruit un singur gând: să găsească moaştele Cuviosului Irodion şi să-l aşeze în rândul Sfinţilor români. La 8 aprilie 2009, chiar

în ziua pomenirii Sfântului Irodion, IPS Părinte a cerut binecuvântarea Preafericitului Părinte Daniel pentru a începe căutarea mărgăritarului.

Pe data de 10 aprilie, sfântul s-a lăsat redescoperit. Bucuria descoperirii sale a fost foarte mare, Mitropolitul Olteniei aşezând sfintele moaşte la loc de cinste în biserica cea mare a mănăstirii, într-o frumoasă raclă de argint, spre binecuvântarea şi alinarea credincioşilor.

Mâine, mii de credincioşi vor trece pragul sfintei mănăstiri pentru a lua parte la ceremonia de proclamare a sa ca sfânt, cu ziua de prăznuire 3 mai. Evenimentul va fi marcat de prezenţa Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, care va săvârşi Sfânta Liturghie împreună cu mai mulţi membri ai Sfântului Sinod.

(Diac. Ioniţă Apostolache - Sursa: Ziarul Lumina)

Diac. Ioniţă Apostolache - Dialog cu imnograful Silviu Marin - „Sfântul Irodion m-a ales pe mine nevrednicul să-i alcătuiesc slujba“

Una dintre cele mai importante coordonate ale vieţii liturgice în Biserica noastră este fără îndoială poezia imnografică. Cu o istorie de peste două milenii în spate, această veche şi frumoasă tradiţie rezistă şi astăzi datorită pasiunii fervente a unor oameni cu suflet mare şi cu inspiraţie de la Dumnezeu. Printre aceştia se numără şi Silviu Marin, protopsalt la Biserica "Sfinţii Voievozi" din Bucureşti.

Silviu Marin, absolvent al Facultăţii de Teologie "Justinian Patriarhul" din Bucureşti, a alcătuit şi a pus pe note slujba Sfântului Irodion de la Lainici, de curând aprobată de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

Domnule Silviu Marin, aveţi un dar nu foarte întâlnit în viaţa Bisericii noastre, alcătuirea de imne liturgice. Din perspectiva specialistului, ce ne puteţi spune despre regulile sau etapele care trebuie urmate în compunerea unei slujbe?

Este necesar ca, atunci când purcedem la întocmirea unei noi slujbe, să citim cu atenţie Sfânta Scriptură şi să alegem bine pasajele potrivite vieţii sfântului. Sfinţii imnografi aveau un limbaj şi o gândire asociativă. Aceasta pentru că Însuşi Mântuitorul Hristos vorbea mulţimilor în parabole, într-un limbaj asociativ-iconic, folosind hiperbolele, paralelismele şi metaforele. Spre exemplu, când i se

adresează fariseului Nicodim, El zice: "Şi precum a înălţat Moise şarpele în pustie, aşa şi Fiul Omului Se va înălţa" (Ioan 3, 14). Aici tipul este Moise, iar antitipul este Însuşi Hristos, Cel ce desăvârşeşte şi completează imaginea vechi-testamentară. Aşadar, limbajul imnelor liturgice este unul iconico-asociativ tocmai pentru că în Biserica Ortodoxă nu s-a putut impune o filosofie de tip scolastic, axată pe o construcţie dialectică piramidală şi lipsită de prioritatea existenţială a revelaţiei dumnezeieşti.

Următorul pas este să identificăm modelul isomorfic care a trăit înaintea sfântului nostru şi ale cărui virtuţi acesta le împlineşte întocmai. În acest sens sunt grăitoare cuvintele Sfântului Apostol Pavel, care zice: "Fiţi următori ai mei, precum şi eu sunt al lui Hristos" (I Corinteni 11, 1). În continuare trebuie să ne dăm seama de trăsătura fundamentală a chipului şi de caracteristica dominantă a personalităţii sale. Se pot insera şi amănunte secundare din viaţa sfântului, însă numai cu condiţia ca acestea să reliefeze o specificitate aparte, conformă cu metoda asociativ-iconică despre care vorbeam mai devreme.

Citind, astfel, sinaxarele sfinţilor şi apoi slujbele acestora, putem observa cu uşurinţă că nu toate întâmplările istorisite sunt redate în slujbă. Prin urmare, nu orice amănunt din viaţa sfântului îl putem insera în compoziţia noastră imnografică. Aşa cum există o erminie iconografică bine stabilită, cu reguli şi canoane precise de la care iconarul nu se îndepărtează, tot aşa şi în realizarea unei slujbe trebuie respectate mai multe norme de fond care se desprind de regulă din litera Scripturii şi din viaţa sfântului.

Acatistul Maicii Domnului, o adevărată capodoperă bizantină

În creaţia dumneavoastră de până acum, ce operă imnografică v-a inspirat cel mai mult?

Preţuiesc în mod deosebit Imnul Acatist al Maicii Domnului, atribuit după unii comentatori Sfântului Roman Melodul, iar după alţii, unui autor anonim. Este o adevărată capodoperă bizantină, devenită model imnografic pentru creaţiile liturgice ulterioare. Minunatele condace ale Sfântului Roman Melodul se bazează pe metrica acestei monumentale lucrări teologico-liturgice, care nu e inspirată din poezia greacă, ci din compoziţii poetice siriace similare imnelor Sfântului Efrem Sirul, după cum reiese din lucrarea profesorului italian Ermanno M. Toniolo, "Acatistul Maicii Domnului - explicat".

Vrednicul mitropolit Bartolomeu Anania a învăţat pe de rost acest imn în timpul anilor grei de închisoare comunistă, folosindu-l în rugăciunile sale. După cum spunea părintele Daniil de la Rarău, "la auzirea Acatistului trebuie să rămâi neclintit, drept ca o lumânare care arde în încremenită slăvire".

În afară de "Sfântul Acatist al Maicii Domnului" apreciez în mod deosebit lucrările mitropolitului Anania, cele ale ieroschimonahului Daniil de la Rarău şi acatistele compuse de părintele Ghelasie Gheorghe de la Mănăstirea Frăsinei.

Metrica şi ritmul unei compoziţii imnografice

Vorbiţi-ne despre tipurile de metrică, despre proveniența şi rolul pe care îl au în alcătuirea unei compoziţii liturgice.

La traducerea "Prohodului Mântuitorului Hristos" din limba greacă în limba română, s-a păstrat intactă structura metrică a imnelor bizantine. În lucrarea sa de la 1836, Macarie Ieromonahul foloseşte isosilabia şi isotonia, adică acelaşi număr de silabe şi aceleaşi accente.

O altă traducere ce păstrează metrica şi melosul originar bizantin este "Paraclisul mic al Maicii Domnului", alcătuit de asemenea după varianta grecească de către dascălul şi psaltul Anton Pann. Chiar dacă aceste traduceri au mici deficienţe literar-estetice, putem afirma cu uşurinţă că ele au fost alcătuite cu o destinaţie precisă şi anume de a-l face pe credincios să rămână la slujbă, cu mintea nerăspândită. Mai mult decât atât, deşi majoritatea imnelor liturgice cântate la strană nu pot fi reţinute în totalitate de către credincioşi, avem garanţia că ele rămân adânc întipărite în sufletul acestora. Nu suntem împotriva românizării cântărilor bizantine, dimpotrivă, ar fi foarte frumos să introducem în cult anumite motive folclorice româneşti şi să le interpretăm aşa cum cântau odinioară moşii şi strămoşii noştri. Se poate însă compune o slujbă pentru un sfânt român propus pentru canonizare la nivelul cel mai înalt din punct de vedere literar şi estetic, păstrând ritmul şi melosul bizantin, tocmai datorită faptului că nu mai există constrângeri asupra unei traduceri din limba greacă.

În final, pot spune că nu sunt singurul imnograf care s-a străduit să facă o astfel de încercare imnografică. În acelaşi tipar metric se poate încadra şi Slujba Sfântului Gheorghe de la Cernica - care a primit girul Sfântului Sinod, chiar dacă textul literar diferă foarte puţin de textul melodic.

Slujba Sfântului Irodion de la Lainici

Aţi alcătuit de curând Slujba Sfântului Cuvios Irodion de Lainici, care după cum se ştie, a primit girul Sfântului Sinod. De unde v-a venit ideea de a încondeia aceste frumoase versuri liturgice?

În urma unui pelerinaj la Muntele Athos, făcut acum patru ani împreună cu părintele diacon Cornel Coman şi dumnealui un talentat imnograf, am început să compun, cu ajutorul Maicii Domnului, imne liturgice închinate Sfinţilor Români. La început am scris două canoane închinate Sfinţilor Neofit şi Meletie de la Stânişoara, aceştia fiind de curând propuşi pentru canonizare. În paralel, am pus pe numele (notele) bizantine "Catavasiile Fiului Risipitor" din Triod şi primul Canon al Maicii Domnului de la Pavecerniţa Mică. Ulterior, în anul 2008, am mers pentru a patra oară la Mănăstirea Lainici ca să mă închin la mormântul Cuviosului stareţ Irodion. Despre sfinţenia vieţii sale aflasem în urmă cu 15 ani din Patericul Românesc, al vrednicului de pomenire protosinghel Ioanichie Bălan. Aprinzându-i candela, i-am cerut binecuvântarea de a-i alcătui slujba, neştiind că va fi propus pentru canonizare.

Trebuie să mărturisesc aici prezenţa vie a sfântului stareţ, fără de care, nu numai că n-aş fi început nici un demers imnografic, dar nici n-aş fi avut tăria necesară de a-l duce la bun sfârşit. Sunt conştient că Sfântul Irodion m-a ales pe mine nevrednicul să-i alcătuiesc slujba şi nu prin puterile mele. Pentru început am întocmit un proiect de slujbă. Mare mi-a fost mirarea că la numai câteva săptămâni de la finalizarea acestuia am aflat din "Ziarul Lumina" că s-au descoperit moaştele Cuviosului Irodion. Aşa încât, înainte de scoaterea la lumină a sfintelor sale moaşte, avea deja slujba întocmită. Am alcătuit apoi Acatistul şi Paraclisul sfântului, fiind îndeaproape povăţuit şi îndrumat de Înalt Preasfinţitul Părinte Irineu, Arhiepiscopul Craiovei şi Mitropolitul Olteniei, care a diortosit în final toată această lucrare. Aşa se face că, la 3 mai 2009, fostul stareţ de la Lainici avea întocmită şi icoana şi slujba.

"Ai ajuns jertfelnic sfânt al Dumnezeirii"

Care au fost reperele folosite pentru aşezarea pe note psaltice a slujbei Sfântului Irodion?

Am ales pentru slujba Utreniei două pericope evanghelice ale Sfântului Apostol şi Evanghelist Matei: capitolele 18, cu versetele de la 1 la 6 şi capitolul 11, cu versetele de la 25 la 30. Este locul în care Mântuitorul Hristos vorbeşte despre smerenia pruncilor, un fapt care mi s-a părut esenţial pentru definirea personalităţii sfântului. La Sfânta Liturghie am ales însă capitolul 6 din Evanghelia de la Luca,

versetele de la 17 la 23. Aici ni se relatează despre tămăduirea celor chinuiţi de duhuri necurate şi despre Fericiri, Sfântul Irodion fiind, după cum se ştie, un vindecător al bolilor sufleteşti şi trupeşti şi în acelaşi timp, oglindind în propria sa viaţă chipul virtuos al cuvioşiei. Urmărind îndeaproape modelele isomorfice ale sfântului, am ajuns la concluzia că acestea sunt, fără doar şi poate, Sfântul Gheorghe de la Cernica şi Sfântul Ierarh Calinic, fiul său duhovnicesc, după cum mărturiseşte troparul.

O altă caracteristică a sfântului este aceea de a fi vrednic cinstitor al Maicii lui Dumnezeu, precum se spune în Condacul său: "Cel ce ai fost vrednic cinstitor al Maicii Domnului, încredinţându-te ei ca un fiu, ai ajuns în lăcaşurile Domnului jertfelnic sfânt al Dumnezeirii; că aprins fiind de focul Duhului Sfânt, ai întărit în rugăciune pe ucenicii tăi, cu care te bucuri în veci, Părinte Irodioane!"

Trebuie să subliniem în continuare că Sfântul Irodion este şi un vas ales al înaintei vederi, aşa cum ne rugăm la Acatist: "Simţindu-ţi sfârşitul aproape, fraţii s-au strâns să asculte îndemnul tău cel din urmă. Atunci ai văzut în duh lăcaşul şi mănăstirea pustiite şi arse şi cu cutremur le-ai spus: "Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte, sfânta jertfă în pace a o aduce!", cântând: Aliluia!"

Sofronie al Ierusalimului, sfântul imnograf

În rândul celor mai de seamă imnografi ai Bisericii noastre se înscrie şi Sfântul Sofronie, patriarhul Ierusalimului, a cărui sfântă pomenire o facem astăzi. S-a născut în anul 550 la Damasc. În tinereţe a fost profesor de retorică, primind, datorită elocinţei sale, renumele de Scolasticul. A ales în cele din urmă să slujească numai lui Dumnezeu şi s-a călugărit la Mănăstirea "Sfântul Teodosie" de lângă Ierusalim. Aici l-a cunoscut şi s-a împrietenit cu Ioan Moshos.

A fost ales patriarh al Ierusalimului în anul 634.

În ceea ce priveşte moştenirea pe care a lăsat-o Bisericii, trebuie ştiut că, pe lângă operele dogmatice şi pastorale, Sfântul Sofronie este autorul unei monumentale creaţii imnografice.

Odele sale anacreontice, 23 la număr, îl recomandă printre cei mai de seamă imnografi ai Bisericii.

A trecut la Domnul în anul 638, la 11 martie.

"Cel ce ai fost vrednic cinstitor al Maicii Domnului, încredinţându-te ei ca un fiu, ai ajuns în lăcaşurile Domnului jertfelnic sfânt al Dumnezeirii că aprins fiind de focul Duhului Sfânt, ai întărit în rugăciune pe ucenicii tăi, cu care te bucuri în veci, Părinte Irodioane!" - Condacul Sfântului Irodion

Racla cu moaştele Sfântului Cuvios Irodion de la Lainici

Pr. Ioniţă Apostolache - Prinos de rugăciune şi recunoştinţă pentru Sfântul Irodion

03 mai 2019

Cinstitul şi străvechiul aşezământ monahicesc de pe Defileul Jiului, de la Lainici, îşi sărbătorește astăzi ocrotitorul, pe Sfântul cuvios Irodion, un adevărat „Luceafăr

duhovnicesc” pentru credincioşi. În această bucurie sfântă, sute de credincioşi vor poposi la sfânta mănăstire pentru a primi binecuvântare şi spre împlinirea rânduielii liturgice, cuprinsă în Sfânta şi Dumnezeiasca Liturghie, săvârşită de Înaltpreasfinţitul Părinte Irineu, arhiepiscopul Craiovei şi mitropolitul Olteniei.

De opt ani, ziua de 3 mai are o însemnătate deosebită pentru vieţuitorii sfintei Mănăstiri Lainici, dar şi pentru credincioşii care poposesc aici la rugăciune. Praznicul Sfântului cuvios Irodion, luceafărul Olteniei, este marcat prin săvârşirea Sfintei Liturghii de către IPS Părinte mitropolit Irineu, înconjurat de un ales sobor de preoţi şi diaconi.

Călugăr din pruncie

Rânduit de Dumnezeu spre luminarea multora, prea cuviosul părinte s-a născut în Bucureşti, în anul 1821, şi a primit la botez numele de Ioan. Chemarea Duhului a răsunat cu putere în inima sa încă din fragedă pruncie, iar la 20 de ani, tânărul cu viaţă de ascet îşi găseşte adevărata menire închinoviindu-se ca frate în vestita lavră a Mănăstirii Cernica. Păşeşte îndrăzneţ spre o lume pe care o simte tot mai vie în inima sa. Luptele duhovniceşti devin în scurt timp fapte cotidiene, iar postul şi rugăciunea se transformă în mod de viaţă.

După ce a trecut prin aproape toate ascultările şi a arătat de fiecare dată înţelepciune şi cumpătare, fratele Ioan a primit, la 3 decembrie 1846, îngerescul chip al călugăriei, sub numele de Irodion.

Aici, în agora sfinţilor, tânărul monah îl descoperă pe Sfântul Calinic, viitorul episcop al Râmnicului, care, simţindu-i râvna şi sufletul curat, îl primeşte în ceata ucenicilor săi. Sub înrâurirea acestuia, îngerescul monah este preoţit şi învrednicit de darul duhovniciei peste întreaga obşte. Din acea clipă, Irodion a devenit duhovnicul de la Cernica, un avvă căutat de multe suflete pentru sfatul său plin de înţelepciune şi de puterea Duhului.

În anul 1850, Dumnezeu rânduieşte ca ucenicul şi avva, Sfântul Calinic şi cuviosul Irodion, să păşească împreună pe pământul Olteniei. Din acest moment, rolurile se inversează: avva devine ucenic, iar ucenicul avvă, într-o singură şi sfântă armonie: Lainici.

Prezenţa prea cuviosului părinte în mijlocul monahilor de pe malurile Jiului ca duhovnic şi mai apoi ca stareţ (în 1854) vine să completeze tradiţia isihastă din mănăstirile Olteniei.

Sfântul Irodion a fost rânduit de Dumnezeu pentru a păstra aprinsă la Lainici candela monahismului isihast, alături de Sfântul Nicodim de la Tismana, cel care, după tradiţie, a întemeiat aici primul schit, şi de Atanasie schimnicul, primul stareţ al mănăstirii, care a înfruntat de unul singur pericolul greco-catolic care se năpustise ca un tăvălug şi spre Oltenia.

Iată ce spune Sfântul Calinic în cartea de instalare a părintelui Irodion ca stareţ la Mănăstirea Lainici: „Dat-am smerenia noastră această carte cuviosului ieromonah Irodion, pe care, după chibzuirea ce am făcut, l-am orânduit stareţu părinţilor şi fraţilor de la Schitul Lainici, din judeţul Gorju, precum şi chivernisitor acestei şi celorlalte chiverniseli ale acelui schit, în locul cuviosului ieromonah Chiril, cel ce şi-a dat demisia…” (Arhiva Episcopiei Râmnicului Noului Severin, Dosar 37, nr. 635 din 15 iunie 1854).

De anul instalării sale ca stareţ la Mănăstirea Lainici se leagă o frumoasă întâmplare istorisită de biograful Sfântului Calinic, arhimandritul Anastasie Baldovin. În timp ce străbătea drumul prin munţi pentru a se întoarce de la Mănăstirea Lainici la episcopie, Sfântul Calinic a fost vestit în duhul de cuviosul Irodion despre moartea cucernicului părinte Nicandru, stareţul Lavrei de la Cernica şi ucenicul său iubit.

Altă dată, pe când se afla la episcopie împreună cu ucenicii săi, Sfântul Calinic s-a ridicat de pe scaun şi a binecuvântat cu mâna în văzduh zicând: „Domnul!” Ucenicii au rămas muţi de uimire. Văzându-i nedumeriţi, sfântul le-a răspuns: „Tocmai mi-a cerut binecuvântare stareţul Irodion de la Lainici, ca să facă un lucru”.

Părintele dorinţelor înalte

Dorinţa de a reînvia duhul rugăciunii isihaste în Mănăstirea Lainici i-a adus Sfântului Irodion multă tulburare de la vrăjmaşul diavol. Alesele sale calităţi duhovniceşti au fost adevărate pietre de poticnire pentru cei ce nu trăiau autentic adevăratul duh al vieţii monahale. Nu puteau privi la strălucirea luceafărului şi căutau să o întunece prin vorbe de ocară şi bârfe de tot felul, producând de cele mai multe ori tulburare în obşte. Pentru a nu dezbina turma pe care o iubea atât de mult, evlaviosul părinte a preferat să se retragă din egumenat. Rămaşi singuri în faţa ispitelor, „fiii risipitori” ai Lainicului au căzut la picioarele sfântului pentru a-l îndupleca să revină la cârma corabiei care plutea în derivă.

Au întocmit chiar o jalbă către episcopie, pe care au semnat-o cu toţii: „Pe părintele Irodion ca să ne fie păstor vrem, precum şi mai înainte ne-au fost. Şi cu

înscris încredinţăm Preasfinţiilor Voastre, şi Sfinţiei Sale părintelui Irodion, că nu vom ieşi din cuvântul ce ni se va porunci pentru mântuirea noastră, până la sfârşitul vieţii noastre şi de aceasta ne rugăm să nu ne laşi, ci să ne fii milostiv şi cum Duhul Sfânt te va lumina asupra nevredniciei noastre" (Arhiva Episcopiei Râmnicului Noului Severin, Dosar 37, folio 72, nr. 1122 din 7 august 1859).

În timpul egumenatului său, Schitul Locurele a înflorit duhovniceşte. Monahii ctitori, Luca şi Cleopa, au primit de la cuviosul părinte ajutor pentru tencuirea bisericii. Sfântul locaş a fost sfinţit chiar în ziua hramului, 6 august 1860, de către Sfântul ierarh Calinic. Astăzi, amintirea celor doi asceţi a rămas vie pe aceste meleaguri. Acolo, în tihna freamătului de codru, rugăciunea isihastă, transmisă din generaţie în generaţie, de la Sfântul Irodion încoace, a constituit dialogul perfect cu Părintele cerului şi pământului. Zidurile bătrânei biserici ridică şi astăzi din negura vremii colbul vechilor amintiri, coborâte parcă dintr-o altă dimensiune.

Înaintevăzător cu duhul

Foarte mulţi credincioşi din întreaga ţară băteau potecile înguste din defileul Jiului pentru a ajunge să vorbească, măcar pentru o clipă, cu prea cuviosul părinte Irodion. Era un adevărat pelerinaj: bolnavi, îndrăciţi, oameni cu fel de fel de necazuri şi apăsări veneau la el ca la un sfânt şi nici unul nu pleca acasă nemângâiat. Tradiţia spune că sfântul era văzător cu duhul.

Părintele Ioanichie Bălan, autorul „Patericului românesc", povesteşte minunea pe care sfântul a făcut-o cu o femeie care venise la mănăstire pentru a-i aduce lapte: „V-am adus, părinte, lapte de pomană, de blagoslovenie!", iar cuviosul i-a răspuns: „Nu primesc laptele, că nu este de la capra ta!"; „Ba nu, părinte - a zis femeia, de la capra mea este"; „Dar n-ai dat-o ieri diavolului? Cum să primesc, că nu mai este capra ta!" Atunci, femeia vădită şi-a recunoscut păcatul şi din ziua aceea n-a mai pomenit numele necuratului.

O profeţie împlinită

În ziua de 3 mai 1900, înainte de a trece la cele veşnice, Sfântul Irodion le-a vestit ucenicilor săi pustiirea mănăstirii: „Fiii mei, să ştiţi că, puţin după ducerea mea, schitul acesta va rămâne mulţi ani pustiu. Voi, însă, îngropaţi lângă altar trupul meu şi nu uitaţi făgăduinţele călugăreşti pe care le-aţi dat lui Hristos!" Prorocia avea să se împlinească odată cu izbucnirea primului război mondial. Când au ajuns pe Defileul Jiului, în toamna anului 1916, trupele germane au distrus aproape totul: mănăstirea a fost transformată în grajd pentru cai, odoarele s-au furat, iar arhiva a

fost mistuită de flăcări. Foarte mulţi dintre călugării rămaşi în viaţă au fost duşi în Germania, unde au sfârşit cu toţii. Timp de 13 ani, la Lainici, candela vieţii monahale s-a stins.

Abia în 1929, arhimandritul Visarion Toia a reuşit să readucă la viaţă viaţa monahală de aici.

După ce cuviosul părinte s-a mutat la ceruri, mormântul său a devenit un adevărat izvor al Siloamului pentru credincioşii veniţi din toate părţile ţării. Foarte mulţi demonizaţi erau vindecaţi, iar bolnavii găseau aici tămăduire. Tradiţia spune că unii oameni ar fi răscolit mormântul şi ar fi luat părticele din sfintele sale moaşte.

Când s-au împlinit şapte ani de la mutarea la ceruri, părintele Iulian Drighicioiu, unul dintre ucenicii sfântului, a luat binecuvântare de la episcopie pentru deshumare. Simţise în duhul prezenţa dascălului său şi era sigur că şade neputrezit la streaşina bisericii. Aici l-a descoperit, întreg şi frumos mirositor, ca un trandafir care se deschide primăvara la razele soarelui. Minunea a fost comunicată mai întâi episcopiei, după care, conform tradiţiei monahale, sfântul a fost aşezat din nou în pântecele pământului. Mărgăritarul a fost coborât înapoi, îngropat mult mai adânc de data aceasta.

Abia în anul 1929, moaştele sfântului au fost redescoperite de prea cuviosul părinte Visarion Toia, stareţul Mănăstirii Lainici, care le-a aşezat într-un loc de taină. De atunci, nimeni nu a mai reuşit să le găsească. Dumnezeu aşezase mantia vremii peste Luceafărul de la Lainici pentru a-l arăta la vremea rânduită. Amintirea minunilor şi a vieţii duhovniceşti pe care o trăise au rămas singurele repere peste timp în speranţa unei viitoare redescoperiri.

La 8 aprilie 2009, chiar în ziua pomenirii Sfântului Irodion, IPS Părinte Irineu a cerut binecuvântarea prea fericitului Părinte Daniel pentru a începe căutarea mărgăritarului.

Pe data de 10 aprilie, sfântul s-a lăsat redescoperit. Bucuria descoperirii sale a fost foarte mare, mitropolitul Olteniei aşezând sfintele moaşte la loc de cinste în biserica cea mare a mănăstirii, într-o frumoasă raclă de argint, spre binecuvântarea şi alinarea credincioşilor.

În ziua de 30 aprilie 2011, mii de credincioşi din întreaga ţară au trecut pragul sfintei mănăstiri pentru a lua parte la ceremonia de proclamare a sa ca sfânt, cu prăznuirea în data de 3 mai.

Orthodoxwiki - Irodion de la Lainici

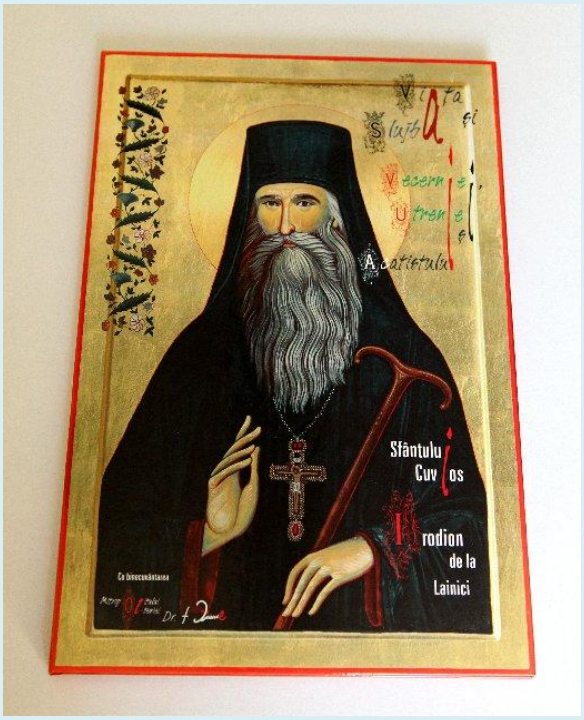

Sfântul cuvios Irodion de la Lainici a trăit în secolul al XIX-lea, fiind monah la mănăstirea Cernica, apoi stareț vreme de 41 de ani (1854-1900) al Mănăstirii Lainici. Prăznuirea sa în Biserica Ortodoxă se face pe 3 mai.

Viața

Cuviosul Irodion Ionescu s-a născut la București în anul 1821, primind la botez numele de Ioan. La vârsta de 20 de ani, simțind chemarea spre viața monahală, a intrat ca viețuitor la Mănăstirea Cernica, unde era pe atunci stareț Sfântul Calinic. A fost tuns în monahism în anul 1846, primind numele de Irodion.

Era iubitor de frați, nevorbind pe nimeni de rău și era nevoitor, chinuindu-și trupul cu posturi, privegheri îndelungi și sute de metanii zilnice. A ajuns să fie iubit și respectat de toată obștea și mai ales de starețul său, Sfântul Calinic.

Când acesta devine episcop de Râmnic, își ia cu el câțiva ucenici pentru a-l ajuta. Între aceștia se afla și cuviosul Irodion, pe care episcopul îl trimite la schitul Lainici în anul 1851. În 1853, este hirotonit diacon, apoi preot, având ascultarea de ecleziarh, apoi de stareț, însărcinare pe care și-o păstrează, cu scurte întreruperi, vreme de 41 de ani.

Când duhovnicul Sfântului Calinic a trecut la Domnul, acesta și l-a ales pe cuviosul Irodion, fostul său ucenic, ca duhovnic și povățuitor. Cucerit de darurile duhovnicești ale starețului Irodion, Sfântul Calinic avea să-l numească „Luceafărul de la Lainici”.

Cuviosul Irodion a avut multe de îndurat din partea celor din jurul său, care-l pizmuiau pentru viața lui curată și pentru darurile de care îl învrednicise Dumnezeu, însă el a răbdat toate cu smerenie. Faima lui s-a întins repede atât în Regatul României cât și dincolo de munți, în Transilvania, căci se învrednicise de darul facerii de minuni, alungând și duhurile necurate. Era și văzător cu duhul, astfel încât mulți dintre cei care alergau la el primeau vindecare sufletească și trupească. A prevestit și pustiirea schitului, care avea să se și petreacă nu după multă vreme de la adormirea sa.

Cuviosul Irodion a trecut la Domnul pe în ziua de 3 mai 1900, fiind îngropat la schitul Lainici. La șapte ani după adormirea sa, la stăruințele ucenicului său și prin grija starețului de atunci, trupul său a fost dezgropat pentru a i se face iarăși rânduiala înmormântării, potrivit unei vechi rânduieli monahale, însă, dezgropându-l, i-au aflat trupul neputrezit.

Întrucât schitul nu avea un osuar sau o gropniță, trupul cuviosului Irodion a fost îngropat din nou, cu slujba cuviincioasă. La mormântul cuviosului veneau mulți credincioși să se roage, căutând și primind alinare și vindecare, căci sfântul avea și după moarte darul facerii de minuni.

Din prea mare evlavie, mai mulți au încercat să sape mormântul ca să ia părticele din moaștele Sfântului Irodion, spre cinstire. După ce obștea monahală s-a reînnoit cu monahi de la mănăstirea Frăsinei (1929), în anul 1930, starețul Visarion a pus să se dezgroape moaștele cuviosului din nou și le-a așezat într-un sicriu mai mic, iar sicriul a fost pus într-o groapă dublă, foarte adâncă, așezând mai apoi deasupra, pe ascuns, osemintele altui părinte, ca să ferească moaștele cuviosului de eventualii hoți. Taina s-a păstrat atât de bine încât starețul următor, Caliopie, care a încercat să afle moaștele sfântului, făcând săpături între anii 1975-1985, a găsit doar osemintele așezate deasupra acestora și, știind că nu aflase ceea ce căuta, a oprit după o vreme cercetările, văzând că nu reușea să afle sfintele moaște. Credincioșii care aveau evlavie la cuviosul Irodion au rămas tulburați.

După căderea comunismului, odată cu reînceperea, în libertate, a canonizării sfinților români, s-a ridicat și problema proslăvirii cuviosului Irodion de la Lainici.

Dovezi despre viața sfântă a cuviosului s-au strâns încă de la începutul anilor 1990, însă acesta a început cu sfinții din perioade mai timpurii.

Sub îndrumarea mitropolitului Irineu al Olteniei, s-a încheiat cercetarea istorică asupra vieții sfântului și s-a trecut, după zile de post și rugăciune, la dezgroparea mormântului pentru aflarea sfintelor moaște. După câteva încercări nereușite, acestea au fost găsite în sfârșit pe 10 aprilie 2009: erau foarte ușoare, maroniiportocalii la culoare și răspândeau o mireasmă plăcută. Au fost așezate într-o raclă, spre închinare, în biserica mănăstirii Lainici.

Proslăvirea

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a proslăvit pe cuviosul Irodion de la Lainici prin Temei nr. 6370 din 29 octombrie 2010, rânduindu-i ca zi de prăznuire data de 3 mai (ziua trecerii lui la Domnul). Proclamarea solemnă a canonizării Sfântului Irodion s-a făcut la mănăstirea Lainici în ziua de 1 mai 2011.

Imnografie

Tropar, glas 1: Părinte duhovnicesc al Sfântului ierarh Calinic, povățuitor al călugărilor și luceafăr al Olteniei, Sfinte cuvioase Părinte Irodioane, ajutătorul celor din nevoi; pentru aceasta cu îngerii din ceruri te veselești, cu care roagă-L pe milostivul Dumnezeu să ne dăruiască pace și mare milă.

Condac, glasul al 7-lea: Cel ce ai fost vrednic cinstitor al Preacuratei Maicii Domnului, încrezându-te ei ca un fiu, în lăcașurile Domnului ai ajuns jertfelnic sfânt al Dumnezeirii; că aprins fiind de focul Duhului Sfânt, ai întărit în rugăciune pe ucenicii tăi, cu care te bucuri în veci, părinte Irodioane.

Sfântul cuvios Irodion de la Mănăstirea Lainici, România (3 mai)

Acesta se născu în 1821 în Bucureşti din părinţi evlavioşi care îi puseră numele Ioan. Încă din pruncie iubea slujbele Bisericii şi rugăciunea, fiind o fire retrasă şi căutând precum cerbul izvoarele cele curate să pătrundă tot mai adânc în tainele cele dumnezeieşti. După dorirea inimii sale, Dumnezeu îi îndreptă paşii spre lavra Cernicăi pe atunci vatră de sporită vieţuire duhovnicească al cărei stareţ era Sfântul Ierarh de mai tarziu Calinic (pomenit la 11 aprilie).

Umplându-se de râvna de a sluji şi el lui Dumnezeu precum părinţii Cernicăi şi mai ales a sfântului stareţ Calinic, tânărul Ioan întră în obştea mănăstirii Cernica. Încă de la început, sub îndrumarea stareţului Calinic se arătă plin de râvnă, căci dormea numai trei-patru ore pe noapte, restul petrecând în rugăciuni şi metanii, era nelipsit la slujbele Bisericii unde stătea cu multă evlavie căci le socotea a fi pentru suflet precum aerul, toate ascultările le împlinea cu râvnă. Toţi îl iubeau pentru smerenia sa. În anul 1846 îmbrăcă haina monahală cu numele Irodion.

În 1850, când fu numit episcop al Râmnicului, Sfântul ierarh Calinic luă cu sine câţiva vieţuitori ai obştii Cernicăi, printre care şi pe cuviosul părinte Irodion, iar mai apoi în 1853 primi harul preoţiei. După un an, fu numit de Sfântul Calinic stareţ al schitului Lainici.

Pentru multa sa smerenie, sfântul se învrednici de darul izgonirii duhurilor necurate, al tămăduirii şi al înainte vederii, căci pe mulţi bolnavi tămăduia prin rugăciunea sa şi multora le spunea gândurile cele de taină şi le vestea cele viitoare. Totdeauna arzând de dragostea lui Dumnezeu, ca o făclie în sfeşnic mângâia şi îi călăuzea pe călugări şi credincioşi în urcuşul duhovnicesc. Însuşi Sfântului Calinic îi deveni duhovnic, căci lumina nu se putea ascunde sub obroc, pentru că îşi răspândea razele tot mai puternic şi îi copleşea pe toţi. Astfel, Sfântul Calinic îl numi „Luceafărul de la Lainici".

Petrecând ca duhovnic si egumen al schitului Lainici vreme de peste 35 de ani, în care răbdă cu credinţă neclintită şi smerenie ispite şi prigoniri de tot felul şi se împodobi cu fapte bineplăcute lui Dumnezeu, se mută cu pace la cele veşnice la 3 mai 1900. De-a lungul vremii s-a încercat a scoate la iveală sfintele sale moaşte, însă abia în anul 2009 se aflară în sânul pământului nestricate, având culoare plăcută la vedere şi răspândind bună mireasmă, iar la 1 mai 2011 a fost proslăvit cu sfinţii de Biserica Ortodoxă Română.

Din biserica cea mare a Lainiciului, Sfântul Irodion săvârşeşte multe minuni celor care i se închină cu credinţă. Unii credincioşi ne-au împărtăşit minuni ale Sfântului Irodion săvârşite cu dânşii în chip neaşteptat.

Astfel Luceafărul de la Lainici străluceşte cu putere multă încălzind cu harul său pe toţi cei împovăraţi de suferinţe sufleteşti şi trupeşti.

+ * + * +

În suflet ai luat de la Hristos Dumnezeu a Duhului comoară, că te-ai vădit a fi casă Domnului, cu privegheri şi postiri curăţindu-te; şi ca un pom al Raiului te-ai făcut părinte, ajungând la odihna cea veşnică. *(Din Canonul Sfântului Irodion ce se citeşte la Utrenie)*

Astăzi este zi de praznic care adună toată obştea sihaştrilor la harul de sus la ospăţul Stăpânului, săvârşindu-ţi părinte Irodion mutarea ta la ceruri ca pe scară a virtuţilor. *(Din Canonul Sfântului Irodion ce se citeşte la Utrenie,)*

Candela isihiei din Defileul Jiului

Gheorghe Cristian Popa, 02 iulie 2011

Aflată la graniţa dintre Oltenia şi Transilvania, Mănăstirea Lainici străjuieşte de secole întregi unitatea şi frumuseţea Ortodoxiei, într-o zonă în care s-au perindat pe rând trupele habsburgice, turcii otomani şi nemţii primului Război Mondial. Cum a rezistat acestor trei mari răstigniri istorice? Prin tradiţia isihastă şi prin rugăciunile sfinţilor din jurul bisericii. Aceasta este taina pe care ne-a împărtăşit-o, în chilia sa primitoare, părintele stareţ Ioachim Pârvulescu.

De cele mai multe ori, atunci când auzim de viaţa isihastă şi de rugăciunea inimii, ne gândim imediat la părinţii bătrâni din Pateric, exilând parcă această practică sfântă undeva în negura istoriei, ca pe un bun de mare preţ, ca pe o comoară scumpă a Ortodoxiei, de care ne este jenă să ne mai atingem astăzi. Există totuşi câteva mănăstiri în ţara noastră întemeiate de mari sfinţi care au păstrat tradiţia isihastă neîntreruptă secole de-a rândul.

La Mănăstirea Lainici, întemeiată după tradiţie de Sfântul Nicodim de la Tismana, încă se mai aude tainic murmurul de rugăciune care cheamă neîncetat numele lui Iisus. Bineînţeles, nimeni nu îţi confirmă explicit acest fapt, dar îl simţi de la intrarea în mănăstire, îl simţi în graiul şi în purtarea părinţilor de aici, îl simţi în propria inimă dacă te deschizi liniştii care inundă sufletul în profunzime.

Începând cu primii stareţi din vremea nicodimiană şi continuând cu schimnicul Athanasie, cu Sfântul cuvios Irodion, duhovnicul Sfântului ierarh Calinic de la Cernica, cu stareţii Visarion Toia şi Calinic Cărăvan, rugăciunea inimii a însufleţit permanent vechea mănăstire de pe malul Jiului. Acum, ca şi atunci, totul este învăluit într-o discreţie şi într-o taină greu de pătruns. Nimeni nu şi-a câştigat deocamdată renumele de isihast, dar, cu siguranţă, chiliile din mănăstire şi peşterile din pădurile vecine pot da oricând mărturie despre cei care le sfinţesc cu chemarea neîncetată a celui mai puternic nume în cer şi pe pământ. Cel puţin aşa ne-a lăsat să înţelegem părintele stareţ, arhimandritul Ioachim Pârvulescu, un monah de o blândeţe copleşitoare, care duce în spate 27 de ani de viaţă monahală. "Aici au fost foarte mulţi părinţi care au practicat rugăciunea inimii, mai ales cuviosul Irodion, care a moştenit această practică pe filieră cernicană, şi părintele Calinic Cărăvan, pe filiera Mănăstirii Optina. Prin aceşti doi uriaşi, Mănăstirea Lainici s-a remarcat ca o vatră isihastă, ajungând pe cele mai înalte culmi duhovniceşti.

Astăzi e greu de spus dacă mai sunt părinţi isihaşti, pentru că această moştenire a rugăciunii inimii o poţi dobândi de la o persoană, o poţi lua din scriere sau o poţi dobândi din duhul rugăciunii. Când ai evlavie la un sfânt isihast şi îl pomeneşti, intri în comuniune cu el şi te împărtăşeşti de harul Duhului Sfânt care este în el. Este o comoară care se transmite în duh. Sfinţii ne pot dărui şi nouă din harismele lor prin rugăciune. Când implori numele lui Iisus, numele cel mai puternic în cer şi pe pământ, te împărtăşeşti de harul Duhului Sfânt, te împărtăşeşti din Dumnezeu. Atunci când există o evlavie şi o corespondenţă în duh cu sfântul, te împrieteneşti în duh cu el. Aşa cum ne împrietenim noi oamenii prin cuvinte, prin privire, prin auz şi prin simţire, tot aşa te împrieteneşti şi cu sfinţii, prin evlavia către ei.

În mănăstirea noastră este această tradiţie a isihasmului. Este ceva aparte, un duh! Îmi aduc aminte că, după ce am descoperit moaştele Sfântului Irodion, în următoarele zile venea foarte multă lume şi îmi spunea: "Părinte este ceva în această mănăstire, ceva care ne îmbată duhovniceşte!" Şi e foarte firesc acest fapt dacă ne gândim că în jurul bisericii sunt numai morminte ale călugărilor, mulţi dintre ei sfinţi isihaşti. Păşim pe mormintele lor, iar ei emană acest har al Duhului Sfânt şi generează toată viaţa duhovnicească de aici", ne spune părintele stareţ Ioachim Pârvulescu.

Amintirea unui mare isihast

Ca un mare isihast a rămas în memoria călugărilor de la Mănăstirea Lainici părintele Calinic Cărăvan, stareţ între anii 1952 şi 1974, care a dobândit taina rugăciunii lui Iisus de la părintele Ioan Kulâghin, mentorul duhovnicesc al mişcării "Rugul Aprins" de la Mănăstirea Antim din Bucureşti.

"Pe părintele Calinic Cărăvan l-am prins în viaţă, pentru că a murit în 1991, şi mi-a rămas în memorie ca un mare practicant al rugăciunii lui Iisus. Permanent era cu metania în mână şi la orice oră din zi sau din noapte era în rugăciune. Dormea cel mult două sau trei ore pe noapte. Lucrul acesta ni l-a confirmat în 1996 părintele Sofian Boghiu, care a venit să ne ajute la întocmirea programului iconografic pentru noua biserică. Atunci a stat vreo două săptămâni la noi şi vorbea foarte mult despre părintele Calinic şi îl aprecia.

La un moment dat i-am spus că, atunci când a murit părintele Calinic, am găsit o fotografie pe care o purta ca pe un odor duhovnicesc, ca pe o comoară de mare preţ. Părintele Sofian a cerut fotografia, iar când a văzut-o, a început să lăcrimeze şi mi-a spus că cel din fotografie a fost părintele Ioan Kulâghin, care a ridicat mişcarea "Rugul Aprins" pe culmile cele mai înalte, aducând rugăciunea isihastă de la Mănăstirea Optina.

Părintele Calinic Cărăvan dobândise harisma rugăciunii isihaste de la părintele Ioan Kulâghin", ne mărturiseşte părintele stareţ Ioachim, mistuit parcă de dorul după bunul său părinte duhovnicesc.

Cele trei răstigniri ale mănăstirii

Istoria Mănăstirii Lainici a fost marcată în curgerea timpului de numeroase chipuri ale unor astfel de monahi îmbunătăţiţi, dar şi de evenimente de tristă amintire. Părintele stareţ Ioachim, referindu-se la aceste clipe dramatice din viaţa mănăstirii, vorbeşte despre "trei mari răstigniri" ale aşezământului monahal din Defileul Jiului.

- ⇒ *"Prima răstignire a fost în timpul împărătesei Maria Teresa, când mănăstirea întemeiată după tradiţie de Sfântul Nicodim de la Tismana în secolul al XIV-lea a fost distrusă de către generalul Bukow, comandantul trupelor Im-periului Habsburgic.*
- ⇒ *A doua mare răstignire a fost în 1817, când mănăstirea a avut de suferit, fiind devastată de turci, care au aflat că Tudor Vladimirescu s-a ascuns aici,*

deghizat în călugăr. Călugării au fost alungaţi, iar lui Maxim monahul i s-a tăiat capul.

⇒ *A treia răstignire a fost în timpul primului război mondial. În perioada 1916-1918, mănăstirea a fost distrusă total. Clădirile au fost distruse, clopotele topite, iar unii călugări, printre care ieromonahul Iulian Drăghicioiu, au fost deportaţi în Germania, unde au murit în lagărele germane ca nişte martiri.*

Trupele germane au intrat cu caii chiar în biserică, făcând focul în ea, au scrijelit pereţii din altar şi au dormit acolo. Au fost furate toate odoarele de preţ, cimitirul a fost devastat şi profanat, toate crucile fiind smulse şi călcate în picioare", ne povesteşte părintele stareţ Ioachim.

Chiar dacă în perioada interbelică mănăstirea reînvie datorită colaborării duhovniceşti dintre mănăstirile care formau triada de suflet a Sfântului ierarh Calinic - Frăsinei, Cernica şi Lainici, după 1947, când se instaurează regimul comunist, Mănăstirea Lainici trece printr-o nouă suferinţă.

În această perioadă începe construcţia căii ferate Bumbeşti-Livezeni, precum şi modernizarea drumului naţional pe aceeaşi distanţă, iar muncitorii care executau aceste lucrări au devastat viaţa bisericească a mănăstirii, ocupând abuziv toate terenurile ei şi amplasând aici barăci.

Părintele stareţ povesteşte că "pe timpul stareţului Visarion Toia, care a ridicat din ruine mănăstirea împreună cu un grup de şase călugări veniţi de la Frăsinei în 1929, au fost ocupate o mare parte din chilii, iar odată nişte ofiţeri în stare de ebrietate au vrut să ocupe şi chilia stareţului. Părintele Visarion Toia s-a opus, iar ei l-au lovit şi l-au aruncat peste pridvorul din faţa bisericii, i-au rupt piciorul din şold, care în cele din urmă a trebuit amputat; a făcut cangrenă, iar într-un an de zile a murit, în 1952".

Câţiva ani mai târziu, în 1961, Mănăstirea Lainici este desfiinţată ca mănăstire independentă, rămânând cu titlul de "casă de oaspeţi". Până în 1970, uşile bisericii au fost închise cu lacătul, interzicându-se să se facă slujbe, excepţie făcând unele duminici şi sărbători.

Pod duhovnicesc între Oltenia şi Ardeal

Astăzi, în mănăstire îşi lucrează mântuirea 35 de vieţuitori, care participă zilnic la Sfânta Liturghie şi îşi săvârşesc ascultările într-o smerenie pe care au învăţat-o de

la Sfântul ierarh Calinic, care, deşi i-a fost duhovnic Sfântului cuvios Irodion, a ajuns să-i fie ucenic, afundându-se amândoi într-un abis al smereniei.

Aceeaşi smerenie se vădeşte şi în graiul părintelui stareţ: "Încercăm să menţinem candela Ortodoxiei aprinsă în această zonă de liant între Oltenia şi Transilvania, astfel încât să fie un factor de unitate între aceste două regiuni. Oamenii vin aici din toate regiunile ţării ca să se împărtăşească din viaţa duhovnicească din mănăstire. Bineînţeles, nu noi suntem cei care dinamizăm viaţa duhovnicească, ci sfinţii care sunt în mormintele din jurul bisericii, iar rugăciunile lor ne ţin şi pe noi. Fiind aici la drum, încercăm să fim atenţi la nevoile pelerinilor care ne trec pragul, deoarece dacă nu te doare şi pe tine durerea celuilalt, nu eşti un bun creştin".

Stareţul Ioachim despre aflarea moaştelor Sfântului Irodion

"Mare taină a fost descoperirea moaştelor Sfântului Irodion! Eu am fost martor! Din 1984 sunt în această mănăstire, iar după Revoluţie exista această dorinţă. Foarte multă lume întreba de ce nu îl canonizăm pe Sfântul Irodion. Noi eram într-o mare enigmă deoarece, în 1983, stareţul Caliopie Georgescu a descoperit mormântul unde se spunea că se află sfântul şi a găsit nişte oseminte împrăştiate; au fost dezamăgiţi, au astupat mormântul şi au închis subiectul.

Totuşi o certificare istorică arată că în 1907, la 7 ani de la moartea Sfântului Irodion, a fost dezgropat şi au fost găsite moaştele întregi.

În ianuarie 2009, IPS Mitropolit Irineu a spus că e bine să facem dezgroparea în ultima săptămână din Postul mare, pentru că părinţii postesc mai aspru şi se roagă mai mult. Pe 1 aprilie m-am dus la mitropolie, iar IPS Irineu - parcă am fi fost în acelaşi gând - mi-a spus să facem dezgroparea în ajunul sărbătorii Sfântului Calinic de la Cernica, pe 10 aprilie. Le-am spus părinţilor din mănăstire că avem un mare examen de dat şi să ne rugăm mai mult! Au început săpăturile. La un moment dat am dat peste nişte oseminte dezordonate. Noi am fost dezamăgiţi, dar Înalt Preasfinţitul a spus să săpăm mai în sus şi astfel am dat peste un schelet întreg, cu o cărămidă sub cap, pe care scria Mitrofan Schimonahul. Atunci am săpat doi metri mai încolo, am dat peste alte oseminte şi peste o cărămidă pe care scria Athanasie Schimnicul. Săpasem deja trei morminte, iar pe o rază de 6 metri nu am găsit moaştele sfântului. Eram foarte dezamăgiţi!

Înalt Preasfinţitul s-a dus la chilie să se roage, iar noi ne rugam cum puteam în groapă. Am observat apoi că pământul gropii din mijloc era mai moale şi, luându-l cu foarte multă atenţie, am dat peste un toc de bocanc şi mai apoi peste vreo 10–15

cuie aproape descompuse de rugină. Încet-încet începea să se întrezărească conturul unei gropiţe mai mici în interiorul celei mari. Continuăm să săpăm şi, la un moment dat, apare prima parte de oseminte de culoarea lemnului de stejar, maroniu-portocaliu. Când le-am luat în mână, am văzut că erau uşoare ca o coală de hârtie, incredibil de uşoare, şi emanau o mireasmă deosebită. Cu foarte multă atenţie am cules toate oasele şi, în final, am găsit şi cărămida pe care scria Irodion Ionescu. Dacă sfântul nu ar fi vrut, puteam să săpăm noi oricât… dacă el nu ne lumina! Este o mare taină pentru că sfinţii trăiesc în taină şi ei se descoperă atunci când este insistenţă în rugăciune faţă de ei. A fost o mare revărsare de har. În acele zile, simţeam pur şi simplu că pluteam de bucurie!"

Cele două biserici din care pulsează viaţa duhovnicească a mănăstirii

Primele două biserici, cea din timpul Sfântului Nicodim de la Tismana şi cea ridicată în timpul schimnicului Athanasie, s-au ruinat sub presiunile istoriei. Biserica veche a Mănăstirii Lainici, cu hramul "Intrarea în Biserică a Maicii Domnului", a fost finalizată, după cinci ani de lucrări anevoioase, la 1 august 1817. Aceasta s-a născut din solidaritatea şi credinţa boierilor gorjeni Stanca Măldăreasca, Răducanu Sărdănescu şi Nicolae Brăiloiu, în timpul domniei lui Ioan Vodă Caragea şi a stăreţiei lui Iosif Duhovnicul.

Biserica nouă a fost construită cu mari sacrificii, în decursul a 20 de ani. Lucrările au început în anul 1990, cu binecuvântarea mitropolitului Nestor Vornicesc al Olteniei, sub coordonarea stareţului Ioan Sălăjan, acum Arhiepiscop al Episcopiei Covasnei şi Harghitei, continuând sub îndrumarea mitropolitului Teofan Savu şi a actualului Mitropolit Irineu Popa. Ceea ce este deosebit la noua biserică este dispunerea arhitectonică şi tematică pe cele două niveluri: demisolul ilustrează istoria Bisericii primare, de la anul 1 la anul 313, respectiv până la Edictul de la Milano al Sfântului Constantin cel mare, numită şi "perioada Bisericii din catacombe"; iar biserica de la nivelul superior ilustrează a doua perioadă a creştinismului, de la anul 313 până în zilele noastre, cu sfinţi din toată lumea.

Ataşamentul monahilor de la Mănăstirea Lainici faţă de această practică a rugăciunii nesfârşite a luat chipul culorilor în pronaosul bisericii noi, unde pictorul Grigore Popescu-Muscel a zugrăvit cu măiestrie "Istoria universală a isihasmului". Mântuitorul Hristos dăruieşte metaniile monahilor isihaşti, sub El aflându-se Sfântul Ioan Botezătorul, Sfântul Grigorie Palama şi Sfântul Paisie de la Neamţ, modele sublime pentru toţi monahii însetaţi de trăirea isihastă. Alături de odorul cel mai scump al bisericii, racla cu moaştele Sfântului Irodion, se mai găsesc şi

icoana Maicii Domnului "Grabnic-ascultătoare" de la Mănăstirea athonită Dohiariu şi racla cu moaştele a numeroşi sfinţi aduse din toată lumea.

“Luceafărul de la Lainici”

Zilele trecute un cunoscut din România mi-a adus un dar frumos - frumos – două cărţi, de fapt, o broşură şi o carte.

Broşura descrie istoria şi viaţa din Mănăstirea Lainici, localitatea Bumbeşti-Jiu, judeţul Gorj, condusă de stareţul arhimandrit Ioachim Pârvulescu.

Cartea e de-a dreptul încântătoare! “Luceafărul de la Lainici” – aşa este intitulată şi descrie viaţa unuia dintre marii stareţi ai monahismului românesc, ultimul sfânt român din a doua jumătate a secolului trecut – Sfântul Irodion.

Am citit cartea dintr-o răsuflare. Am rămas uimită de tot ceea ce am citit. Pentru a înţelege la ce mă refer, reproduc aici câteva fragmente:

…Nu după multă vreme, robit de dorirea de Dumnezeu, pe la vârsta de 20 de ani, îşi ia iertare de la părinţii săi pentru tot ce le-a greşit şi le cere binecuvântare de a se retrage pentru totdeauna la Mănăstirea Cernica, sub oblăduirea stareţului Calinic.

Adevărat este că, în cei 40 de ani de stăreţie, Cuviosul Irodion a fost silit să demisioneze de cinci ori, dar tot atât de adevărat este şi faptul că, după scurt timp, episcopul îl repunea în funcţie.

Pentru multa lui smerenie, protosinghelul Irodion s-a învrednicit de la Hristos de darul sfintei rugăciuni şi al izgonirii duhurilor necurate. De aceea, nu puţini bolnavi şi neputincioşi de prin satele Transilvaniei şi Olteniei alergau la el şi se vindecau, încât numele său se făcuse cunoscut peste tot.

Vineri, 10 aprilie 2009, în ajunul praznicului Sfântului Calinic de la Cernica, ocrotitorul Olteniei, episcop al Râmnicului între anii 1850 – 1867, la Mănăstirea Lainici din judeţul Gorj, în prezenţa ÎPS. Mitropolit Irineu Popa, a fost săvârşită scoaterea spre închinare şi cinstire a moaştelor Cuviosului Irodion, duhovnicul Sfântului Calinic, propus spre canonizare de către Sinodul Mitropoliei Olteniei.

…Şi bucurându-ne noi de mângâierea Sfântului Cuviosului Irodion de la Lainici, vom da multă dreptate cuvintelor rostite de Patriarhul României, la auzul fericitei veşti: La vremuri de criză materială, Dumnezeu ne trimite multă bogăţie spirituală…

Mănăstirea Lainici

http://www.manastirealainici.ro/tur-virtual/

http://www.youtube.com/watch?v=k95ANPa5vNg

Mănăstirea Lainici

În minunatul defileu al Jiului, la 32 de kilometri de Târgu-Jiu şi la 25 de kilometri de Petroşani, se află mănăstirea de călugări Lainici cu hramul Intrarea în Biserică a Maicii Domnului.

În secolul al XIV-lea Sfântul cuviosul Nicodim de la Tismana a fost trimis în Ţara Românească pentru a susţine ortodoxia şi pentru a da un suflu nou bisericii. El s-a aşezat într-o peşteră lângă mănăstirea Lainici. Tot Sfântul Nicodim a ctitorit mănăstirea Vodiţa de lângă Turnu-Severin şi mănăstirea Tismana, în preajma căreia a sihăstrit până la sfârşitul vieţii sale pământeşti.

Mănăstirea Lainici a avut un trecut zbuciumat, credincioşii spunând cu pioşenie că locaşul a fost crucificat de mai multe ori, trecând prin grele încercări.

Importanţa aşezământului a fost sesizată şi de împărăteasa Maria Tereza, care prin generalul Bukow, a distrus între 1750-1765 (în 15 ani) sute de aşezăminte ortodoxe în Transilvania. Schitul, deşi nu era în partea imperiului austro-ungar, aflat la câţiva kilometri de graniţă, a căzut victimă marii prigoane antiortodoxe a puterii imperiale de la Viena.

La ruinele Lainicilor a fost trimis schimnicul Atanasie, care adună de pe văile munţilor o obşte de 30 de călugări. După moartea sa, între 1810 şi 1817 o mână de boieri olteni refac schitul, de data asta din piatră, cu ziduri groase de până la 1 metru.

În cronicile vremii, printre ctitori apare un nume: Stanca Măldărescu, dar care lipseşte, în mod surprinzător, de pe pisania aşezământului. În locul ei este gravat Kalistracta, evident numele de călugărie pe care l-a purtat, la sfârşitul vieţii, vrednica boieroaică.

Mănăstirea Lainici a fost construită între anii 1812 şi 1847 de boierii din regiune pe un deal care domina Valea Jiului. Ea adăposteşte frumoase fresce interioare datând din 1860 şi un iconostas compus din icoane în stil bizantin.

Pandurul Tudor Vladimirescu, care a vrut să ridice ţara împotriva turcilor, s-a ascuns o vreme la mănăstirea Lainici. Îmbrăcat în straie călugăreşti, acesta s-a ascuns până în ultimul moment. În 1817 turcii au devastat aşezământul şi negăsindu-l pe Tudor, au decapitat pe călugărul Maxim, risipind obştea.

Urmările primului război mondial s-au făcut şi ele simţite. Defileul Jiului a fost locul unor bătălii crunte între armata română şi cea germană, care încerca să intre în Ţara Românească. Armata germană nu se luptau însă numai cu soldaţii inamici, aceştia cauzând greutăţi şi monahilor şi locuitorilor. Nemţii care au campat pentru un timp la mănăstire au distrus şi pângărit biserica, intrând cu caii în sfântul lăcaş, arzând lemne înăuntru, scrijelind pereţii şi incendiind arhiva care avea 16 metri liniari.

În 1926, cuviosul Visarion Toia a fost trimis, împreună cu 6 călugări, să refacă mănăstirea. Lăcaşul a fost restaurat integral, recăpătându-şi importanţa duhovnicească.

Liniştea recâştigată nu a durat mult, căci în anul 1947, comuniştii au început lucrările la calea ferată Bumbeşti-Livezeni. Toată mănăstirea şi împrejurările acesteia au fost ocupate de brigadieri şi armată. Comuniştii au închis mănăstirea în anul 1961.

Alături de vechea biserică a mănăstirii, cu ajutorul lui Dumnezeu s-au dus la bun sfârşit lucrările la noua şi imensă biserică ce străjuieşte incinta actuală. Stareţul Ioan Selegean (în prezent Episcop de Harghita şi Covasna) începe o biserică, el

însuşi făcând releveele aşezământului şi proiectul de rezistenţă, în calitate de inginer - meserie practicată înainte de călugărie. I-a revenit însă arhimandritului Ioanichie Pârvulescu datoria şi onoarea duhovnicească de a desăvârşi lucrarea, după 1994.

Noua biserică din curtea mănăstirii este unică în lume datorită planului arhitectonic şi picturii interioare. În anul 1990 a început construcţia, care are două planuri: biserica de la demisol şi cea de deasupra ei.

Partea de sus este zugrăvită de pictorul Grigore Popescu, urmărind istoria Bisericii de după persecuţii, până în zilele noastre. Aici apare originalitatea mesajului din frescă: părintele stareţ a dorit să zugrăvească chipurile unor sfinţi martirizaţi recent, în zilele noastre. Sunt pictaţi în primul rând sfinţii ruşi, ucişi în timpul comunismului, apoi sfinţi din tot estul creştin, căzut sub ateism.

Tematica iconografică a bisericii de la demisol va fi destinată, potrivit stareţului Ioachim, bisericii din Catacombe: viaţa creştinilor de la anul 1 până la anul 313, reprezentând majoritatea Sfinţilor şi martirilor din istoria bisericii din întreaga lume.

În biserica cea nou construită se află încă din vara anului trecut icoana Maicii Domnului "Grabnic Ascultătoare", unicat în ţara noastră, adusă tocmai de la

Muntele Athos. Icoana este neobişnuită prin dimensiunile sale, fiind pictată pe lemn de santal şi acoperită cu o mantie grea de argint aurit. Icoana e făcătoare de minuni.

În faţa altarului, o casetă aurită revarsă puterea multor sfinţi ai Răsăritului, cu prezenţă unică în România, printre care Sfinţii Ignatie Briancianinov, Serafim de Sarov ori Dimitrie al Rostovului.

Hramul bisericii mari este Izvorul Tămăduirii, iar de Mănăstirea Lainici aparţine şi Schitul Locurele. Pentru clopotniţa mănăstirii, vieţuitorii au achiziţionat cinci clopote acţionate electric.

Loc de pelerinaj al românilor din toată ţara, Mănăstirea Lainici este supranumită "mireasa din defileu" - defileul Jiului. Mănăstirea Lainici a primit această denumire datorită faţadei sale de un alb puternic.

TurismLand

TurismLand

TurismLand

TurismLand

TurismLand

TurismLand

TurismLand
Fii turist in mana!

TurismLand
Fii turist in mana!

TurismLand
Filmulet in Romania

TurismLand
Filmulet in Romania

www.TurismLand.ro
TurismLand

www.TurismLand.ro
TurismLand

TurismLand
Fii turist in Romania!

TurismLand
Fii turist in Romania!

TurismLand
Fii turist in Romania!

TurismLand
Fii turist in Romania!

Adrian Nicolae Petcu - Schitul Lainici din ţinutul Gorjului la 1900

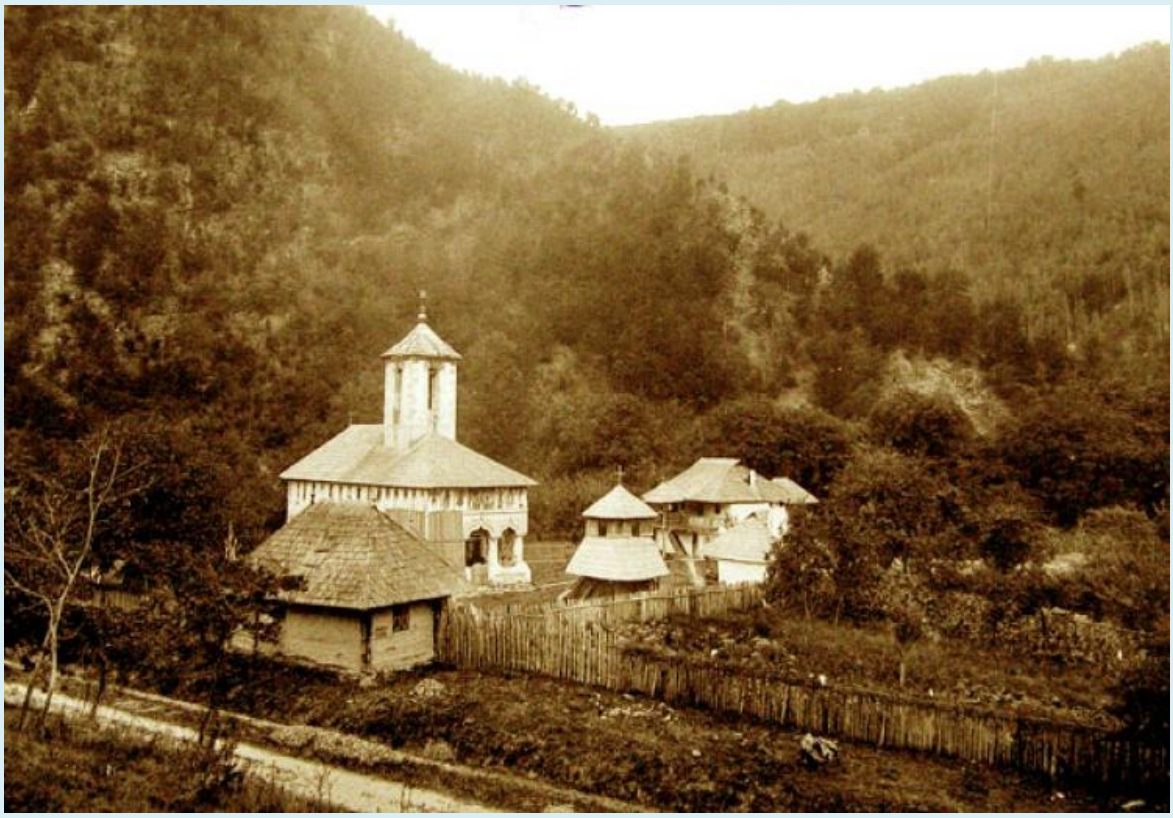

Începuturile aşezământului de pe îngustul drum ce şerpuieşte prin Valea Jiului sunt pierdute în negura istoriei, după tradiţie fiind legate de lucrarea de trezire spirituală a cuviosului Nicodim, aromân din părţile Prilepului macedonean.

Se spune că după punerea temeliei de la Vodiţa, Tismana şi Vişina, cuviosul Nicodim ar fi fost în căutarea unui loc pentru rugăciunea isihastă. Iar în drumul său, care se va fi terminat în Prislopul hunedorean, acel toponim care amintea de locurile natale, s-ar fi oprit în frumoasa şi liniştita vale a Jiului, unde a întemeiat un schit din lemn.

Dar atestarea documentară există din 1780, atunci când schimnicul Athanasie de la Tismana dăruia o moşie puţin cunoscutului Schit Lainici şi întemeia o obşte de 30 de călugări.

Biserica de piatră a aşezământului a fost ridicată de mai mulţi boieri olteni, între anii 1812 şi 1817, probabil pe locul bisericuţei de lemn care va fi fost din vremea cuvioşilor Nicodim şi Athanasie, în formă de navă, specifică schiturilor din Oltenia.

Tot în această perioadă, la Lainici a stat ascuns Tudor Vladimirescu. De aceea, la 1817, schitul a fost incendiat de turcii care doreau să-i pedepsească pe toţi susţinătorii "rebelului" care se ridicase împotriva fanarioţilor.

În 1854, episcopul Sfântul Calinic al Râmnicului l-a adus de la Cernica, ca egumen al schitului, pe duhovnicul său, părintele Irodion Ionescu.

În vremea sa, timp de 40 de ani, aşezământul a cunoscut o dezvoltare spirituală fără precedent, pentru care părintele Irodion a fost canonizat de Biserica Ortodoxă Română.

La 1909, Schitul Lainici era condus de arhimandritul Teodosie Popescu, cu metania la Mănăstirea prahoveană Ghighiu, şi avea patru monahi.

Mănăstirea Lainici (Gorj) - lăcaşul unde Sfântul Irodion şi icoana "Grabnic Ascultătoarea" fac minuni

Când omul vrea să se încarce cu harul locului şi să-şi întoarcă privirea spre divinitate caută locuri deosebite, scăldate în credinţă, linişte şi împăcare sufletească. Un astfel de loc divin este Mănăstirea Lainici, a cărei vechime se pierde în negura vremii.

Unul dintre cele mai importante obiective religioase şi turistice din judeţul Gorj este Sfânta Mănăstire Lainici din oraşul Bumbeşti Jiu. Mănăstirea Lainici este aşezată la mijlocul Defileului Jiului, la 25 de kilometri distanţă de Petroşani şi la 32 de kilometri de Târgu Jiu.

Actuala şosea ce tranzitează Defileul Jiului a fost construită începând prin anii 1880 de meşteri pietrari deosebiţi aduşi din Italia. S-a continuat în perioada interbelică şi s-a asfaltat abia după anii '50. În paralel, începând cu perioada interbelică, s-a construit şi linia ferată Bumbeşti - Livezeni, având 38 de tuneluri lucrate în piatră într-o mare artă de către meşterii italieni.

După tradiţie, secolul al XIV-lea ar fi începerea în general a monahismului în zonele acestea subcarpatice, pentru că Sfântul Nicodim vine în a doua jumătate a secolului al XIV-lea în Ţara Românească de la Muntele Athos şi începe o serie de ctitorii la poalele Carpaţilor, de la Vest spre Est - Mănăstirea Topolniţa, Mănăstirea

Vădiţa de lângă Severin, în cele din urmă, după o revelaţie de la Maica Domnului, descoperă locul pentru Tismana şi construieşte Mănăstirea Tismana.

La fel se spune după tradiţie că Sfântul Nicodim a ajuns chiar la Prislop, el sau ucenicii lui direcţi.

"Prin anii 1760-1780, în timpul Imperiului Austro-Ungar, când s-au distrus toate mănăstirile din Transilvania în general, atunci se spune că s-ar fi distrus şi biserica din secolul XIV de la Lainici, ca după aceea de la 1810-1817 să se facă această biserică de zid, care este până în ziua de astăzi.

Primul război mondial a afectat foarte mult zona mănăstirii, au fost distruse toate clădirile, arhiva a fost arsă, clopotele au fost topite, biserica a fost transformată în grajd, doi călugări au fost deportaţi în Germania, au murit ca nişte eroi în lagărele germane. Timp de trei ani a fost ocupaţie germană în mănăstire. După aceea, în perioada interbelică se reface mănăstirea. Lucrările care s-au făcut la şosea şi la linia ferată Bumbeşti Jiu - Livezeni au afectat foarte mult mănăstirea, au perturbat viaţa monahală din aceasta, s-au ocupat abuziv terenuri şi clădiri, a fost o batjocură adusă mănăstirii. În 1959 s-a dat decretul 410 prin care au fost daţi călugării afară din mănăstiri şi atunci au fost pustiite mănăstirile. Erau 40 de călugări la Lainici, au fost daţi afară 38, numai doi au rămas ca paznici. A fost răstignirea majoră, să spunem aşa, a mănăstirii, au fost mai multe răstigniri şi învieri ale mănăstirii.

După Revoluţia din 1989 se poate vedea un reviriment spiritual în lumea ortodoxă, şi bineînţeles că şi Mănăstirea Lainici a beneficiat de acest reviriment, s-au construit în primul rând biserica, în 1990 a început construcţia noii biserici, pentru că cea veche de la 1810 era micuţă, duminica se făcea slujba în aer liber şi se impunea construcţia unei biserici mai mari. Biserica nu am avut loc să o construim decât în acest loc, terenul a fost în pantă, vrând-nevrând s-a creat un demisol, căruia i-am dat tot destinaţie de biserică şi aşa s-au realizat două biserici suprapuse. Biserica de la demisol încă nu e pictată, va cuprinde picturi cu istoria bisericii de la anul 1 până la 313", povesteşte stareţul Ioachim.

Tot în curtea mănăstirii se află o clădire nefinalizată încă, este vorba despre turnul clopotniţei, pentru că în primul război mondial au fost distruse şi clopotniţa şi clopotul, fiind necesară această construcţie, iar în partea de jos a acestui edificiu va fi amenajat un muzeu.

Schitul Locurele este schit al Mănăstirii Lainici şi este amplasat pe versantul vestic al Văii Jiului, în poiana Locurele situată la o altitudine de 750 - 800 m, pe muntele Gropul din masivul Vâlcan.

"Schitul Locurele îşi are originile din timpul Sfântului Calinic, mai întâi pe la 1850 s-a făcut iniţial o biserică de lemn, familia Cartienilor a donat locul acestui schit pe la 1840, preoţii de mir Constantin Cartianu şi Lupu Stolojan s-au călugărit şi au luat numele de Luca şi Cleopa şi atunci au realizat acest schit de lemn. În toate documentele locul se numea Locuri rele, în sensul că era foarte greu accesibil, era greu de ajuns acolo.

Până pe la 1870, când a început lucrarea drumului pe Defileul Jiului, toată lumea trecea de la Schela prin Pasul Vâlcan, acela era locul de tranzitare dinspre Oltenia spre Ardeal. De abia la 1870 - 1880 s-a făcut un mic drum pentru căruţe şi veneau de la Schela prin Vâlcan şi coborau la Locurele, iar de acolo la Lainici, era numai o potecă foarte grea. S-a făcut acea biserică de lemn, iar după aceea Sfântul Calinic de la Cernica a dat bani pentru a se face o biserică de zid. S-a dărâmat biserica de lemn şi s-a făcut o biserică din zid, care este şi în ziua de astăzi, chiar de către Sfântul Calinic de la Cernica, a venit personal şi a şi sfinţit-o în 1862, când era Sfântul Irodion aici la Lainici, era ucenicul lui", spune stareţul Mănăstirii Lainici.

Sfântul Irodion este cel mai important stareţ al tuturor timpurilor de la Mănăstirea Lainici, a fost cel mai longeviv stareţ de altfel, timp de 41 de ani, cu mici intermitenţe. Iniţial a fost ucenic al Sfântului Calinic de la Cernica, pe la 1846 Sfântul Irodion s-a călugărit la Mănăstirea Cernica. La 1854 a fost numit stareţ la Lainici şi pe la 1860 Sfântul Calinic îl ia duhovnic, un lucru rar întâlnit, când avva devine ucenic şi ucenicul devine avva.

Sfântul Irodion a fost făcător de minuni încă din viaţă, se spune că venea foarte multă lume şi se tămăduia de fel de fel de boli, era înainte văzător cu duhul, adică privea oamenii şi vedea apoi tot arborele genealogic.

Potrivit site-ului mănăstirii, la 3 mai 1900 cuviosul Irodion se mută la Domnul. La 7 ani de la mutarea sa la Domnul, stareţul Teodosie Popescu, la insistenţele ucenicului cuviosului Irodion - ieromonahul Iulian Drăghicioiu, cere episcopului Râmnicului blagoslovenia pentru a-l dezgropa - aceasta fiind o foarte veche tradiţie monahală, care se păstrează mai ales în Muntele Athos până azi, ca la 7 ani de la moartea monahului să se dezgroape şi să i se facă din nou slujba înmormântării.

Aşa s-a petrecut şi cu trupul cuviosului Irodion. Este dezgropat, însă cu toţii au rămas surprinşi deoarece trupul era întreg şi neputrezit. Au raportat episcopului faptul acesta, la care episcopul ar fi exclamat: 'Aista mi-ai fost, Irodioane' (adică chiar aşa sfânt cu adevărat mi-ai fost, Irodioane). Însă, i-au făcut slujba înmormântării şi l-au pus în mormânt, deoarece Lainiciul nu avea osuar sau gropniţă, cum aveau alte mănăstiri mai mari, pentru a fi puse acolo.

Cuviosul Irodion fiind în viaţă a profeţit că la câţiva ani de la mutarea sa la Domnul Lainiciul va fi pustiit. Ceea ce s-a şi întâmplat în primul război mondial. "Fiii mei, să ştiţi că puţin după ducerea mea, schitul acesta va rămâne mulţi ani pustiu. Voi, însă, îngropaţi trupul şi nu uitaţi legămintele călugăreşti ce le-aţi dat lui Hristos".

În acest război mondial ucenicul cuviosului Irodion, ieromonahul Iulian Drăghicioiu, este luat prizonier de către armatele germane, deportat în Germania, unde a şi murit în lagăr ca martir. Fotografia părintelui Iulian a fost dăruită mănăstirii în anul 2008 de către o strănepoată de-a acestuia.

În 1929 este numit stareţ la Lainici părintele Visarion Toia, împreună cu un grup de 6 monahi de la Frăsinei. Printre monahii veniţi cu Părintele Visarion erau Calinic Cărăvan, următorul stareţ isihast 1952-1975, Părintele Nicodim Sachelarie, Gherontie Ghenoiu şi alţii.

"La mormântul cuviosului Irodion făcându-se multe minuni, vrăjmaşul diavol sub masca evlaviei a îndemnat pe diverse persoane (probabil şi monahale) să dezgroape mormântul şi să sustragă părticele din moaştele cuviosului. De aceea părintele Visarion, găsind această situaţie ingrată, a dezgropat pentru a doua oară moaştele prin anii 1930 (prima fiind în 1907). Am putea numi aceasta ca o a doua aflare a moaştelor cuviosului Irodion. A pus moaştele într-un alt sicriu mai mic şi le-a îngropat la o adâncime de 2,5 metri. La fundul gropii de 2 metri adâncime a săpat altă gropniţă mai mică de 1,2/0,7 metri, a pus sfintele moaşte în acel sicriu mai mic, le-a îngropat, a pus pământ normal peste ele, iar la adâncimea normală a unei gropi de 1,8 - 2 metri a presărat alte oseminte de la alt părinte pentru a deruta pe toţi potenţialii viitori căutători de sfinte moaşte. Toate acestea le-a făcut foarte tainic.

Nu ştim dacă următorul stareţ Calinic Cărăvan a ştiut această taină. Cert este că celălalt stareţ de după părintele Calinic, părintele Caliopie 1975 - 1985, a făcut săpături ca să dezgroape sfintele moaşte prin 1985. A săpat la 2 metri adâncimea

unei gropi normale, a găsit acele oase puse la derută, a astupat groapa şi a închis subiectul", potrivit site-ului mănăstirii.

După 1990, cei care au rămas au fost învinuiţi, acuzaţi de diferite persoane evlavioase că nu vor să dezgroape sfintele moaşte. Se ştia că s-a încercat de către Părintele Caliopie în 1983, dar nu se putea spune deoarece s-ar fi produs confuzie şi necredinţă.

Mitropoliţii Olteniei de după 1990 - ÎPS Nestor şi ÎPS Teofan au dorit să-l canonizeze pe cuviosul Irodion, cercetându-i viaţa plină de sfinţenie, însă probabil nu se împlinise numărul de rugăciuni.

Noul mitropolit al Olteniei, ÎPS Irineu, având evlavie specială la Sfântul Calinic şi implicit la duhovnicul său, cuviosul Irodion, a demarat procesul de canonizare.

În ajunul Sfântului Calinic, pe 10 aprilie 2009, cu post de câteva zile şi cu rugăciune asiduă, însuşi mitropolitul Irineu, împreună cu obştea mănăstirii, a participat la dezgropare. Ajungând la 2 metri adâncime s-a dat de acele oseminte străine.

"A fost un examen foarte greu, îi cuprinsese pe toţi deznădejdea că nu s-a găsit ceea ce se căuta. ÎPS Mitropolit a poruncit să se sape în continuarea mormântului, cu toate că era iarbă, însă spre surprinderea tuturor s-a dat de un schelet întreg. Iniţial s-a crezut că acesta este, dar deznădejde. Era alt vieţuitor, aşa cum scria pe cărămida de sub cap: 'Mitrofan schimonahul 1864'. ÎPS Mitropolit Irineu a poruncit să se sape în partea opusă la celălalt capăt al mormântului. La 2 metri adâncime s-a dat de alte oseminte mai vechi la care se pare că se mai umblase. Deznădejde şi dezamăgire i-a cuprins pe toţi. Deja se săpaseră 3 morminte la rând unul în capul celuilalt. Se făcuseră o groapă imensă de 6 metri lungime, 2 metri adâncime şi 1,5 metri lăţime. Toţi se rugau cum puteau şi cum ştiau. Se pare că se năruia orice speranţă. La fundul gropii centrale era pământul mai moale, s-a început evacuarea lui şi, spre surprindere, se întrezărea conturul unei alte gropi mai mici. Au început să apară semne. S-a găsit la 2,1 metri adâncime un toc de bocanc după care au început să apară cuie ce erau aproape descompuse de rugină. Primul impact vizual pozitiv a fost în momentul când a apărut prima parte din sfintele moaşte. Aveau o culoare maronie-portocalie. În al doilea rând erau nefireşti de uşoare, ca un pai, ca o hârtie. Iar în al treilea rând au început să emane un miros plăcut. În cele din urmă s-a găsit şi cărămida cuviosului Irodion ce i-a fost pusă sub cap. Astfel s-a descoperit marea comoară ascunsă intenţionat a doua oară prin anii 1930 la 2,5 metri adâncime. S-a descoperit în parte marea taină a Luceafărului de la Lainici.

Sfântul Irodion se lasă a fi descoperit pentru a treia oară. O putem numi a treia aflare a moaştelor Sfântului Irodion de pe data de 10 aprilie 2009. De data aceasta au fost puse într-o raclă la închinare în biserică spre folosul duhovnicesc al tuturor doritorilor şi al cinstitorilor sfinţilor din ceruri", scrie pe site-ul mănăstirii.

Sfântul Calinic l-a numit pe cuviosul Irodion "Luceafărul de la Lainici", deoarece cu adevărat a fost un mare luceafăr, un mare luminător şi rugător. Sfântul Irodion este ultima verigă a lanţului neo isihast românesc din secolul XIX.

"Toate oasele au trecut prin mâna mea, erau nefireşti de uşoare, parcă ţineam o hârtie în mână. A fost un moment cutremurător şi emoţionant până la maxim. Băieţii care săpau au spus că începe să se simtă mireasma, un parfum. Oasele nu era albe, aveau o culoare maronie-portocalie", îşi aminteşte Ioachim.

În data de 23 iulie 2006 Mănăstirea Lainici a primit o mare binecuvântare de la Maica Domnului. A fost adusă de la Muntele Athos, din mănăstirea Dohiariu, o copie a Icoanei făcătoare de minuni "Gorgoepicuus" sau "Grabnic Ascultătoarea".

Această icoană a fost executată special pentru Mănăstirea Lainici printr-o mare taină şi este a cincea copie care s-a făcut în ultimii 100 de ani în toată lumea.

"Este o 'floare' din Muntele Athos, Grădina Maicii Domnului, adusă şi trans-plantată în Mănăstirea Lainici pentru totdeauna ca semn de mare bine-cuvântare ce s-a revărsat peste mănăstirea noastră", se arată pe site-ul mănăstirii.

Mănăstirea Lainici din defileul Jiului

Pentru că nu văzusem niciodată defileul Jiului deşi m-am aflat de multe ori foarte aproape de el am hotărât cu familia (soţia şi cei doi veseli năpârstoci) să transformăm o zi din vacanţa de Crăciun petrecută în Baia de Fier (şi lipsită de zăpadă) într-o mini excursie până la Mănăstirea Lainici, situată într-o zonă frumoasă, pe malul Jiului.

Drumul l-am parcurs prin Novaci şi Bumbeşti Jiu, liber şi cu un asfalt bun, pe şosea mai era gheaţă pe ici pe colo din cauza versanţilor destul de abrubţi, care lăsau soarele să atingă şoseaua o scurtă perioadă.

Prin defileu nu ai cum să nu observi calea ferată Bumbeşti Livezeni care te însoţeşte ca un prieten de nădejde şi care are nişte tuneluri şi viaducte impresionante ca număr, amplasare şi construcţiei. Toate astea mi-au amintit de o carte citită şi răscitită în copilărie, se numea "Povestiri istorice" şi era într-un format măricel şi care avea un capitol intitulat"Răsună Valea"dedicat construcţiei acestei căi ferate spectaculoase care a avut şi sacrificii pe măsură.

Venind dinspre Bumbeşti Jiu, mănăstirea se afla pe partea dreaptă, noi am parcat pe partea stânga lângă o scară din lemn la văzul căreia copiii au vrut să vadă unde duce. Sus sunt toaletele (care erau închise) apoi un drumeag de pământ care ducea spre câteva case şi Schitul de la Locurele (traseu de două ore am înţeles). La piciorul acestei scări era un panou cu informaţii despre un traseu de cinci ore către Avenul Groapa fără Fund (o peşteră misterioasă) pe care ţinând cont de componenţa echipei vă daţi seama că nu l-am făcut.

Mănăstirea era împrejmuită cu un zid zdravăn construit recent, la intrare era coşul cu fuste pentru doamnele mai despuiate, destul de puţin credincioşi dar am observat că nu era nici picior de cerşetor sau pâlcurile de copii destul de insistenţi în a-ţi capta atenţia şi eventual un bănuţ întâlnite în mai toate locurile de genul aceste. Mie sfintele locaşuri îmi dau o stare de bine şi relaxare nemaipomenită, amplificată un picuţ de cadrul natural de excepţie în care se află de obicei aşezământele de genul acesta, aşa că reuşesc să îmi încarc bateriile pentru incertitudinea vremurilor viitoare.

După ce trecem de poarta de intrare lucrată în stil maramureşenesc zic eu, intrăm în magazinaşul mănăstirii foarte bine dotat, adică găseai hărţi turistice ale zonei şi ale traseelor din zonă cum nu găseai la un infocorner. Părintele vânzător reuşea să umple fizic spaţiul dintre tejghea şi rafturi şi cu mirosul sau pătruzător de transpiraţie celelalte unghere ale încăperii destul de mărişoară. Am luat câteva iconiţe şi lumânări pentru luminarea celor plecaţi şi sănătatea celor dragi. La intrarea în biserica nouă un călugăr completa formularele donării celor doi la sută din impozit către mănăstire de la enoriaşi. În biserică ne-am închinat cu smerenie icoanelor sfinte şi ne-am îndreptat pentru câteva clipe gândul către Domnul Dumnezeul Nostru. Apoi am depus un acatist călugărilor care m-au informat până la ce dată calendaristică îl vor pomeni în slujbele lor, asta fiind ceva nou pentru mine.

Sunt sigur că din primăvară natura îmbracă în verde împrejurimile, lăsându-te să te bucuri de foşnetul pădurii, care spune multe celor care au urechi să audă.

Bucuraţi-vă în continuare de călătorii şi aşezaţi în teancuri amintirile frumoase pentru că sunt singurele care contează la un moment dat.

Mănăstirea Lainici văzută din parcare

Intrarea în mănăstire

[c]AmFostAcolo.ro
03/05/2013

[c]AmFostAcolo.ro
03/05/2013

Biserica nouă

Biserică veche

Traseul către Aven

Pădurea desfrunzită ocroteşte Mănăstirea Lainici

Acest monument se afla în apropiere de M. Lainici şi este ridicat pe locul în care a fost rănit Gen. Drăgălina în primul Război Mondial

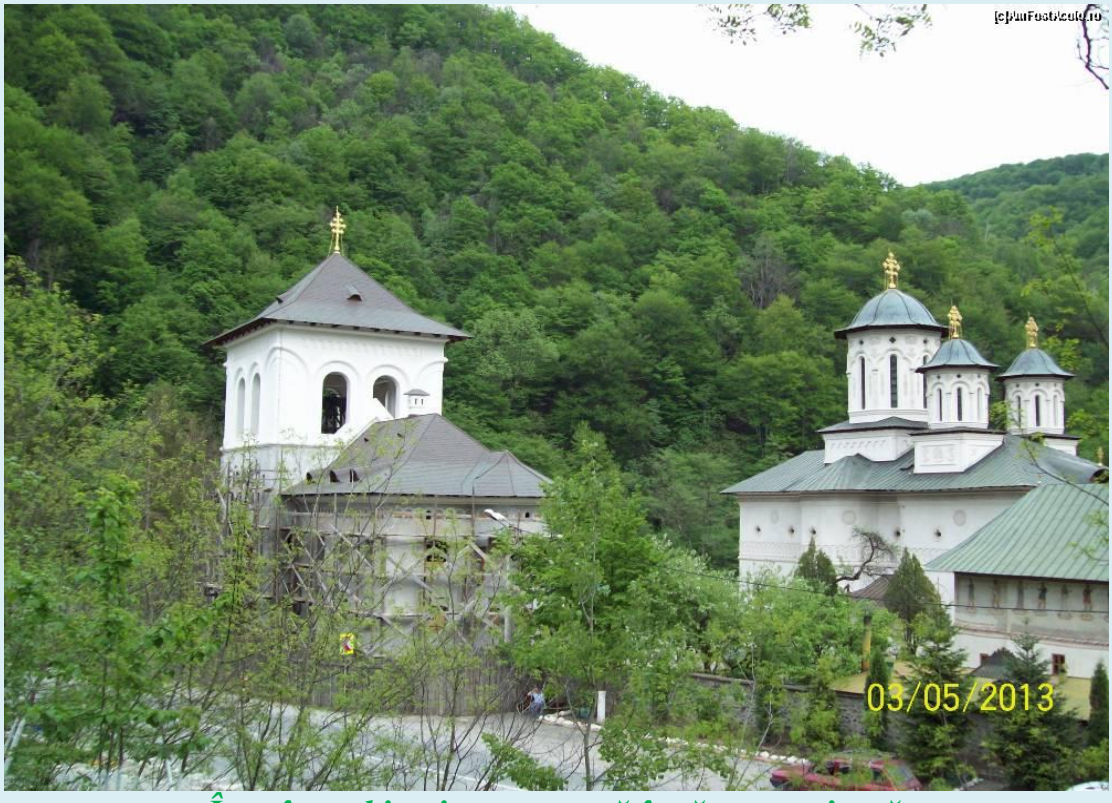

În stânga biserica cea nouă încă neterminată

Viaţa Sfântului Irodion de la Lainici în imagini - fresce din pridvorul Bisericii mari a Mănăstirii Lainici

Sf. Cuvios Irodion - imagini din viaţa Sfântului,
picturi realizate în Trapeza Mănăstirii Lainici

SF IRODION DUHOVNICUL SF
CA
LI
NIC

SFÂNTUL IRODION, DUHOVNIC
AL SFÂNTULUI CĂLINIC

SF. IRODION ESTE AȘEZAT ST
MĂNĂSTIREA LAINI
SF. CALINIC
EPISCOPUL

SF. IRODION TRIMITE MONAHI
DIN LAINICI SĂ FIE SANITARI, 1877

ZUT
SF. IROBION PREVESTEȘTE
MONAHILOR PUSTIIREA
MĂNĂSTIRII LAINICI

ADORMIREA
SFÂNTULUI CUVIOS
IRODION DE LA LÂINICI
† 3 mai 1 900

EȘTE
ÎNTÂIA
AFLARE A
MOAȘTELOR
SF. IRODION,
1907

Sfat de taină la Lainici:
Sfântul Ierarh Calinic
şi Cuviosul Irodion

Locurele: Sfantul Calinic deplânge moartea starețului de la Cernica

Cuviosul Irodion primind ascultarea de stareț
de la Sfântul Ierarh Calinic

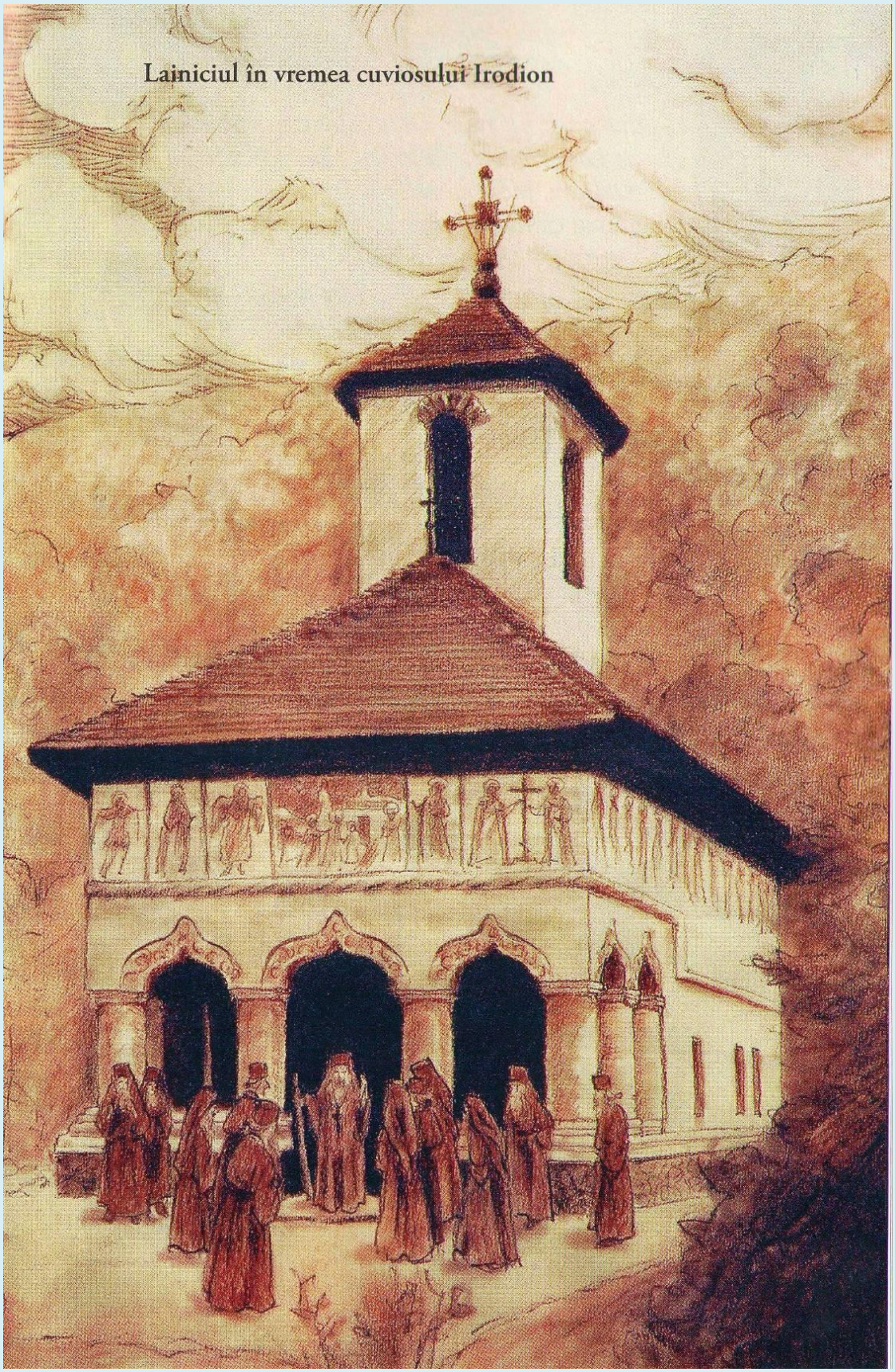
Lainiciul în vremea cuviosului Irodion

Cuviosul Irodion dojenind femeia pentru laptele drăcuit

Cuviosul Irodion - ultima iertare

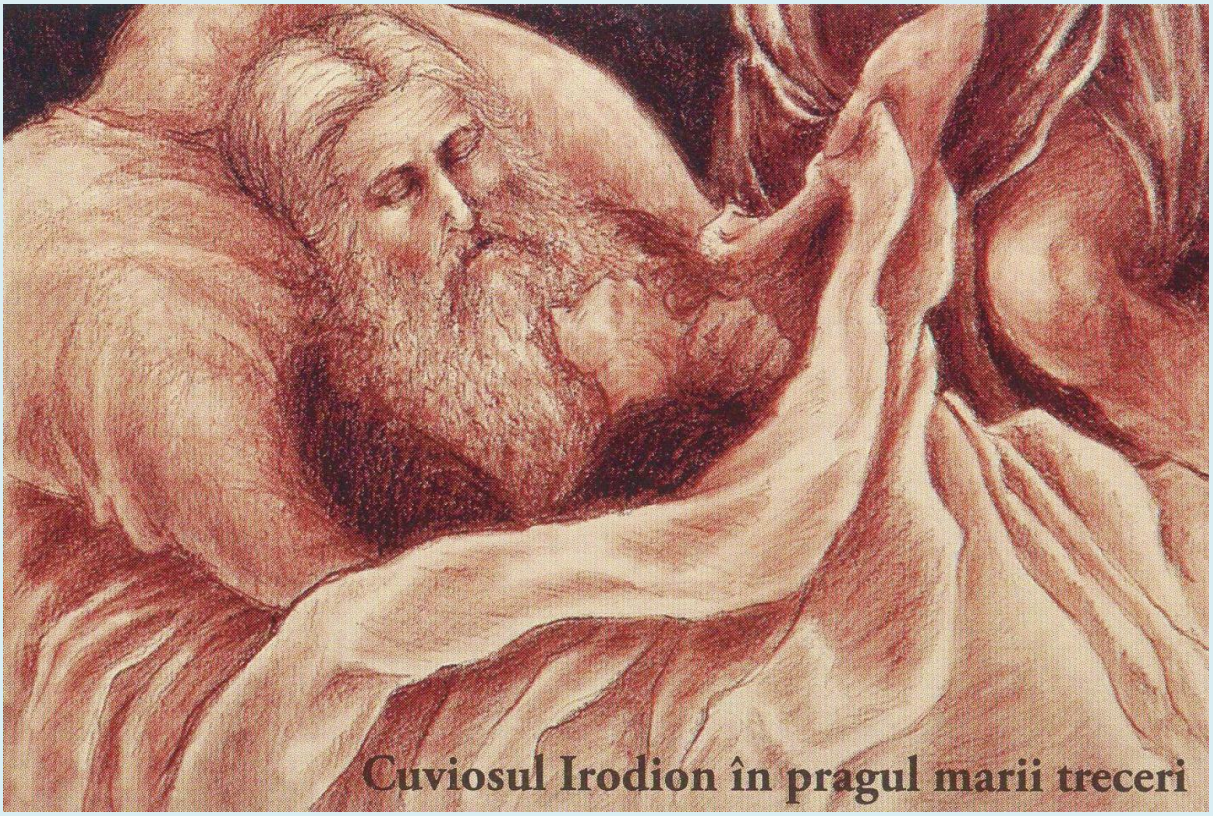

Cuviosul Irodion în pragul marii treceri

Priveghi la căpătâiul Cuviosului Irodion

Vedenia maicii Marina

(Foto) Pe urmele Sfântului Irodion, la Mănăstirea Lainici

foto: Pr. Silviu Cluci

Vechimea Sfintei Mănăstiri Lainici se pierde în negura vremii, necunoscându-se oficial și istoric începuturile sale. După tradiție, în secolul al XIV-lea Sfântul Nicodim de la Tismana a fost trimis în Țara Românească pentru a susține Ortodoxia și pentru a da un suflu nou bisericii. El s-a așezat într-o peșteră lângă Mănăstirea Lainici. Tot Sfântul Nicodim a ctitorit mănăstirea Vodița de lângă Drobeta Turnu Severin și Mănăstirea Tismana, în preajma căreia a sihăstrit până la sfârșitul vieții sale.

Importanța așezământului a fost sesizată și de împărăteasa Maria Tereza, care, prin generalul Bukow, a distrus între 1750-1765 (în 15 ani) sute de așezăminte ortodoxe în Transilvania. Schitul, deși nu era în Imperiul Austro-Ungar, aflat la câțiva kilometri de graniță, a căzut victima marii prigoane antiortodoxe a puterii imperiale de la Viena. Biserica ctitorită din sec. XIV-lea - al XV-lea ar fi fost distrusă în acea perioadă.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

ВОНЯТІІ
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

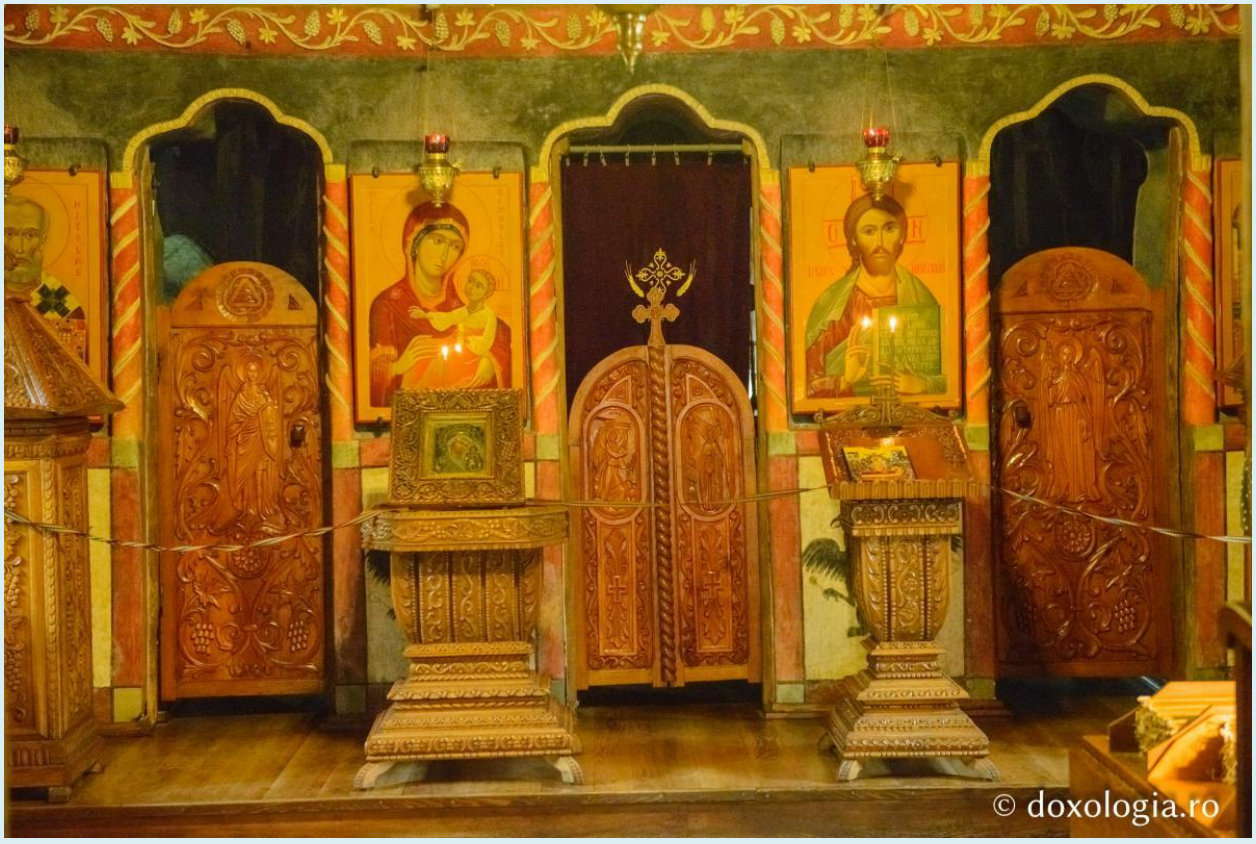
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

IEROM.
ADRIAN
FĂGEȚEANU
•03.11.1912
Deleni
Cernăuți
†27.09.2011
© doxologia.ro

IEROM.
ADRIAN
FĂGEȚEANU
*03.11.1912
Deleni
Cernăuți
†27.09.2011
© doxologia.ro

© doxologia.ro

NI KA
IC XC
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

LIBRĂRIE
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

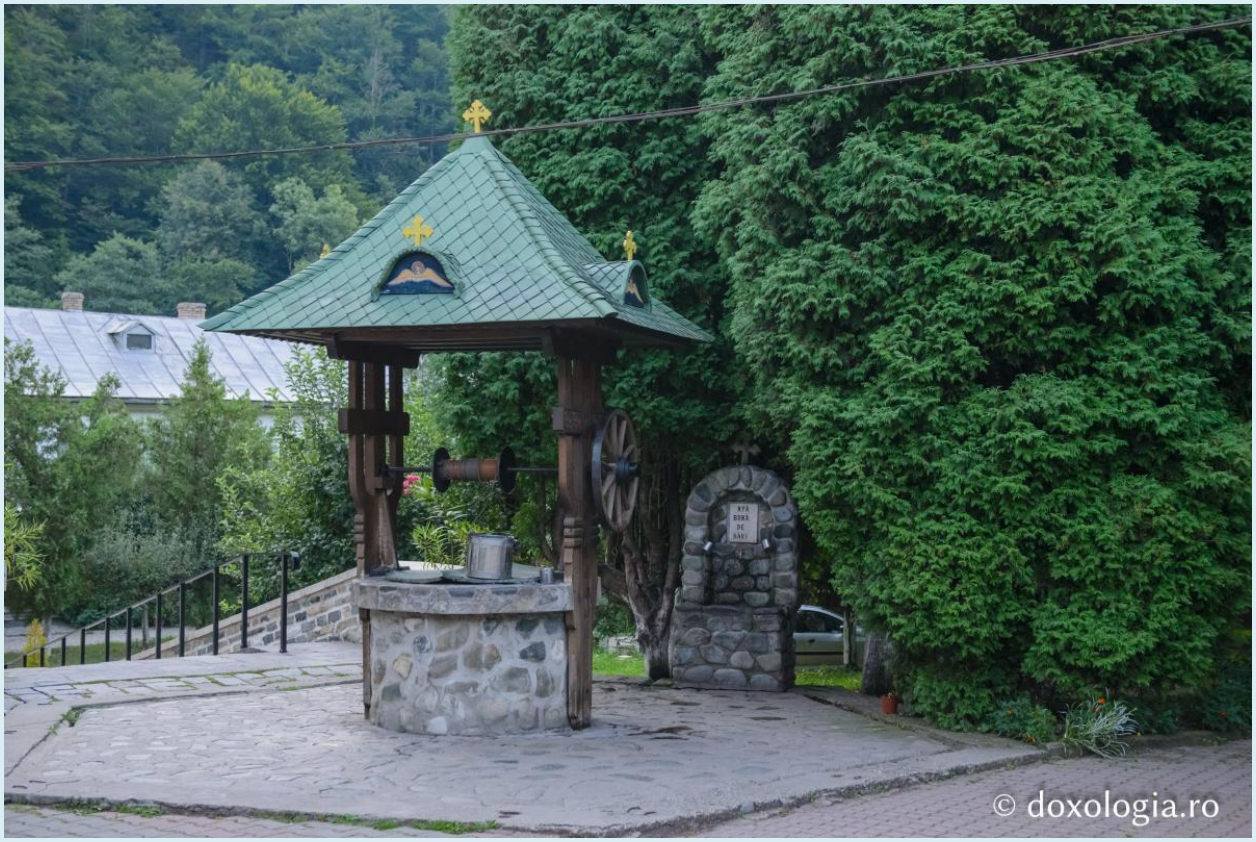
© doxologia.ro

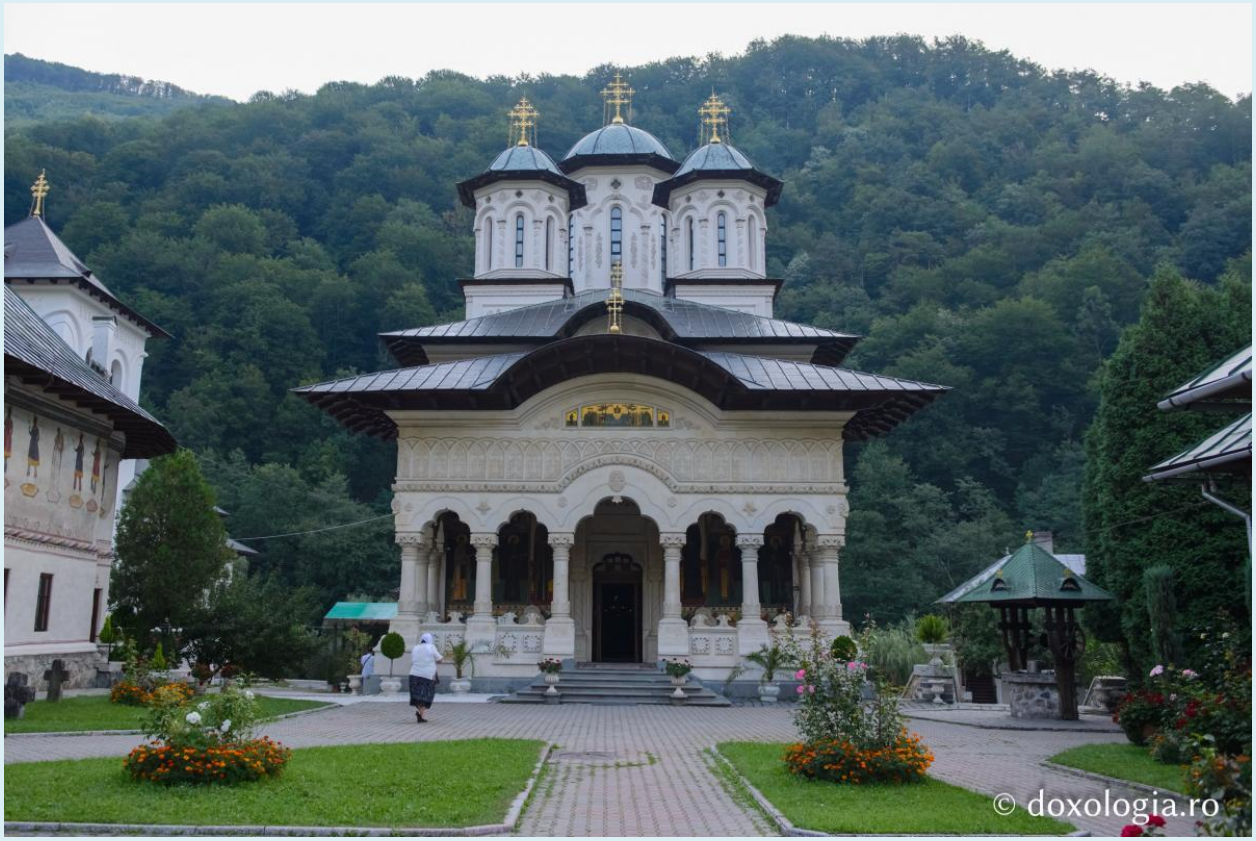
© doxologia.ro

DOAMNE, IISUSE HRISTOASE, FIUL LUI DUMNEZEU, MILUIEȘTE-MĂ PE MINE, PĂCĂTOSUL!
© doxologia.ro

MAICA DOMNULUI
SFÂNTUL CUVIOS PAISIE DE LA NEAMȚ
SFÂNTUL CUVIOS GHEORGHE DE LA
SFÂNTUL IEERAH CALINIC DE LA
© doxologia.ro

IAR ALTE VEACURI SUNT PENTRU URCAREA OAMENILOR LA DUMNEZEU.
SFÂNTUL CUVIOS IROBION
STAREȚUL DE LA LAINICI
SFÂNTUL CUVIOS NICODIM
DE LA TISMANA
SFÂNTUL IERARH
ANTIM I-VI-REANUL
SFÂNTUL IERARH CRICORIE DASCĂLUL
STRĂMOAȘA EVA
© doxologia.ro

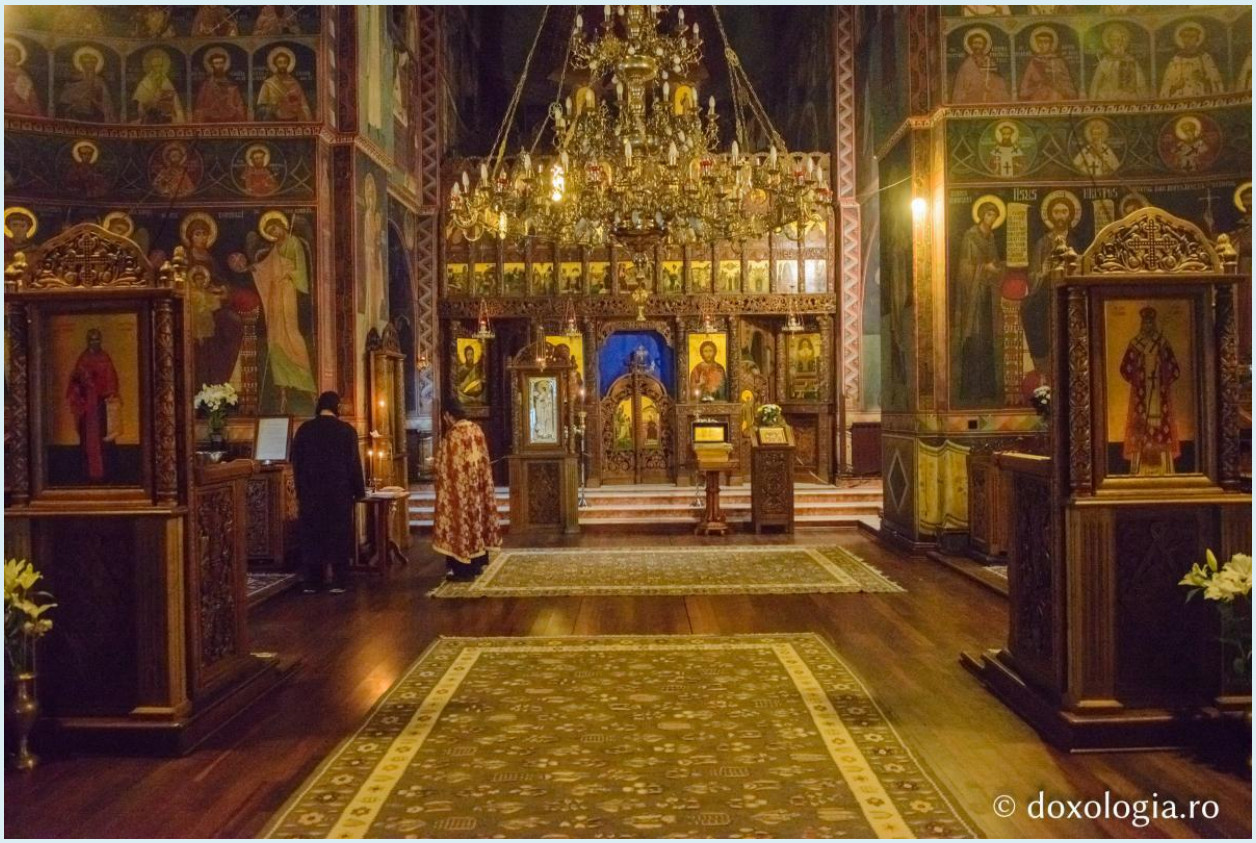
© doxologia.ro

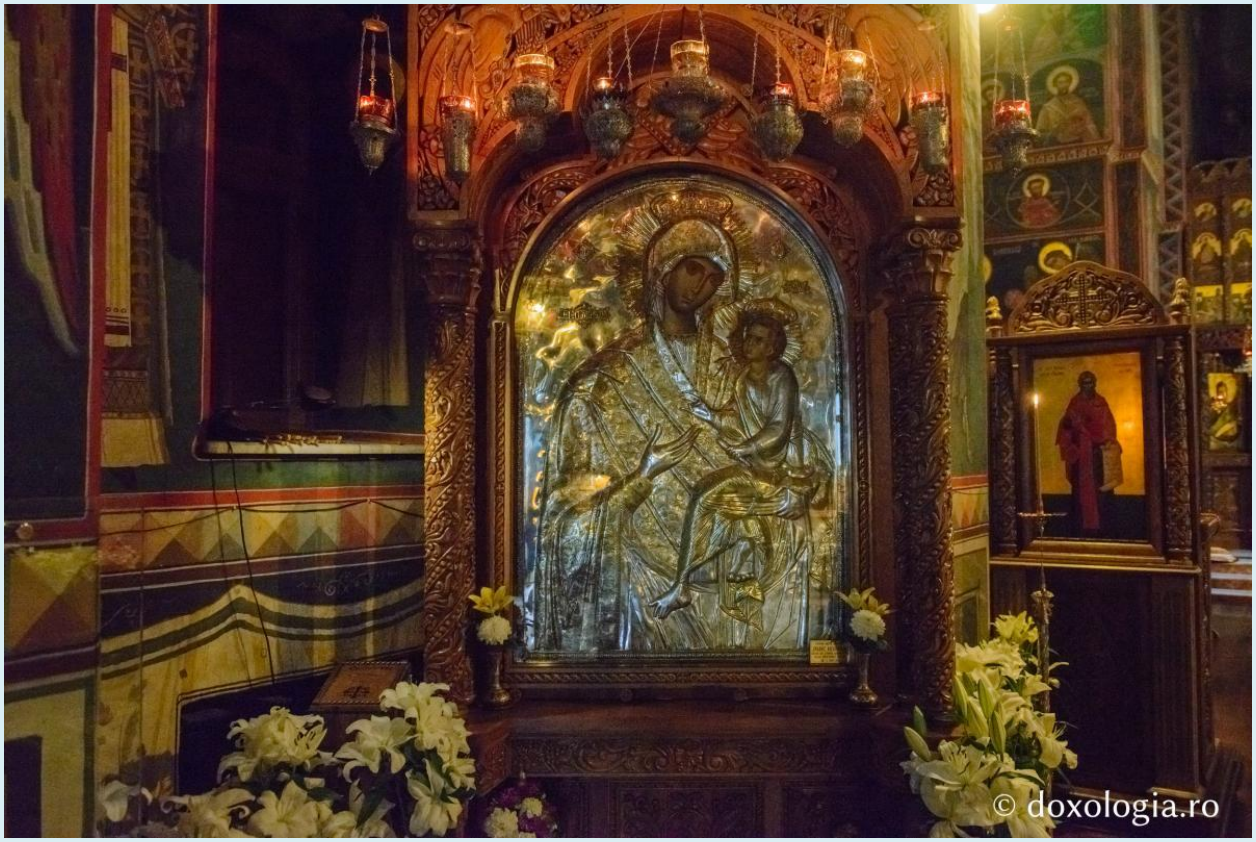
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

COLECȚIA ACATISTE ȘI VIEȚI DE SFINȚI

63

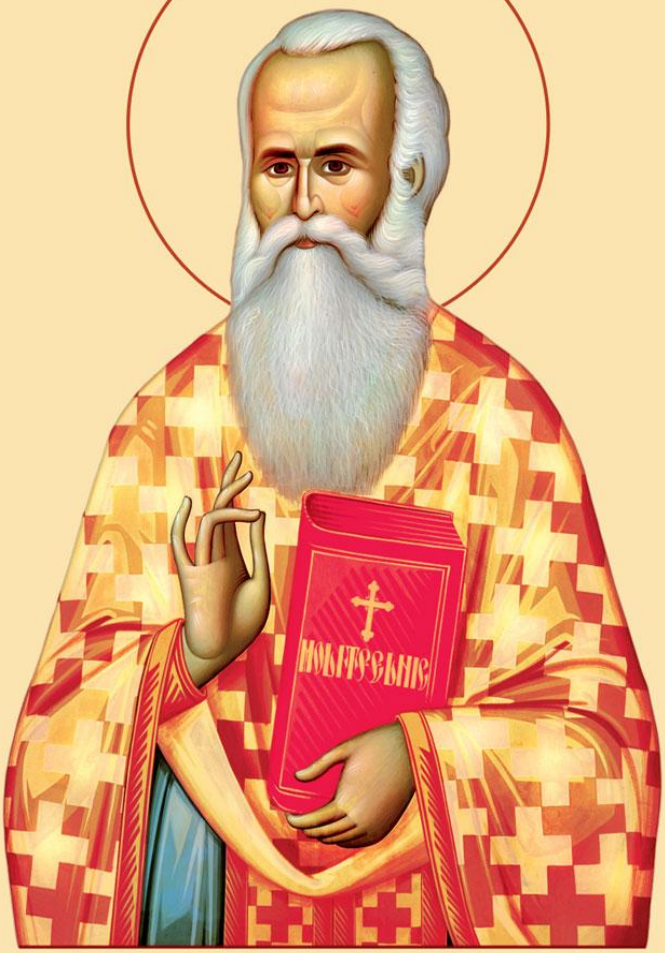

Viața și Acatistul Sfântului Cuvios

IRODION DE LA LAINICI

Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă

„Părinte duhovnicesc al Sfântului Calinic de la Cernica, povățuitorule al monahilor și luceafărule al Olteniei, ajutătorule al celor din nevoi și făcătorule de minuni, Sfinte Cuvioase Irodioane, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.”

Troparul Sfântului Cuvios
Irodion de la Lainici

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-278-7

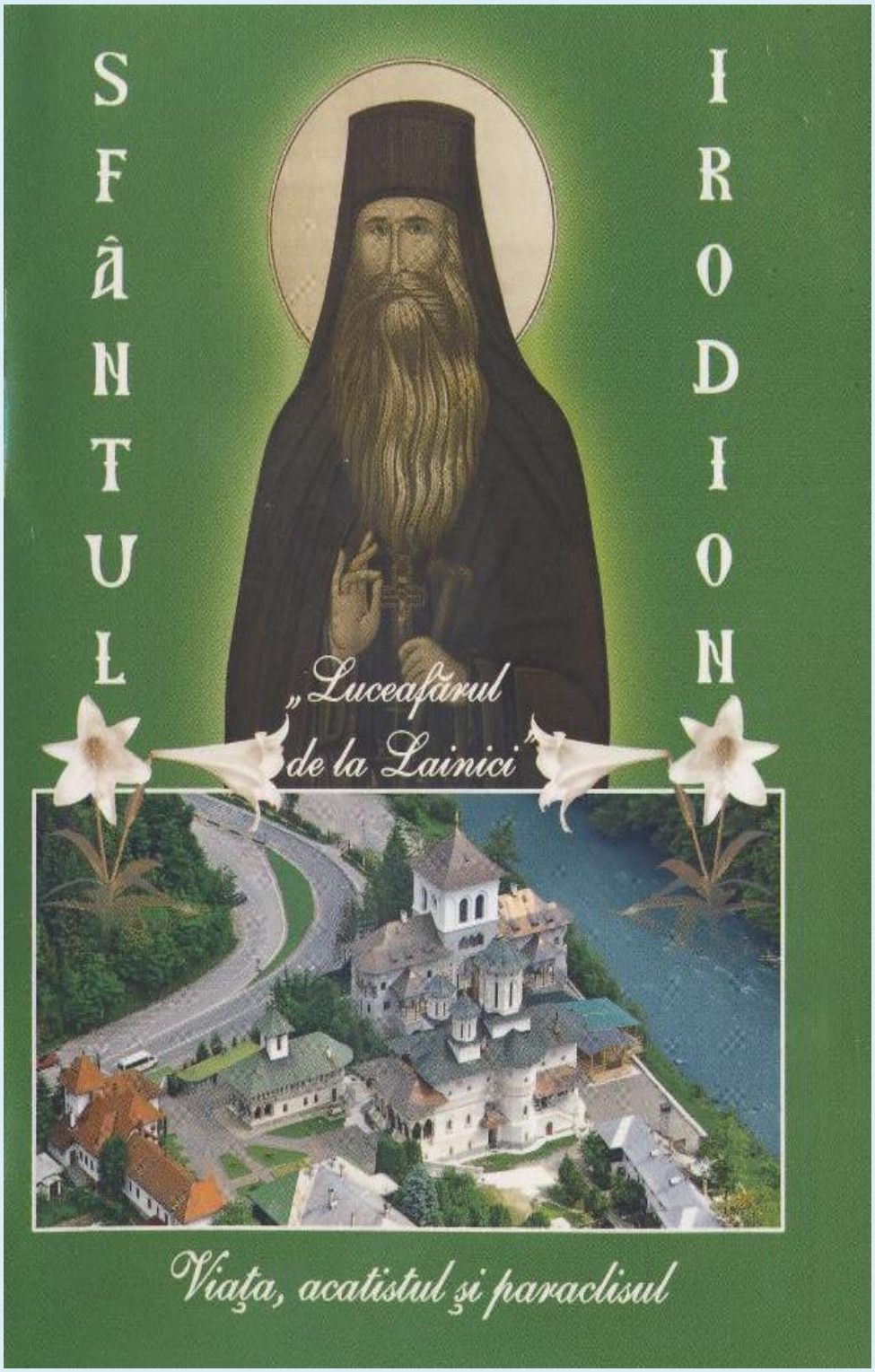

Sfântul Irodion “Luceafărul de la Lainici”– Viaţa, acatistul şi paraclisul: **https://www.academia.edu/42932810/Sf%C3%A2ntul_Irodion_Luceaf%C4%83rul_de_la_Lainici_Via%C5%A3a_acatistul_%C5%9Fi_paraclisul**

https://archive.org/details/carticica-edit/mode/2up

https://www2.slideshare.net/steaemy1/carticica-edit/steaemy1/carticica-edit

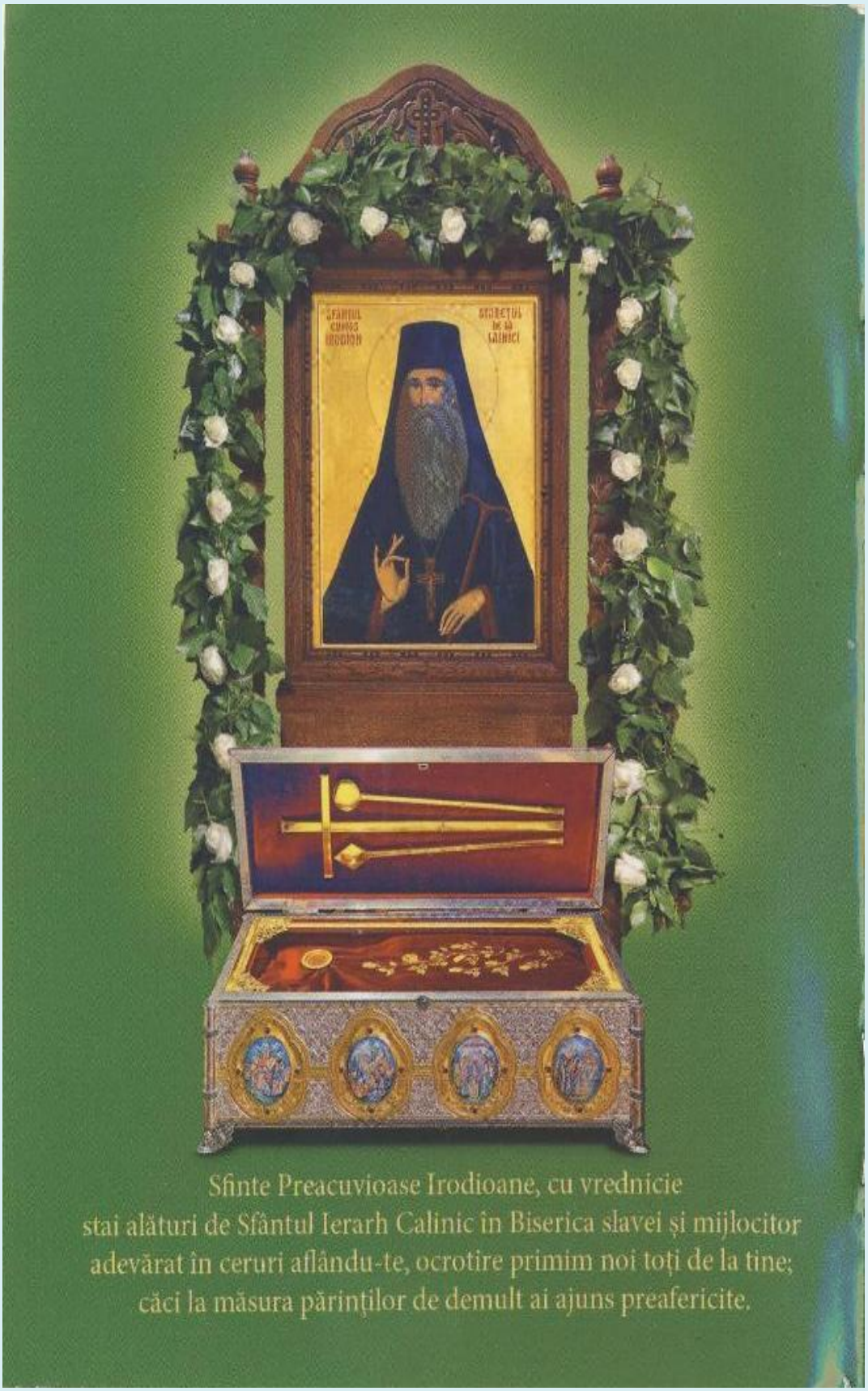
Sfinte Preacuvioase Irodioane, cu vrednicie
stai alături de Sfântul Ierarh Calinic în Biserica slavei și mijlocitor
adevărat în ceruri aflându-te, ocrotire primim noi toți de la tine;
căci la măsura părinților de demult ai ajuns preafericite.

Icoane

SFÂNTUL CUVIOS IRODION
STAREȚUL
DE LA
LAINICI

SFÂNTUL
CUVIOS
IRODION
STAREȚUL
DE LA
LAINICI

SFÂNTUL
CUVIOS
IRODION
STARETUL
DE LA
LAINICI

Fotografie a Sfântului Irodion din anul 1897

3 mai

Sfântul Cuvios

Irodion de la Lainici

fotografii
icoane articole acatist

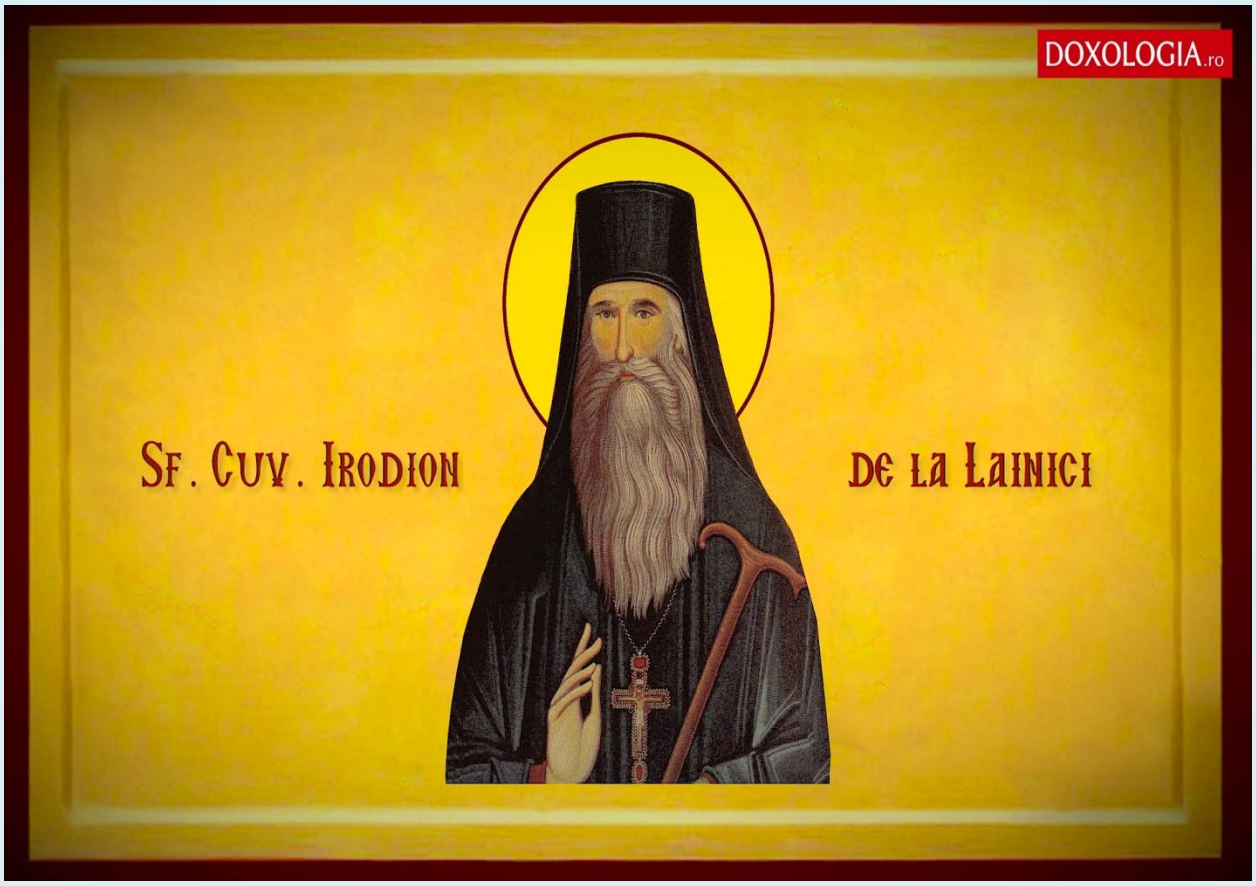
DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv. Irodion
de la Lainici

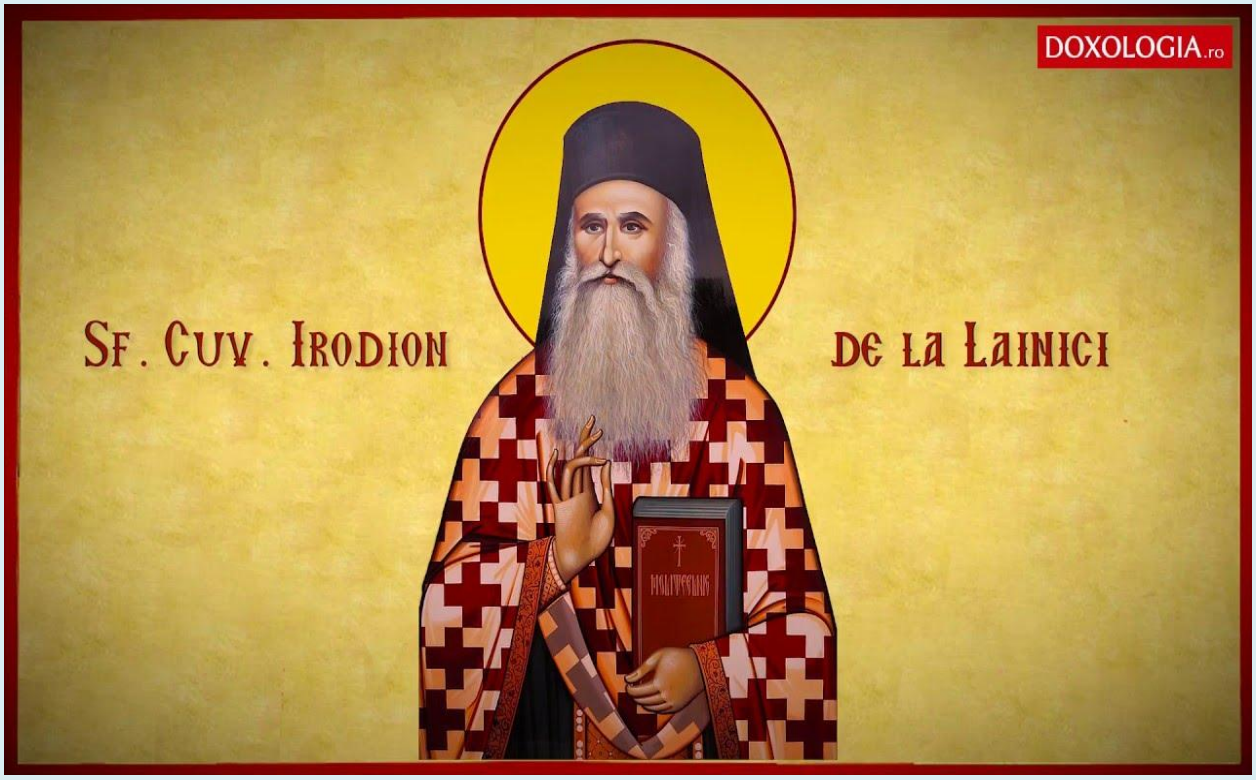
DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv. Irodion
de la Lainici

byzantinepainting.com

SFÂNTUL
CUVIOS
IRODION
DE LA LAINICI
03 mai

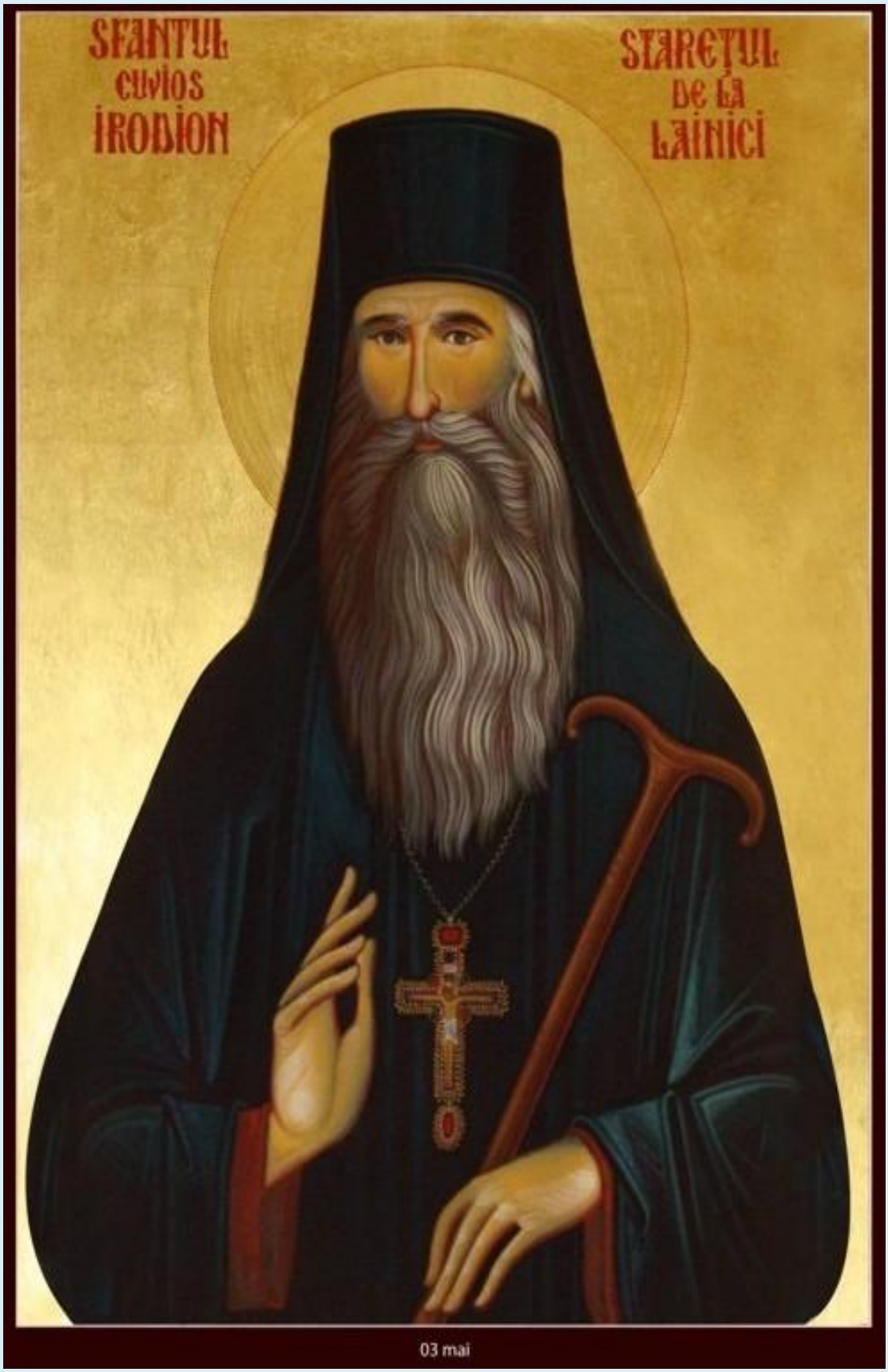
SFANTUL
CUVIOS
IRODION
STARETUL
DE LA
LAINICI
03 mai

Icoana Sfântului Irodion ce se află desupra raclei cu moaştele sale

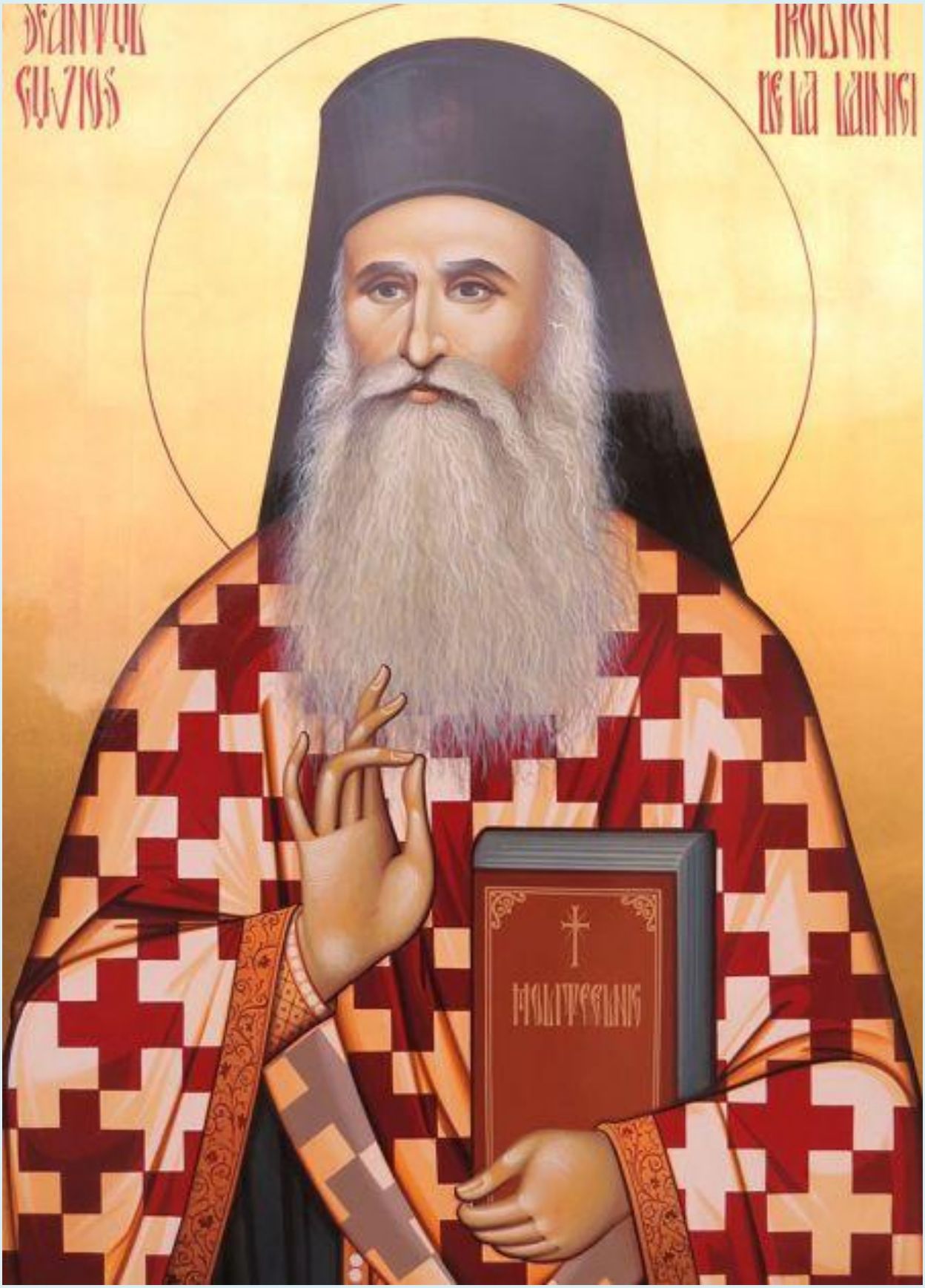

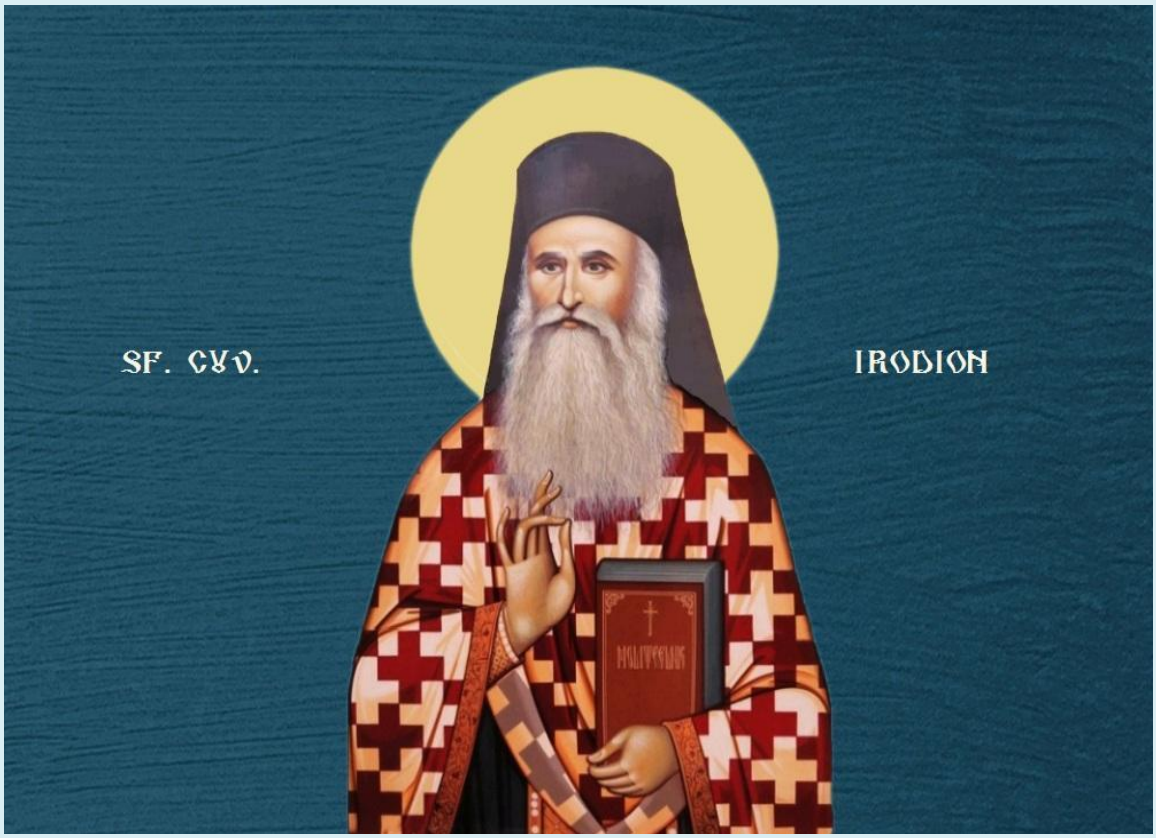
SF. CUV.
IRODION

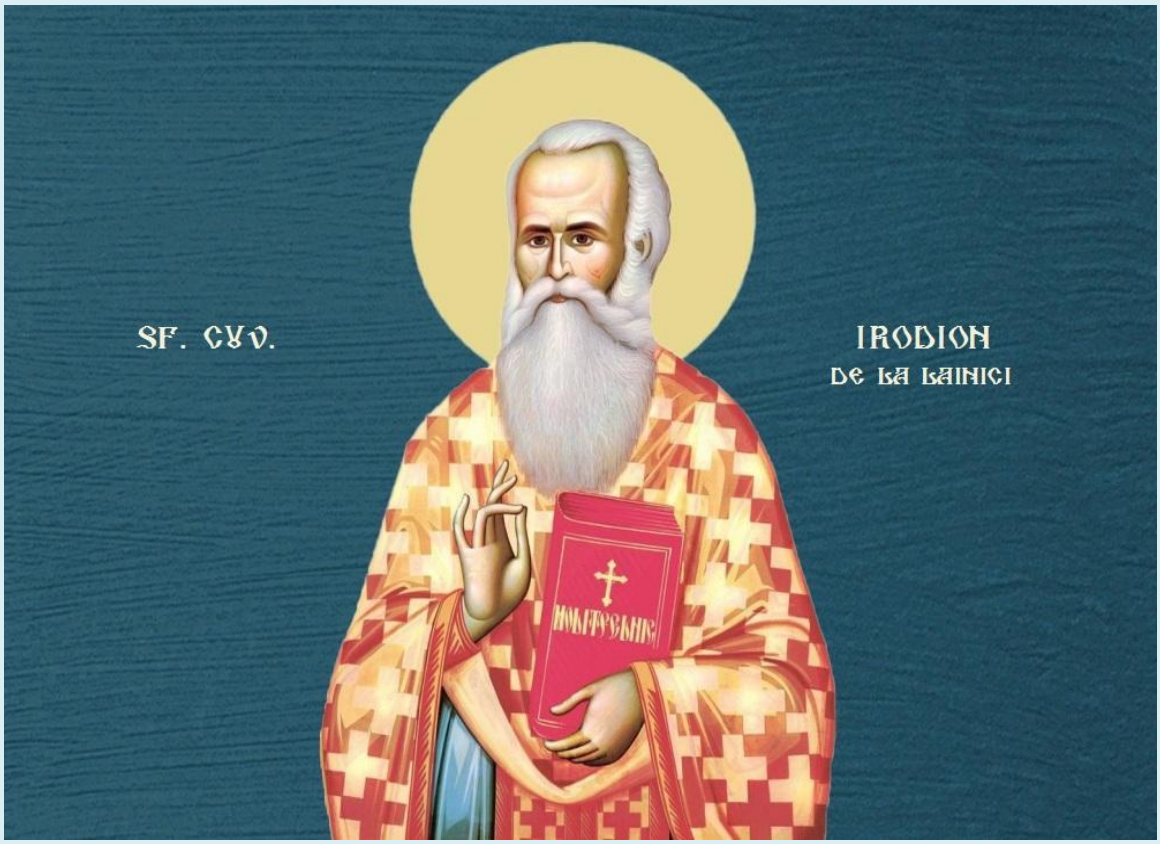
SF. CUV.
IRODION
DE LA LAINICI

mai

3

6 lucruri despre Sf. Irodion de la Lainici

- A fost cel mai longeviv stareţ al schitului Lainici, timp de 41 de ani
- A fost făcător de minuni încă din timpul vieții
- A fost duhovnicul Sf. Calinic de la Cernica
- A fost numit de Sf. Calinic „Luceafărul de la Lainici”
- A profețit pustiirea schitului Lainici
- Sfintele sale moaște au fost descoperite în 2009 în ajunul praznicului Sf. Calinic

BASILICA.RO

Troparul Sfântului Cuvios Irodion de la Lainici

3 Mai - Glasul 5

Pe luceafărul nostru cel din Oltenia, cu închinare de taină, ca pe un părinte ales să-l slăvim acum noi, ucenicii lui; că înainte-văzător s-a făcut Sfântul Irodion, de boli pe toți vindecându-i şi duhovnic dumnezeiesc s-a arătat în viața sa.

Troparul Sfântului Cuvios Irodion de la Lainici

3 Mai - Glasul 5

Pe luceafărul nostru cel din Oltenia, cu închinare de taină, ca pe un părinte ales să-l slăvim acum noi, ucenicii lui; că înainte-văzător s-a făcut Sfântul Irodion, de boli pe toți vindecându-i şi duhovnic dumnezeiesc s-a arătat în viața sa.

Bucură-te, Sfinte părinte Irodioane, de Dumnezeu înţelepţite - luceafărule de la Lainici!